
Loveswept
Gail Douglas
Vreme furtunoasă

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.



Loveswept

El era un om încîntător, fără rușine, care încălca toate regulile.

Putea ea să creadă că brațele lui erau singurul loc în care se putea simți în siguranță, din nou ?

Tiffany Greer privea dezorientată la pământul aflat departe, jos. Toate glumele făcute la despărţire cu prietenii şi colegii ei nu mai păreau atât de amuzante în acest moment.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă femeia vârstnică ce stătea lângă ea.

Tiffany îi aruncă o privire fugitivă.

— Suspinai, spuse femeia, zâmbind la expresia necăjită a lui Tiffany. În sfârşit, bănuiesc că a fost un suspin. Te uitai afară pe fereastră, şi din tine a răbufnit un ţipăt mic.

Tiffany îşi muşcă buza de jos pentru o clipă, apoi, pur şi simplu, nu se mai putu abţine:

— Doamnă Holt, acolo jos totul este alb, şopti ea, ca şi cum ar fi încercat să nu intre în panică. Mă întrebam dacă nu era o reunire de nori, dar se pot vedea mici puncte luminoase. Cred că pământul este acoperit cu zăpadă. Foarte multă zăpadă.

Doamna Holt râse, încercând să-şi arate în acest fel simpatia.

— Hawaii pare tare îndepărtat acum, nu-i aşa?

Tiffany aprobă din cap.

— O altă lume, departe. M-am născut şi am crescut în Honolulu. Nu am părăsit Pacificul de Sud decât o singură dată şi atunci pentru o vacanţă în Mexic. Nu am văzut zăpadă niciodată, exceptând bineînţeles filmele, ilustratele sau acele bile de sticlă cu un iglu în interior.

— Adevărat? Nu ai fost în Hawaii într-o vacanţă? Dumnezeule mare, dragă, de ce ar vrea cineva care locuieşte într-un paradis să aleagă să vină într-urk loc cum este Winnipeg? Şi pe deasupra în ianuarie!

— Nu am avut de ales, replică Tiffany suspinând profund. Am fost trimisă. Lucrez pentru un concern care se

ocupă de hrana naturală, cu baza în Hawaii, dar care vrea să se extindă. Sunt aici pentru a verifica o firmă din Winnipeg pentru o posibilă fuzionare-cumpărare. Dacă se încheie afacerea, s-ar putea să rămân să-l ajut pe cel care va veni să mă schimbe. Zâmbi slab: S-ar putea să stau pentru mai mult timp.

— Nu te-ai gândit în ce intri când ai acceptat acest angajament? o întrebă doamna Holt, închizând cartea şi lăsând-o să cadă în poşetă.

Tiffany îşi scutură capul.

— Când te afH la baza ierarhiei executive, nu discuţi ordinele. Începi să împachetezi. Dar, bineînţeles că m-am interesat puţin.

— Excelent, spuse doamna Holt ca o profesoară amuzată, dar şi aprobatoare. Te-ai interesat la de trebuie să te aştepţi din punct de vedere climateric?

— Eu… am… renunţat să mai citesc când am ajuns la această parte, răspunse Tiffany. Câteodată este mai bine să nu ştii prea multe. Bănuiesc că va trebui să mă adaptez. Dar, în fond, şi aici locuiesc oameni. Dumneata locuieşti aici. Cât de frig poate să fie?

Doamna Holt deschise gura să-i răspundă, ezită puţin, iar în final îi luă mâna lui Tiffany şi începu să i-o bată uşurel.

— Probabil că ai dreptate, draga mea. Câteodată este mai bine să nu ştii.

*

Mitch Canfield îşi scoase mănuşile bine căptuşite şi îşi descheie fermoarul hainei matlasate, în timp ce se grăbea să intre în terminalul aeroportului *Winnipeg*, aruncând priviri repezi în jurul holului principal, în speranţa că va localiza persoana pe care trebuia să o întâlnească. Neobservând pe nimeni care să-şi lichideze

biletul, se opri la cel mai apropiat monitor de sosiri, pentru a afla când va ateriza cursa.

Trecându-şi degetele prin părul negru, Mitch citi lista şi înjură încetişor. Avionul sosise la timp, el întârziase cincisprezece minute.

Privi spre zona bagajelor. Caruselul rotitor era gol şi singurii pasageri rămaşi, doi bărbaţi orientali, în costume tipice oamenilor de afaceri, erau angajaţi într-o conversaţie „animată” cu un amărât de hamal, care îi ajuta să completeze un formular pentru bagaje pierdute.

Fiind convins că persoana aşteptată se afla pe lista pasagerilor, Mitch se îndreptă spre biroul de informaţii, când, întorcându-se din întâmplare spre un ghişeu de închiriere a maşinilor, începu să spioneze o pereche de picioare lungi şi frumos modelate, încălţate într-o pereche de cizme până la genunchi, total nepractice pentru acele regiuni.

Privirea sa insistentă călători mai departe spre un palton galben, strălucitor, care era drăguţ, dar aproape inutil la o temperatură de atâtea grade sub zero ca aceea a Winnipeg-ului, apoi spre un superb păr negru, încântător ondulat.

Zâmbi, în timp ce merse cu paşi repezi spre ghişeu. Doamna trebuia să fie cea pe care o căuta! în mod clar se vedea că nu petrecuse prea mult timp în nord.

— Sunteţi din întâmplare Tiffany Greer? o întrebă în timp ce se apropia de ea.

Tiffany îşi ridică privirea de pe harta pe care o studia. Pulsul lui Mitch o luă razna, precum al unui bobist în cursa Cupei Mondiale. Ochii ei erau migdalaţi, de un verde-marin, încadraţi de gene negre, dese, şi de nişte sprâncene frumos arcuite. Pometţii înalţi îi dominau trăsăturile delicate, în timp ce bărbia fermă încerca să nege vulnerabilitatea sugerată de buzele ispititoare, pline şi moi.

Realizând că ea nu şi-a confirmat identitatea, mai încercă o dată.

— Sunteţi Tiffany Greer? o întrebă cu o voce teribil de răguşită.

Tiffany înclină capul, dar nu vorbi. Captivată de ochii lui de un căprui cald şi de zâmbetul care ar fi putut să topească toată zăpada din America de Nord, se surprinse încremenită de un singur gând: „Ce *păcat că este căsătorit*". Era în mod definitiv căsătorit* Soţia sa îl ajuta să conducă ferma familiei şi compania alimentară.

— Sunteţi domnul Canfield? întrebă într-un târziu, cu ochii fixaţi pe despicătura puţin adâncă din bărbia lui.

I

— Corect. El îi întinse mâna. Dar să ştiţi, noi pe aici nu suntem prea formalişti. Numele meu este Mitch.

Zâmbetul lui Tiffany era oarecum în defensivă, în timp ce accepta strângerea mâinilor.

— Credeam că este Peter!

— Pete este fratele meu. M-a rugat să te întâmpin la aeroport şi să te conduc cu maşina la fermă. A intervenit o mică problemă, care l-a oprit să vină el însuşi să te întâmpine.

Mitch, repetă Tiffany în gând. Poate că până la urmă nu era căsătorit. Observă că nu purta nici verighetă şi că îi reţinea mâna mai mult decât era necesar. Strângerea lui de mână era fermă, dar blândă, iar palma încărcată de o electricitate care îi trecea prin tot braţul şi se dispersa în tot corpul sub forma unor mici puncte de căldură. Chiar cu ochii plecaţi, era acut conştientă de privirea lui fină, penetrantă. Putea el oare să-i citească gândurile? Bănuia el că fusese tentată să se apropie, să îi simtă aroma uşoară, înţepătoare? Că acea mică umflătură de deasupra nasului, de altfel perfect cizelat, o intriga incredibil?

— Cum de ai reuşit să mă găseşti în toată mulţimea asta? întrebă ea, adunându-şi toată voinţa ca să pară

detaşată.

Mitch închise ochii pe jumătate.

— Glumeşti? în costumaţia asta?

Tiffany îşi trase mâna înapoi.

— Nu, nu glumesc. Ea continuă cu un zâmbet rece, încercând să mascheze faptul că el o bulversase puţin: Nu este ca şi cum aş purta un *sarong* 1 şi un *lei*[1] drapat în jurul gâtului.

Un licăr periculos apăru în ochii lui, dându-i lui Jiffany impresia că şi-o şi imagina în *sarong* şi *lei*. În marea ei disperare, îşi dori ca el să aprecieze imaginea. Pleoapele lui coborâră pentru o clipă ca nişte obloane. îşi încheie haina, îşi puse mănuşile, ridică valizele lui Tiffany şi o porni spre ieşire, aşteptându-se ca ea să-l urmeze fără întrebări sau ezitări.

La început, ea chiar aşa şi procedă. Apoi, dându-şi seama ce făcea, începu să bombăne. Dacă dorea să aibă aerul de autoritate de care avea nevoie pentru acest angajament, ar fi bine să înceapă să arate mai multă hotărâre. Era puţin cam prea târziu să se oprească şi să-i ceară lui Mitch Canfield să o invite politicos să-l urmeze, aşa că încercă o altă strategie:

— Nu mi-ai răspuns, îi reaminti ea. Cum de ai ştiut că sunt eu?

— Aceste lucruri pe care le porţi sunt probabil ideea vreunui creator de modă de pe insulă despre ce ar putea să însemne hainele de iarnă – iată cum. Sunt perfecte pentru o doamnă cu numele Tiffany, dar…

— Este ceva în neregulă cu numele meu, aşa cum în neregulă sunt şi hainele?

— Absolut deloc, răspunse Mitch, rânjind la ea peste umăr.

Pentru nu se ştie care motiv, Mitch descoperi că nu

---

1 costum popular 'din Hawai

putearezista tentaţiei de a o necăji pe Tiffany Greer. îi plăcea modul în care îşi ridica bărbia mică şi încăpăţânată.

— E un nume foarte drăguţ, vorbi el mai departe fără să-şi întrerupă mersul. Ţi se potriveşte perfect. La fel şi îmbrăcămintea. Din nefericire, în momentul în care o să ieşi afară, o să-ţi îngheţe… Râse. Hai să spunem că nu te vei simţi bine decât dacă temperatura va creşte brusc până la un amărât de zece grade minus.

Tiffany se opri fulgerată.

— Zece minus? Sub ce?

— Sub zero, îi răspunse, şi se întoarse spre ea pentru a-i arunca o privire întrebătoare. Prea frig pentru tine?

Sclipirea ochilor lui o împietri pe Tiffany. Dorea s-o sperie? Nu avea sens. Proprietarul lui *Canfield Farm*, căuta un partener de afaceri. Începutul nu a fost făcut de Paradise Foods, ci de Peter Canfield. De ce ar dori fratele lui să o sperie, exagerând vitregia condiţiilor atmosferice?

— Presupun că şi ninge?! spuse zâmbind şi simţindu-se mândră de sine pentru nonşalanţa arătată. Încă puţină zăpadă este ceea ce îi lipseşte locului ăstuia, corect?

— Este prea frig ca să ningă, răspunse Mitch cu grijă.

Zâmbetul lui Tiffany se ofili.

— Prea frig ca să ningă, repetă ea monoton. Şi cât de frig ar putea să fie?

— În jur de minus treizeci, minus treizeci şi două de grade, cu un factor de răcire a vântului de minus patruzeci şi cinci de grade. Ochii lui dansau când adăugă: Dar nu te speria, este un frig uscat.

„Nu mai este nimic de adăugat”, se gândi Tiffany. Încerca să o provoace. Bine. Ea, pur şi simplu, va refuza să muşte. Stătea acolo studiindu-l şi vorbind despre vreme, în loc să-l întrebe de-a dreptul care era problema lui. Se aventurase ea într-un teritoriu masculin? Nu tocmai. A găsit-o într-o mulţime şi îi ştia numele. Deci, care era problema lui?

— Putem continua spectacolul pe şosea? o întrebă el cu o răbdare exagerată. Am parcat foarte aproape şi nu ni se permit prea mult timp chestii de-astea.

— De ce mă grăbeşti? întrebă Tiffany, hotărându-se să rămână pe loc. ia gândeşte-te puţin, de ce să merg eu oriunde cu tine? De unde să ştiu că eşti fratele lui Peter Canfield? Ai putea fi un… un răpitor!

Se simţi ca o proastă imediat ce făcu această declaraţie fără suport. În loc să stea liniştită, ea începuse această ciorovăială verbală.

— Arăt eu ca un răpitor? întrebă el, dorind ca ea să nu fie atât de atrăgătoare, încercând să fie vesel şi să-şi bată joc de toată treaba.

Tiffany decise să treacă peste asta, acordându-i încă o şansă. Nu-i era de prea mare ajutor că îi plăcea ceea ce vedea. Părul lui castaniu, destul de scurt şi nu tocmai aranjat, îi dădea un farmec aparte. Pielea tăbăcită de soare şi de vânt avea o culoare caldă, aurie, care mai îmblânzea liniile aspre ale feţei. Sub haina albastră, groasă, şi sub blugii mulaţi, moi de atâta purtat, se afla în mod sigur un trup viguros, bine clădit, care nu numai că se mişca cu graţia firească şi încrederea unui atlet autentic, dar îşi proiecta marea energie pe care o avea, chiar şi atunci când stătea liniştit.

Omul era, clar, primejdios de atractiv. Tiffany îşi activă sistemul intern de apărare, care o ţinuse în siguranţă în ultimii trei ani.

— De fapt, arăţi ca un pasionat al schiului, spuse ea pe un ton cât se poate de tăios.

— Ai ghicit bine. Dar tragi de timp, dulce Leilani, şi amândoi ştim că este din cauz fricii de a ieşi afară, şi nu pentru că doreşti să cunoşti identitatea mea. Nu te învinovăţesc, dar ţi-aş fi recunoscător dacă mă vei urma ca o fată curajoasă, aşa încât să nu mă aleg cu un tichet de parcare. El se întoarse din nou spre uşă. Mai bine aştepţi

înăuntrd până când aduc eu maşina. O să vin cu ea gata încălzită şi confortabilă pentru tine.

Tiffany îi aruncă o privire aspră şi trecu pe lângă el, în timp ce se îndrepta spre ieşire.

— Voi merge cu tine. îţi mulţumesc, dar nu este nevoie să faci lucrurile confortabile pentru mine.

Mitch păşi în faţa ei, blocându-i drumul.

— Ascultă, maşina va fi ca interiorul unui congelator, până când nu voi porni sistemul de încălzire. Noi nu avem nevoie de bravadă din partea cuiva, care nu are nici cea mai mică idee despre ce are de înfruntat.

După ce el se întoarse şi o porni din loc, Tiffany ar fi vrut să arunce cu ceva după el, dar îşi aminti că, odată ajunsă la ferma Canfield, nu va mai fi nevoită să aibă de-a face cu acest frate al lor.

— Ce fel de maşină ai? strigă ea după el, fără să se poată abţine să nu adauge: Sau este decapotabilă?

El o privi liniştit peste umăr.

— Este un jeep Cherokee. Unul roşu. Nu te grăbi să ieşi chiar în clipa în care vei vedea că îl trag lângă uşă. Stai unde eşti. Voi veni eu să te iau.

— Şi de ce nu laşi valizele aici, în loc să le cari tot drumul până la maşină?

El se întoarse şi îi făcu semn cu ochiul, în timp ce împingea uşa.

— Consideră-le ostatece. Nu vrem să-ţi vină vreo idee şi să fugi de noi pe motiv că vremea este prea rece pentru tine, nu-i aşa? Pete şi Jackie de-abia aşteaptă să-ţi arate cum lucrează.

Tiffany deschise gura, dar o închise la loc, realizând că va vorbi doar sticlei groase de la uşa închisă. Şi era derutată. Mitch nu încercase să o sperie până la urmă.

Dar, oricare ar fi fost jocul, lui, – răbdarea ei în faţa manierelor lui total neelegante se consumase.

În timpul în care jeepul trăgea în faţa uşii, ea îşi

formulă un discurs satisfăcător, în care urma să-i spună unde să se ducă, dacă o va aborda într-o manieră nepotrivită încă o dată. Şi nu va aştepta înăuntru, de parcă n-ar putea merge şi

singură trei metri, până când va veni el să o ajute.

Când el sări din maşină, Tiffany, sfidătoare, păşi afară din clădirea aeroportului, pentru a-l întâmpina cu bărbia ridicată, regeşte. Dar aerul rece o lovi ca un zid de gheaţă, o rafală de vânt îi tăie respiraţia, iar o porţiune alunecoasă a trotuarului o termină de tot. Era ca şi cum un covor ar fi fost efectiv tras de sub picioarele ei. Braţele îi fluturară, degetele apucară doar aerul, şi ea deveni brusc teribil de recunoscătoare braţelor puternice care o prinseră. Simţi cum corpul i se înmoaie şi se lipeşte instinctiv de un trup vânjos.

— Ştiam eu, că o să apreciez o zi brutală ca asta, spuse Mitch, timbrul jos al vocii lui rezonând de umor şi stârnind vibraţii stranii înăuntrul ei…

Uimită de trădarea propriului ei trup, Tiffany îşi propti palmele de pieptul lui Mitch, încercând să se elibereze. Fără să obţină niciun rezultat, ea îşi lăsă capul pe spate şi se uită în sus la el.

— Ce crezi că faci?

— Profit de o ocazie rară, răspunse el cu o onestitate nemascată. Şi te ţin ca să nu cazi pe frumosul tău fund. Cizmele tale nu au zimţi.

— De unde ştii? pufni ea.

Mitch râse şi o strânse mai aproape.

— Ce anume? Că fundul tău este frumos, sau că cizmele nu au zimţi? în ambele cazuri poţi s-o numeşti intuiţie educată.

— Eşti… eşti… eşti incredibil!

Tiffany scuipă cuvintele, totuşi nu mai încercă să se smulgă din braţele lui. Era sub influenţa unei sfârşeli

ciudate, care o ţintuia pe locul unde era.

— Mai întâi îţi baţi joc de mine, apoi începi să dai ordine ca un sergent major, ca acum... să-mi faci avansuri, bombăni ea.

— Nu-ţi fac avansuri, te îmbrăţişez. îmi place cum te cuibăreşti în braţele mele. Şi, pe urmă, cine a căzut în ale cui braţe?

La naiba. Avea dreptate. Ea se cuibărise în braţele lui.

— A fost un accident nefericit, răspunse ea, demn.

— Un accident care nu ar fi avut loc, dacă ai fi aşteptat înăuntru aşa cum ţi s-a spus, punctă Mitch.

Tiffany închise ochii şi numără până la zece.

— Nu ştiu cu ce fel de femei care te-au acceptat ai avut de-a face, domnule Canfield, spuse ea în sfârşit, vorbind silabisit ca pentru cineva care nu cunoştea limba foarte bine. Dar eu sunt mai specială şi nu fac întotdeauna ceea ce i se spune.

— Ştii, cred că aş fi putut ghici chestia asta. Mitch îşi încordă braţele într-o îmbrăţişare insolentă. Dar ar fi mai bine să înveţi să asculţi sfaturile, până când vei învăţa arta de a sta singură pe picioarele tale, departe de necazuri prin părţile astea. Lecţia numărul unu, de exemplu: „Nu-ţi ridica nasul în sus, când ar trebui să te uiţi pe unde mergi”. Şi numărul doi: „Când un gentleman te salvează de la o învineţire a posteriorului, este frumos să-i mulţumeşti”.

Tiffany era efectiv contrariată. El avea iar dreptate.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat de la... o căzătură urâtă, spuse. Dar chiar trebuie să fii atât de autoritar?

El râse şi o lăsă din braţe, totuşi îşi păstră o mână curbată pe sub cotul ei pentru a o susţine, în timp ce o conducea spre maşină.

— Ai dreptate, şi-mi cer scuze şi fără să fiu autoritar, desigur, îţi spun că ai nevoie de un echipament adecvat

timpului de aici, preferabil înainte să ajungi la fermă. În topul priorităţilor tale ar trebui să se afle nişte cizme potrivite şi nişte haine mult mai groase. Nu ai nici măcar o căciulă.

— Nici tu nu ai.

— Am o căciulă în buzunar. Nu o port acum, dar nu este niciodată prea departe de mine. Acelaşi lucru şi cu mănuşile. Mănuşi bune, călduroase. Toate lucrurile de pe tine sunt inutile în frigul ăsta, la fel şi cizmele negre, strălucitoare, şi acest palton de culoarea margaretelor.

Tiffany aprobă din cap. Fără braţele lui care să-i păstreze căldura şi fără adăpostul trupului lui care să o apere de vânt, îngheţase deja – ochii, faţa, degetele de la mâini şi de la picioare, tot corpul. Şi nici nu realizase cât de subţiri erau tălpile cizmelor. Poate că ar fi bine să asculte ce are el de spus, cel puţin până se va aclimatiza.

Ajunseră la maşină şi el îi deschise uşa.

— Intră! îi ordonă.

— Da, domnule! Atâta pagubă pentru scuzele lui. Ce credeai, că o să călătoresc pe bara de protecţie?

El rămase jos până se asigură că paltonul ei nu va fi prins în uşă.

— Poţi să fii un flecuşteţ sarcastic, nu-i aşa?

Tiffany, încă din copilărie, de la vârsta de şase ani, nu mai fusese numită „flecuşteţ. Era prea ofensată ca să-i arate cât de sarcastică putea fi dacă îşi punea mintea cu el.

— Foloseşte centura de siguranţă, spuse Mitch în timp ce ea se aranja. Aici avem legi clare.

— Mă crezi sau nu, şi alte locuri au legi la fel, spuse ea dulce. Întotdeauna îmi pun centura de siguranţă.

— Bine. Măcar cu acest obicei nu trebuie să te obişnuieşti, mai spuse el, apoi rânji la ea şi închise uşa.

Tiffany îşi simţi gura contractându-se într-un rictus nepotrivit. Omul era insolent şi imposibil, dar ea ştia că merită să fie necăjită. Se purtase ca un copil şi din laşitate

nu voise să afle din timp în ceea ce intra. Dacă poziţiile lor ar fi fost inversate, nu era prea sigură că s-ar fi putut stăpâni să nu-l tachineze.

— Aproape că am şi uitat că este duminică, spuse ea când Mitch se urcă şi el în jeep. Mai e vreun magazin deschis ca să-mi pot cumpăra haine potrivite? Sunt autorizată să-mi cumpăr tot ce am nevoie şi să pun totul la cheltuieli. Şi de vreme ce se pare că eşti presat de timp, poţi să mă laşi în faţa primului magazin. O să iau un taxi ca să ajung la ferma fratelui tău.

— Nu mă mai grăbesc acum. Nu doream un tichet de parcare, asta-i tot. Sunt nişte oameni plictisitori.

Mitch porni, motorul şi puse jeepul în mişcare.

— Te voi duce la un magazin de unde poţi cumpăra la preţ de achiziţie. Odată ce te-ai echipat, ne vom îndrepta spre fermă.

Tiffany fu luată prin surprindere.

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse ea, dându-şi seama abia după ce vorbi că păruse uimită.»

El râse foarte natural şi îi dărui un zâmbet dulceag şi sexy.

— Plăcerea e de partea mea!

Vorbele lui, tonul şi întreaga atitudine, îi reaminteau lui Tiffany de momentele neaşteptate când fusese în braţele lui şi un fior neaşteptat îi trecu prin şira spinării. Bănuia că şi el înţelegea să desăvârşească lucrul ăsta. Mitch Canfield ştia cu siguranţă ce efect avea asupra femeilor. Genul lui de bărbat ştia întotdeauna.

— Serios, nu mă deranjează să iau un taxi, insistă ea cu o umbră de panică în glas. Sunt sigură că ai multe alte lucruri mai importante de…

— Nici nu se pune problema, i-o tăie el scurt.

Tiffany îşi scutură capul. Exista oare un sfârşit al pretenţiilor lui aberante? Deschise gura pentru a-l trata cu câteva împunsături; nişte comentarii binevenite despre

tendinţele lui dictatoriale.

— *propos*, spuse el înainte ca ea să poată scoate un sunet, ce făceai la ghişeul de închiriere a maşinilor?

Ea se încruntă.

— Ce fac oamenii de obicei la un ghişeu de închiriere a maşinilor? Cum nu s-a arătat nimeni să mă întâmpine, am hotărât să aranjez pentru o maşină.

— Plănuiai să conduci singură până la fermă?

— De ce nu? Pot să citesc o hartă. Aş fi găsit drumul.

— Te-ai confruntat vreodată cu condiţiile unei şosele pe timp de iarnă?

— Nu, dar m-am descurcat cu dunele din părţile mele, înghesuite pe maluri nisipoase. Cât de diferită poate fi zăpada?

Mitch râse ca şi cum ar fi auzit o glumă.

— Tiffany, acordă-le o şansă şoferilor obişnuiţi din Winnipeg. Nu încerca să verifici deocamdată teoria ta.

Ea decise să nu mai discute despre această problemă. Bărbatul era nesuferit, dar nu putea nega că încerca să fie atent, de ajutor şi drăguţ în felul lui de a fi, mai mult iritant. Nu era vina lui Mitch că ea nu avea răbdare cu bărbaţii virili, „ştiu-ei-tot”, puşi întotdeauna pe flirt.

Ce nu putea ea să înţeleagă era faptul că acesta o atrăgea. Oare imunitatea ei scăzuse, ca la o vaccinare veche?

— Cât crezi că o să stai pe-aici? întrebă Mitch.

— Nu sunt sigură, răspunse prudentă Tiffany, întrebându-se de ce dorea el să ştie. Oare încerca să afle dacă era dispusă să accepte propunerea de fuzionare-cumpărare?

Însă lui replica ei mult prea vagă nu-i plăcu.

— N-ai nicio idee? O zi? O săptămână? Mai mult?

— Chiar nu ştiu. Deocamdată voi avea nevoie de haine suficiente pentru două – trei zile.

— Şi dacă fratele meu şi Jackie fac un angajament cu compania pentru care vei mai rămâne aici?

— De ce întrebi?

El o privi cu o sclipire familiară în ochi şi cu un zâmbet machiavelic care îi ridica un colţ al gurii.

— Eram doar curios.

Dintr-odată, Tiffany se simţi într-o postură extrem de neconfortabilă pentru ea. Şi deodată încălzită. Mult prea încălzită. Era sigură că el îi dăduse cinstit de înţeles că îl interesa şi că avea intenţia de a da curs acestui interes dacă i ş-ar fi oferit ocazia; şi că era convins că ei îi va fi dificil să-i reziste. Deocamdată nu-i putea spune să se retragă, căci el nu spusese şi nu făcuse nimic pentru care ea să-l poată pune la punct.

— Dacă şi ţie ţi se pare că în maşină e mult prea cald, ai putea să închizi sistemul acum, sugeră ea cu o voce puţin sugrumată.

— Bine, răspunse el ajustând butonul. Eram aproape de topire. Acum să ne întoarcem la întrebarea ta. Doream să ştiu cât anume plănuieşti să stai, pentru că aş vrea să te iau la câteva lecţii de conducere, astfel încât să te poţi mişca pe cont propriu, fără să te transformi într-o torpilă propulsată cu benzină.

— Oh! exclamă Tiffany, întrebându-se dacă îşi imaginase provocarea sexuală pe care o simţise cu un moment mai devreme. Păi, asta-i foarte drăguţ, murmură ea.

El se apropie şi o bătu uşurel pe mâinile ţinute strâns.

— Sunt un tip de treabă. Nu mi-ai remarcat calităţile evidente adineauri?

Tiffany izbucni în râs.

— Eşti un pungaş, Mitch Canfield. Dar hai să lămurim un lucru chiar acum. Eu nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea.

Zâmbetul lui deveni mai larg, strălucirea din ochi mai satanică.

— Mulţumesc pentru compliment!

— Ce compliment? Eşti flatat că ţi se spune pungaş?

— Nu, sunt flatat că te referi la mine ca la o plăcere!

Gura lui Tiffany se deschise, apoi se închise cu zgomot. îşi strânse buzele, învăţând repede că tot ceea ce spunea se putea întoarce împotriva ei.

2

Tiffany fu nedumerită când Mitch trase maşina pe o margine a străzii şi opri în faţa unui magazin cu echipament sportiv.

— Nu pare nimic deschis aici, comentă ea, întrebându-se de ce el nu văzuse şi singur că luminile erau stinse în majoritatea magazinelor de pe stradă şi nu părea să fie nimeni înăuntru.

Mitch zâmbi şi coborî din jeep.

— De data asta, stai liniştită până când vin la tine.

Tiffany rămase pe loc. Ultimul lucru pe care îl dorea era să coboare din jeep, să păşească nesigur şi să cadă iar în braţele lui.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea când el deschise portiera din partea ei şi întinse mâna să o ajute. Spargem un geam?

— Am putea încerca, spuse Mitch, degetele lui cuprinzându-le pe ale ei. Zdrăngănind cheile în mâna liberă, adăugă: Sau am putea intra într-un mod mai uşor.

Tiffany ezită, apoi privind firma – *Canfield-Articole sportive* – râse, în timp ce-cobora în spaţiul îngust dintre Mitch şi maşină. În loc să se dea înapoi spre a-i face mai mult loc, el rămase unde era, supărător de aproape.

— Bineînţeles, mai spuse el încet, dacă îţi menţii fanteziile vioaie despre cum ar fi să devii jumătate dintr-un cuplu de cotoi spărgători…

— Fanteziile mele vioaie nu sunt treaba dumitale.

Mitch râse şi o trase mai aproape de el, apoi închise uşa maşinii.

— Cel puţin admiţi că ai fantezii vioaie. Aceasta este o sinceritate înviorătoare la o femeie.

Ea îl privi cu o ferocitate subită.

— Este chiar necesar să mă agăţi în halul ăsta?

— Până când vei purta cizme mai bune, da.

Suspinând cu resemnare, ea renunţă la ceartă.

Odată intrată în magazin, Tiffany fu surprinsă de dimensiunile lui. Se întindea mult în spate şi se ramifica pentru a forma un L.

— Toate astea îţi aparţin? întrebă ea impresionată.

— Stocul şi rafturile, da. Adevărata proprietate, nu.

Conducând-o pe Tiffany în spatele magazinului, Mitch privea în jurul său de parcă ar fi văzut locul pentru prima oară.

— Îţi scapă din mână totuşi, iar acum din nou nu avem suficient loc şi dăm pe afară, „pe la cusături”.

Urmându-l în cealaltă aripă, Tiffany văzu un raion cu îmbrăcăminte sport colorată pentru iarnă.

— Trebuie că ai un succes uriaş. De ce mi-ai spus că eşti un pasionat al schiului?

— Nu ţi-am spus. A fost ideea ta. Am spus că a fost o presupunere bună. Şi a fost. În inima mea sunt un pasionat al schiului. El privi din nou prin magazin, încruntându-se. Ceea ce începuse ca o mică întreprindere în timpul liber, o luase din loc ca o rachetă.

Tiffany nu putea înţelege de ce părea nemulţumit.

— E ceva în neregulă cu succesul?

— Din plin. îţi consumă prea mult timp şi energie. Încruntarea lui se schimbă imediat în rânjetul înşelător, pe care Tiffany începuse deja să-l recunoască ca pe o provocare, ca şi felul lui de a tăcea spunând că şi-a făcut propriile legi, că îşi trăieşte viaţa aşa cum a ales el şi că nu are nicio intenţie de a-şi schimba firea. Păşi în spatele ei şi

îi puse uşor mâinile pe umeri, în timp ce ea îşi descheia nasturii de la palton. îţi iau eu haina, mai spuse el.

Tiffany îşi dezbrăcă grăbită haina. Apropierea lui Mitch era ca un declanşator al senzaţiilor care o tulburau şi pe care le experimentase la aeroport, iar atingerea lui era electrizantă chiar şi când era fără intenţie.

— Ce ai prefera să faci cu viaţa ta? întrebă ea, sperând că el nu-i va remarca respiraţia precipitată.

— În special să mă bucur de ea, răspunse el, mergând să agaţe haina de unul din rafturi. Cine ştie? Aş putea să vând totul într-una din zilele astea şi să-mi răscumpăr libertatea. Când se întoarse spre Tiffany, privirea lui era sincer admirativă.

Ea îşi dori să fi avut ceva peste rochia tricotată, purpurie, care se mula pe trupul ei până la tivul mult deasupra genunchilor. I se păruse o alegere rezonabilă pentru zborul lung, pentru afaceri şi suficientă pentru prima ei întâlnire cu familia Canfield, dar dintr-odată se simţi expusă şi un pic prea… ei bine… sexy.

— Şi ce ai de gând să faci după ce vei vinde tot? întrebă ea încercând să-l pună pe enervantul domn Canfield în defensivă. Să schiezi până se termină toţi banii şi apoi s-o iei de la capăt?

Mitch rânji la ea.

— Pare un plan foarte bun.

Lui Tiffany nu-i venea să-şi creadă urechilor că un bărbat putea să realizeze o asemenea afacere profitabilă, ca apoi să glumească că o va da deoparte pentru bucuriile unei vacanţe de schi perpetue. Era de neconceput!

+ Nu ai niciun fel de ambiţie, deloc? insistă ea, mergând spre unul din rafturile cu haine de puf pentru a se uita la ele.

— Am multă ambiţie. Este o regiune muntoasă acolo afară şi, de exemplu, aş vrea să cobor cât mai mult, înainte să fiu trimis în raiul schiorilor, în cer.

Tiffany se uită la el peste umăr.

— Raiul schiorilor, din cer? Spune-mi că n-ai spus asta!

El râse.

— O.K., întotdeauna devin puţin colţos când vorbesc despre marea pasiune a vieţii mele. Tu ce-ţi doreşti, Tiffany?

Examinând absentă o haină verde-gălbuie ca şi când ar fi vrut s-o încerce, Tiffany răspunse cu grijă.

— Acelaşi lucru ca majoritatea oamenilor. O anume cantitate de satisfacţii în munca mea, cât de multă securitate personală pot avea şi suficiente momente de plăcere, astfel încât întregul efort depus să o merite.

— O filosofie rezonabilă, comentă Mitch. Dar ceea ce te-am întrebat eu este ce cauţi în raftul acela?

Ea se întoarse şi-l fixă cu privirea.

— Ceva călduros de purtat, bineînţeles. Nu pentru asta am venit?

— Atunci îţi propun să plecăm de la raionul bărbaţilor şi să mergem direct la cel al femeilor. Buzele lui schiţară un zâmbet promiţător şi îşi flutură mâna spre un alt raft din spatele lui.

Tiffany rămase unde era, ţinându-şi braţele peste mijloc şi înclinându-şi capul într-o parte pentru a-l măsura cu o privire lungă.

— Îţi place să faci asta, nu-i aşa?

— Să fac ce?

— Să încolţeşti o persoană.

— Numai anumite persoane, spuse el, întorcându-se să privească peste un şir de pufoaice pentru femei.

— Şi de ce pe mine?

El trase afară o jachetă de schi de un roz aprins cu tiv negru şi o ţinu în sus ca să verifice dacă se asorta cu tenul lui Tiffany.

— Poate din cauză că eşti atât de sobră. Ai aerul că

iei viaţa atât de în serios, că nu rezist să nu râd puţin de tine. Şi mai este şi bărbia aia a ta încăpăţânată. îmi place să o văd cum se ridică şi iese în afară. Ce-ar fi să încerci jacheta asta?

— Viaţa este serioasă, contracară ea, luând jacheta şi punând-o pe ea. Dar cred că-ţi place să-ţi ţii mâinile ridicate, în special cu femeile.

— S-ar putea. Oricum, cu femeia dezirabilă. Sunt o grămadă de Dalile acolo afară, pregătite să-i răspundă unui bărbat cu vechiul „repede să nu-mi strici coafura”, pe care-l ştii.

— Bietul copilaş, murmură Tiffany schiţând un zâmbet maliţios.

Nu avea nicio idee dacă Mitch îi dezvăluia o veritabilă îngrijorare pentru întregul sex feminin sau îşi bătea joc de ea. În ambele cazuri, ea era gata să renunţe la subiect. Devenise nesigur din momentul în care el recunoscuse că era o femeie dezirabilă.

Păşind în faţa oglinzii, se privi şi făcu o remarcă:

— Jacheta pare să mi se potrivească. Există şi cu o jumătate de număr mai mică?

— Vine imediat, spuse Mitch.

Când îi înmână o pereche de pantaloni de schi căptuşiţi cu nylon, ea îşi increţi nasul.

— Ce-i cu costumul ăsta de astronaut?

— Crede-mă, ţi-aş sugera pantaloni mulaţi dacă conştiinţa mi-ar permite, dar o să ai nevoie de multă căldură pentru turul pe care-l vei face la fermă. *propos*, sper că ţi-ai adus nişte pantaloni şi pulovere. Privirea lui Mitch trecu peste ea din nou, încălzindu-i trupul ca un lansator de flăcări. Pentru următoarele două-trei zile nu vei avea nevoie de rochii şic ca aceea pe care o porţi.

— Am pantaloni, dar mi-am închipuit că voi putea să-mi cumpăr un pulover după ce voi ajunge aici, spuse ea, dorindu-şi din nou să fi purtat ceva – orice – dar nu rochia

roşie tricotată care părea să-l intrige atâta. Mai degrabă o apărătoare de azbest.

— Un pulover, repetă el absent, apoi aprobă cu capul. Sigur. Un pulover. Pot să caut, desigur. Dar lenjerie de corp?

Ochii lui Tiffany se lărgiră.

— Eşti atât de intim cu toţi clienţii?

— Vorbeam de sortimente călduroase, spuse Mitch, bombănind la indignarea ei. Merse până într-un oficiu, umblând printre pachete şi alegând.

Când el îi aruncă două pachete, ea făcu un pas înapoi, de parcă i-ar fi oferit un coş cu şerpi.

— Mătase naturală, adăugă el deschizând un pachet şi scoţând un furou elegant. N-ai simţit niciodată ceva mai fin pe piele. Vrei să-l încerci?

Ea îşi îndreptă ţinuta.

— Există şi o cabină de probă?

— Alege-ţi, spuse el arătând spre şirul de boxe. Dar mai întâi… îşi aşeză mâinile pe umerii ei, împingând-o spre un scaun şi aşezând-o.

— Şi acum? întrebă ea, în timp ce el îngenunchea în faţa ei.

— Nu poţi proba hainele fără să-ţi scoţi cizmele, ripostă el, încercând să-i scoată o cizmă.

Tiffany suspină, dar cooperă. El îşi aşeză o mână deasupra genunchiului ei în timp ce îi trăgea cizma afară cu cealaltă. Ar fi trebuit să-i spună că se putea descurca şi singură. Era o intimitate periculoasă în ceea ce făcea el. Simţea prea multă căldură în palmele lui. Prea multă electricitate în atingerea lui. Viziuni sălbatice, senzuale îi năvăliră în minte, fiind nevoită să le alunge. Transfigurată, ea se întrebă dacă şi el încerca aceleaşi senzaţii.

Aşezând cizma alături, el o privi brusc. Când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, mâna îi alunecă încet spre gleznă, înainte să-i lase piciorul pe podea.

Tiffany îşi ţinu respiraţia şi nu putu scoate un sunet; nu reuşea să-şi mute privirea fixată pe el. Mitch îi ridică celălalt picior, trase de cizmă şi îşi curbă din nou mâna deasupra genunchiului ei, cu vârfurile degetelor mângâind uşor un punct sensibil din spatele acestuia.

Ea nu-şi dădea seama dacă el fusese în mod deliberat provocator sau nu, aşa că se hotărî să nu-l înfrunte. Spre surprinderea ei, el puse capăt tăcerii grele, scuturându-şi puţin capul, în mod vizibil, când se ridică.

— Acum poţi merge în cabina de probă, spuse el, vocea sunându-i ciudat. Între timp eu voi căuta un pulover şi nişte ghete.

— Bine, rosti ea distrată şi se ridică. Descoperise ea vreo parte a lui, pe care el nu voia s-o dezvăluie? Pentru câteva momente au fost ei prinşi într-o vrajă ciudată?

Încercă să revină la realitate. Ţâşnind cu întârziere, îşi spuse ei însăşi intrând în cea mai apropiată cabină, că va trebui să-şi schimbe şi dispoziţia împreună cu hainele. Fusese o proastă. Ştia foarte bine că intensitatea din expresia lui Mitch Canfield era o parte din jocul lui. El era bărbatul femeilor, cu o duzină de trucuri încântătoare în mânecă.

Clopotele de alarmă porniră în mintea ei şi experienţa o învăţase să le asculte.

Mitch era şi el pierdut în gânduri în timp ce alegea un model luminos de pulover pentru Tiffany. Nu se putuse abţine. Nu era el omul să găsească o scuză după alta pentru a atinge o femeie – în special o femeie pe care de-abia o cunoscuse, o femeie care-i vizita familia din motive profesionale.

Totuşi, dintre toate cizmele până la genunchi pe care le scosese vreodată, niciodată nu mai simţise un îndemn atât de puternic, ca atunci când curba netedă a pulpei lui Tiffany fusese în mâinile lui. Şi atunci când ochii ei verzi, mari, oglindiseră un început de răspuns, fusese la un pas

să o ia în braţe şi să-i guste buzele ispititoare. Nimic atât de puternic ca acest sentiment nu i s-a mai întâmplat vreodată – exceptând poate momentul când aceeaşi femeie îi căzuse în braţe în faţa aeroportului. A trebuit să găsească repede o scuză plauzibilă pentru a nu-i da drumuj.

„La naiba”, se gândi el în timp ce se uita la ghetele expuse, pentru a găsi o pereche mai uşoare pentru Tiffany. Să doreşti o femeie era foarte normal, dar altceva se întâmpla acum. Avea necazuri amintindu-şi că de abia o întâlnise pe Tiffany Greer. Se simţise prea bine cu ea – într-un sens extrem de inconfortabil – ceea ce nu mai avea sens. Ea nu era genul lui.

Găsi o pereche de ghete colorate, înhăţă şi nişte ciorapi groşi şi le duse la cabina de probă.

— Cum merge? întrebă el prin uşa închisă.

— Bine. Pantalonii mi se potrivesc şi ai avut dreptate cu mătasea, spuse ea cu o voce neaşteptat de entuziastă. Ţesătura este fabuloasă. Eşti sigur că a fost făcută pentru a ţine cald? Pare prea extravagantă pentru a fi practică.

— Sunt sigur, răspunse Mitch zâmbind. Ai luat o altă lecţie în înfruntarea cu nprdul. Practicul şi plăcutul merg mână în mână. Mai am şi altceva de pus pe tine.

Tiffany deschise uşa cabinei.

— Mulţumesc, spuse ea acceptând puloverul, sprâncenele ridicându-i-se cu o mirare aparentă când adăugă: E frumos! Ai un gust minunat.

— Mă bucur că-ţi place, spuse Mitch încruntându-se. Partea superioară a lenjeriei de mătase se mula pe ea ca o a doua piele, relevând linia îngustă a sutienului care îi îmbrăţişa sânii frumoşi şi suficient de plini pentru a umple cu dulceaţă mâinile nerăbdătoare ale unui bărbat, în timp ce umbra de smarald scotea în evidenţă sclipirile din ochii ei verzi, minunaţi. Părul ei era mai ondulat decât înainte şi faţa îi era uşor îmbujorată.

— Ce părere ai? întrebă ea încet, pieptănându-şi părul cu degetele, după ce-şi pusese puloverul.

„Arăţi de parcă ai fi făcut dragoste”, se gândi el.

— Merge, murmură, apoi îi arătă ghetele pe care le alesese. Încearcă-le pe astea acum.

Tiffany încă privea nehotărâtă, dar se aşeză pe scaun pentru a le încerca.

— Arăţi exact ca o sportivă, adăugă Mitch în timp ce aşeza ghetele jos lângă ea şi îi dădea ciorapii.

— Nu paria pe asta. Dacă ies afară costumată în echipamentul ăsta, iar toţi ceilalţi sunt în haine normale, găsesc eu o cale să te târăsc după mine înapoi în Hawaii şi să-mi hrănesc rechinul favorit cu tine.

„Poţi să mă târăşti oriunde”, se gândi el, dar spuse doar:

— Ai un rechin favorit?

— Desigur. Toţi în Hawaii au rechini favoriţi. Sigur, este doar un fel de-a spune, pentru cei ce încearcă să-i domesticească.

Mitch râse şi o lăsă să-şi probeze ghetele fără ajutorul lui, în timp ce el alegea alte accesorii. Când auzi un hohot de râs, se întoarse şi o văzu pe Tiffany stând în faţa oglinzii în toată splendoarea.

— Hai, recunoaşte, spuse ea. Vrei să faci din mine numărul unu. Am văzut Olimpiada de iarnă la televizor. Nimeni nu arăta aşa.

— Poate că nu, dar ascultă-mă, scumpo. Concurenţii olimpici nu au de-a face cu vânturile îngheţate din preeria deschisă, punctă Mitch.

— Dar nu pot merge bine. Uite! Mă legăn, protestă ea şi demonstră.

— Nu-i nimic, este un legănat drăguţ, ripostă Mitch, realizând prea târziu că flirtase iar. Ea chiar avea un mers legănat drăguţ.

Ea mai merse puţin, pornind şi oprindu-se.

— Fac zgomot când mă mişc, spuse ea făcând încă un pas. Ascultă. Foşnesc. Scârţâi.

— Toată lumea face. Aşa e ţesătura.

— Ei bine, mă simt prost. Nu sunt obişnuită să foşnesc şi să scârţâi.

— După un timp nici n-o să mai observi, îi replică Mitch. Şi acum ce-ar fi să scârţâi până aici ca să completăm ansamblul?

Ea îi aruncă o privire de silă caraghioasă, dar merse până la el.

— Vrei să spui că mai sunt de pus şi altele?

— Numai câteva, spuse el înmânându-i o căciuliţă de lână groasă cu un desen abstract în roz aprins şi negru.

Ea şi-o puse şi zâmbi.

— Armonizarea culorilor e perfectă. N-am terminat încă?

El îi dădu o pereche de mănuşi lungi de lână amestecată cu nylon şi îi înfăşură în jurul gâtului un fular negru, iâmbind când i-l trase până deasupra nasului.

— Acum am terminat. Acesta este modul în care trebuie să te îmbraci faci turul instalaţiilor de la firmă.

— Pot să-mi pun celelalte haine înapoi pe mine acum?

— Dacă doreşti. Eu o să ies să încălzesc jeepul.

Tiffany îşi trase în jos fularul ca să-l poată privi.

— Nu ai uitat ceva? spuse ea, în timp ce el se îndrepta spre uşă, luându-şi haina din mers. Cum ar fi nota de plată, de exemplu?

Mitch se grăbea să iasă din magazin. Tiffany era cu totul minunată în noua ei înfăţişare, iar gândul la dezbrăcarea fiecărui articol în parte de pe silueta ei feminină era mult prea mult.

— Am să fac nota de plată mâine dimineaţă şi am s-o las la fermă în următoarele câteva zile, spuse el grăbindu-se să-şi pună haina.

— În regulă, dar uită ce mi-ai spus de preţul de

achiziţie. Nu vreau să-ţi fur profitul. Tiffany zâmbi. O mică reducere de preţ va fi mai mult decât generoasă, mulţumesc.

Trăgându-şi fermoarul la haină, Mitch se întoarse spre ea şi nu rezistă să nu-i dea un mic bobârnac:

— Îmi place stilul tău, Tiffany Greer. Şi arăţi grozav în echipamentul ăsta. Oricine ar crede că ai fost născută pentru ţările nordice.

— Ce gând oribil, spuse Tiffany cu un oftat, dar zâmbi în timp ce-şi găsea drumul înapoi spre cabina de probă. Nu putea înţelege cum ar putea cineva să aleagă să locuiască într-un loc care presupunea atâtea pregătiri complicate, doar ca să iasă afară. Dar începuse să realizeze că ar putea transforma acest angajament într-o aventură. Ar putea deveni o poveste pe care să o spună nepoţilor ei, în timp ce ei ar construi castelede nisip pe plaja Pacificului de Sud.

În cabină, ea îşi văzu obrajii îmbujoraţi, o lucire specială în ochi şi localiză o mică pată lăsată de degetul lui Mitch pe vârful nasului. O gâdila acolo unde o atinsese el.

Suspină şi îşi spuse că poate cândva va privi înapoi la experienţa din acea zi şi va râde. Ar fi mai bine să se păzească de fermecătorul, frumosul schior care, indubitabil, avea câte o prietenă în fiecare staţiune din vârful munţilor, din Stâncoşi şi până în Alpi.

Când era în Hawaii printre seturile de surf, învăţase să se ferească de spărgătorii de inimi ca şi de spărgătorii de valuri, atunci când vedea vreunul. Şi, precum valurile mari, Mitch Canfield putea să-i ofere o senzaţie delirantă, dar orice femeie care ar încerca aşa ceva ar intra într-o încurcătură serioasă.

*

3

Tiffany îşi feri ochii de strălucirea soarelui pe zăpadă,

invidiindu-l pe Mitch pentru ochelarii lui de soare, cu lentile opace. Între timp jeepul părăsise limitele oraşului şi o luase pe un drum de ţară mărginit de câmpuri albe, nesfârşite.

— Nu ai ochelari de soare la tine?

— L-am lăsat acasă, răspunse ea surprinsă că el îi remarcase disconfortul. Întreaga lui atenţie părea concentrată la urmele de roţi săpate în stratul de gheaţă şi zăpadă de pe şosea. A fost o prostie din partea mea, dar am crezut că nu voi avea nevoie de ei aici.

— N-a fost o prostie din partea ta. Este o greşeală firească. Ar fi trebuit să mă gândesc la ochelarii de soare când eram încă la magazin. El trase şi deschise compartimentul mănuşilor. De obicei port cu mine şi alţi… Aha! l-am găsit! exclamă el şi scoase o pereche de ochelari de soare pe care i-i dădu lui Tiffany.

Punându-i, ea observă imediat peisajul.

— Sunt grozavi. De abia acum înţeleg orbirea zăpezii. Chiar şi cerul este atât de limpede şi de un albastru atât de strălucitor, încât te răneşte.

Mitch îi zâmbi cu o expresie de satisfacţie.

— Ne mândrim cu colinele noastre însorite. Cei care pleacă atât de des în zonele temperate, sunt uimiţi când descoperă că este mai uşor de suportat frigul decât săptămânile cenuşii, deprimante, cu zile ploioase.

— Îţi place cu adevărat locul ăsta, nu-i aşa?

— Da, când sunt aici. Când sunt în Elveţia, acela este cel mai minunat loc din lume. Acelaşi lucru este valabil pentru Caraibe, New York, el îi făcu semn cu ochiul, sau chiar Hawaii.

Ea râse mai mult nervos decât de amuzament. La Mitch chiar şi un gest banal, bărbătesc, ca un făcut cu ochiul, producea tulburări ciudate înăuntrul ei. Se ura că era atât de susceptibilă.

— Şi ca să parafrazăm vechiul cântec, când nu eşti în

locul pe care-l iubeşti, iubeşti locul în care eşti?

— Exact.

— Rămâne valabil acelaşi lucru şi pentru următoarele versuri? Când nu eşti lângă fata pe care o iubeşti, iubeşti fata lângă care eşti?

Tiffany aproape că-şi muşcă limba, dar era prea târziu. Întrebarea fusese pusă şi stătea agăţată în aer între ei, bătându-şi joc de ea.

Pentru câteva momente Mitch nu răspunse, învârtindu-se între propriile gânduri intime. „Gânduri nefericite”, cugetă Tiffany, uitând de stânjeneala ei, când observă încordarea subită a maxilarelor lui. Şi-ar fi dorit să-i poată vedea ochii. Dar, înainte ca ea să poată însăila o tragedie romantică din trecutul lui, el se întoarse spre ea, cu zâmbetul care garanta că avea s-o ia peste picior.

— Hai să spunem că am tendinţa să trăiesc momentul. Ai vreun motiv special ca să mă întrebi?

Ea refuză însă să fie luată în bătaie de joc.

— Eu sunt fata lângă care stai, îţi aminteşti? Trebuie să ştiu dacă să-mi ţin arma pregătită lângă mine.

El râse, de parcă s-ar fi bucurat de replica ei.

— Eşti în siguranţă, Tiffany. Fratele meu mi-ar aşeza capul pe butuc dacă nu m-aş purta frumos. Am avut prea multă bătaie de cap până am găsit compania pentru care lucrezi, după cum şi ei, de altfel, căutau un partener cu care să pornească această afacere. În concluzie, aşa atrăgător cum este proiectul ăsta, nu am de gând să risc să-i umbresc rezultatul, încercând să îi fac avansuri.

— Ai vreo idee de ce au favorizat *Paradise Foods*? întrebă Tiffany ignorând ultimul lui comentariu şi rămânând în perimetrul sigur al discuţiilor de afaceri.

— Poziţionarea pieţei, etica, planurile pe termen lung – iată câţiva factori importanţi. Permite-mi să-ţi întorc întrebarea. De ce ai dori ca o firmă Hawaiiană să facă afaceri cu una din Winnipeg?

— Avem sucursale şi parteneriate peste, tot pe continent, iar produsele ce vin de la *Canfield Farm* par să se potrivească bine cu celelalte…

— Cum de eşti tu persoana care ia asemenea decizii importante? Pari prea tânără pentru o responsabilitate atât de mare.

— Nu sunt chiar atât de tânără, răspunse Tiffany cu o umbră de nerăbdare în glas. Am douăzeci şi şase de ani. Am un M.B.A.[2] Lucrez pentru *Paradise Foods* de când am terminat facultatea, aşa că nu e ca şi cum aş fi o începătoare sau nu aş avea experienţă. Totuşi, nu eu iau deciziile. Eu fac doar recomandările. Şi acesta este primul proiect la care nu am şi un partener.

— De aceea ai dorit să vii în aceste locuri bântuite de iarnă, comentă Mitch. îţi plăteşti păcatele, nu-i aşa?

Tiffany aprobă din cap şi răspunse cu precauţie:

— Sper să-mi dovedesc mie însămi ceea ce pot. Da.

— Aşa că eşti cumva prinsă la mijloc, între o stâncă şi o prăpastie.

— Ce vrei să spui?

— Uite cum văd eu lucrurile: dacă pui o vorbă bună şi începe fuzionarea, pentru un timp, va trebui să te instalezi la „Marele Nord Alb”. Dacă o scalzi, vei merge înapoi acasă, dar vei pierde ocazia să-ţi dovedeşti ţie însăţi ceea ce poţi.

Tiffany, care de altfel era perfect conştientă de câtva timp de această dilemă, tresări auzindu-l pe el că o spune în asemenea termeni fără echivoc.

— Cred că pot face recomandarea în mod obiectiv, răspunse ea cu o ridicare a bărbiei.

Mitch o privi în fugă şi sprâncenele i se ridicară.

— Dintr-odată răceala dintre noi este mai rea decât cea de afară! Nu am vrut să insinuez că laşi consideraţiile

---

2 absolvent al unei Academii de Studii Economice

personale să-ţi afecteze deciziile, domnişoară Greer. Sunt sigur că întotdeauna consideraţiile personale urmează după cele profesionale.

Tiffany era sigură că ultima remarcă nu sunase ca un compliment, dar nu avu ocazia să-i mai răspundă. Subit, inima i se urcă în gât. Un camion venea spre ei cu viteză mare, după ce luase o curbă mult prea rapidă de pe un drum lateral. Nu mai avea control, iar partea din spate se zbătea ca o coadă de peşte când şoferul încercă să aşeze roţile în urmele adânci din gheaţa şoselei. Tiffany, din reflex, îşi împinse picioarele în podeaua maşinii.

Era îngrozită când Mitch apăsă până la capăt pedala de acceleraţie, în acelaşi timp smucind volanul tare la dreapta. Jeepul sări peste troienele de zăpadă, îngrămădite pe marginea drumului şi încă derapând, trecu rapid pe lângă camion.

Inima lui Tiffany bătea cu repeziciune şi unghiile îi erau înfipte în palme. Se holbă la Mitch uimită. Reuşise să evite o ciocnire care părea sigură şi era la fel de liniştit ca un campion indian.

Eliberând uşor pedala acceleraţiei, manevră lin Cherokee-ul înapoi pe şosea, apoi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Bine, spuse el calm. Acea jumătate de tonă este sub control. Am crezut că v-oi fi nevoit să mă întorc şi s-o trag din troiene.

— Sfinte Dumnezeule, suspină Tiffany. Nu era de mirare că Mitch râsese de ideea ei de a conduce singură până la fermă. Lucrurile astea se întâmplă des?

El îi aruncă o privire şi zâmbi:

— Ce fel de lucruri?

Lăsându-se înapoi pe spătarul scaunului şi închizând ochii, Tiffany numără până la o sută. Mitch Canfield probabil că-i salvase viaţa, dar dacă vor ajunge la fermă fără să-l sugrume, va fi un miracol.

*

Orice imagine mentală pe care Tiffany şi-o făurise despre căminul dărăpănat al „bătrânului MacDonald”, fu alungată când Cherokee-ul ajunse în vârful unei mici coline, iar Mitch îi arătă o panoramă sălbatică de câmpuri acoperite de zăpadă.

— Am ajuns, spuse el cu nepăsare. Ferma Canfield! Este amplasată de-a lungul şoselei, cât de departe poţi vedea cu ochii şi ceva mai mult în spate.

— Cerule, este enormă! murmură Tiffany. Şi frumoasă! adăugă ea privind pitorescul oferit de copacii veşnic verzi, cu mantii de zăpadă îngreunându-le ramurile şi de grupurile de clădiri cuibărite ici şi colo, aşezate ca într-o felicitare de Crăciun. Casa mare, albă, îngrijită şi cu obloane negre, era aşezată departe, în spatele şoselei şi avea în faţă câţiva copaci măreţi cu ramurile dezgolite. Este pur şi simplu minunat, şopti ea din nou, apoi îl privi pe Mitch şi zâmbi. Aş spune că e chiar plăcut dacă nu ar fi atât de frig şi dacă n-ar fi atât de mare!

Mitch îi zâmbi cu o lucire de mândrie în ochi, dar şi cu obişnuita sclipire de tachinare.

— La ce te aşteptai? La un petic de vegetaţie cu Iepurele Peter ivindu-se din spatele unei verze ronţăite?

— Nu chiar, spuse Tiffany râzând. Dar nu mi-am imaginat un loc asemănător unei ferme întinse din Texas.

— Texas? Bucăţica aia ca un timbru poştal de proprietate reală? La naiba, noi putem pune două sau trei stele de pe steagul Statelor Unite doar în Manitoba şi probabil că ar rămâne suficient loc şi pentru întregul New England.

— Iar tu exagerezi la fel de mult ca orice texan, i-o întoarse Tiffany.

Mitch bombăni şi întoarse jeepul la stânga,

angajându-se pe o alee lungă ce ducea direct spre casă.

— Nu văd camioneta, spuse el. Bănuiesc că familia nu s-a întors încă.

— Nu mi-ai spus deloc de ce fratele tău n-a putut veni la aeroport să mă întâlnească. S-a întâmplat ceva ce face venirea mea aici indezirabilă?

— Nu-ţi face speranţe inutile. S-a întâmplat ceva, dar asta nu-ţi va da o scuză ca s-o ştergi cu coada între picioare înapoi în mările sudice. Pete şi Jackie au trebuit să meargă la spital să-şi ia băiatul de la camera de urgenţe, asta-i tot.

— Asta-i tot?

— Nu-i nimic pentru care să te agiţi. Pe Danny l-a tăiat lama unei patine în timpul unui meci de hockey, şi a fost nevoie să i se facă o cusătură la arcadă. Doar o mică tăietură cu mult sânge, o rană superficială. Intrând pe drumul circular ce ducea în faţa casei, Mitch trase maşina aproape de uşă, închise aerul cald şi se întoarse spre ea cu un zâmbet: Eşti o admiratoare a hockey-ului?

— Nu avem prea multe patinoare în Hawaii.

Mitch îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Intrăm în casă şi continuăm conversaţia în faţa unui foc bun?

Fruntea lui Tiffany se încreţi de îngrijorare.

— E-n ordine? Vreau să spun, locuieşti aici?

— Nu şi acum, dar este a doua mea casă şi am o cheie. Aşteaptă aici până mă duc să descui uşa. În acest fel, nu va trebui să stai afară, în frig, mai mult timp decât este necesar.

În – timp ce Mitch cobora din jeep şi străbătea cu paşi grăbiţi drumul până la uşa casei, Tiffany îşi dădu seama că trebuia să aibă o bogată colecţie de chei. Şi era genul care le ţinea strânse în palmă, precum femeile nerăbdătoare.

Mitch reveni şi-i deschise uşa. În momentul în care

coborî din jeep era sigură că plămânii i se vor congela. Chinuindu-se să respire, îşi băgă faţa în umărul lui Mitch, în timp ce braţul lui o înlănţuia grăbind-o spre casă. Zăpada scrâşni sub paşii lor, iar vântul le biciui picioarele ca o lovitură de taur. Tiffany se gândi la vremea lăsată în urma ei şi dintr-odată întreaga situaţie îi apăru (a fel de stridentă precum o comedie proastă îndelung aplaudată. După ce ajunseră cu bine înăuntru, ea se sprijini de uşă, tremurând neajutorată.

Mitch o privi pentru o clipă, apoi îi cuprinse ceafa cu o mână şi bărbia cu cealaltă.

— Tiffany Greer, murmură el, râsul tău contagios poate face un bărbat să uite de scrupule.

Zâmbetul ei slab se ofili când îl privi. îşi propuse să plece de lângă el înainte ca flăcările chihlimbarii din adâncul ochilor lui să o hipnotizeze complet, dar trupul îi ignoră comanda. În timp ce el o îmbrăţişa învăluind-o cu căldura lui, mâinile ei îşi găsiră calea spre pieptul lui şi rămaseră acolo fără rezistenţă.

Conştientă de liniştea absolută, ca de pe altă lume, de parcă zăpada de afară înăbuşea orice zgomot, Tiffany era fermecată, captivată de privirea insistentă, nemişcată a lui Mitch, până când el îşi înclină capul încet şi gura lui se suprapuse peste a ei.

Buzele lui erau calde şi ferme, iar sărutul lui uşor posesiv, nici autoritar, dar nici grăbit. Tiffany se simţi adormind ca într-o transă asemănătoare visului, în timp ce el cu limba îi despărţea uşor buzele, convingându-le să se deschidă şi mângâind uşor interiorul lor umed. Gustul lui dulce, aţâţător, o ameţi ca o înghiţitură de coniac tare. O căldură ca untul topit se încolăci în jurul trupului ei, învingându-i rezistenţa, dizolvându-i inhibiţiile, lăsând-o cu o senzaţie de plutire plină de beatitudine. Fusese un sărut molcom, plin de delicii, un sărut care-i înmuiase picioarele şi îi modelase trupul după trupul lui. Inima îi pulsa violent.

Degetele ei se furişară pe ceafa lui şi apoi prin păr. Limba ei o căuta pe a lui în timp ce o greutate plăcută i se aşeză între coapse.

Un mic geamăt de dorinţă izvorât din adâncul pieptului ei o readuse la realitate. Lăsându-şi mâinile să cadă de pe umerii lui, îl împinse şi se smulse din îmbrăţişare. Parcurse în grabă câţiva paşi, îndepărtându-se de el, îşi netezi părul şi încercă să râdă.

— Mi-ai spus că sunt în siguranţă cu tine.

— Din nefericire, n-aveam cum să ştiu dacă eu voi fi în siguranţă cu tine, răspunse el.

— N-am crezut niciodată că voi spune asta într-o zonă atât de rece, dar nu crezi că ar fi cazul să ne răcorim puţin?

— Ar fi cazul, aprobă Mitch într-o manieră neaşteptat de supusă. Sunt săruturi şi săruturi. Acesta a fost de calitate prin el însuşi.

Tiffany îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Admit că eşti un expert, răspunse ea refuzând să-l ia în serios.

— Experienţa n-are nimic de-a face cu asta, îi replică el.

— Ba da, aici numai experienţa contează. Ea schimbă subiectul primejdios. Nu spuneai ceva de aprinderea unui foc? Vreau să spun în cămin.

După ce o fixă cu o privire de o intensitate enervantă câteva secunde lungi, Mitch îşi reveni vizibil şi îşi reluă obişnuita lui formă de tachinare.

— Nu-ţi face griji, Tiffany. O să-ţi aprind focul imediat ce-ţi aduc bagajele din maşină, spuse el, iar în ochi i se ivi din nou plăcerea de a o înfrunta. Lasă-mă doar să-ţi iau paltonul.

— Cred că aş prefera să-mi mai păstrez paltonul câteva minute, răspunse ea împreunându-şi braţele peste mijloc. Nu era înfrigurată, iar casa ra bine încălzită. Pur şi

simplu nu dorea să o atingă Mitch iarăşi. Efectul pe care îl avea asupra ei era alarmant. Te voi aştepta aici şi voi deschide uşa când te vei întoarce cu valizele, adăugă ea, ştiind că era un gest inutil să se ofere să meargă iar afară, în frig. El îi va cere doar să stea acolo.

Câteva minute mai târziu, când aduse înăuntru valizele, îi ăpuse:

— Voi face încă un drum că să aduc sacoşa cu hainele pe care le-am luat de la magazin şi să mut jeepul în spatele casei. După aceea voi face focul.

Tiffany îl privi îndepărtându-se, printr-un geam lung, vertical, încastrat în uşă, întrebându-se dacă superiorii ei din Honolulu au cea mai vagă idee despre condiţiile cu care trebuia ea să se confrunte.

După câteva minute, când îl văzu pe Mitch venind repede pe alee, pulsul ei se acceleră, iar buzele i se desfăcură de parcă l-ar fi invitat la un alt sărut lung, minunat.

„Dumnezeule mare, în ce m-am băgat singură?” lăsă să-i scape. Îngrozită cum fusese de realităţile climatului, era acum şi mai speriată de faptul că fusese fermecată fără voia ei de un lup în haine de schi, la câteva minute după ce l-a întâlnit. Pur şi simplu trebuia să-şi recâştige controlul asupra situaţiei. Repede.

Ea deschise uşa când Mitch îşi scutura picioarele pe un ştergător de cânepă de afară. El intră înăuntru şi închise repede uşa în spatele lui.

Tiffany încercă să nu-l găsească atât de copleşitor de atrăgător, dar mirosul pe care îl emana era atât de curat şi de proaspăt, atât de distinct, încât se simţi asaltată de o tentaţie sălbatică să-şi arunce braţele în jurul lui şi să i se cuibărească la piept.

„Hai, găgăuţă, ia o pauză” îşi reaminti ei însăşi, în timp ce se îndepărta de el.

Mitch îşi scoase haina, o agăţă într-un cuier antic şi

se aşeză să-şi dezlege şireturile de la ghete.

— Poate că ar trebui să-ţi duc tot echipamentul la etaj înainte să fac focul.

— Ştii care cameră este a mea? întrebă Tiffany, controlând sacoşa de la *Canfield-Sports* ca pentru a se asigura că toate hainele pe care le cumpărase erau acolo, deşi ea doar încerca să nu – se uite la Mitch. Nu era uşor să se imunizeze singură împotriva impactului cu el.

— Jackie mi-a spus că ţi-a dat camera mea, îi răspunse el scoţându-şi ghetele şi ridicându-se.

Capul lui Tiffany se ridică brusc.

— Camera ta?

— Scuză-mă, am vrut să spun camera care a fost a mea. îi dărui un zâmbet şmecher care o enervă. Nu-ţi face griji, Tiffany, am crescut la fermă, dar am casa mea în oraş. Camera mea de aici a fost transformată în cameră de oaspeţi, şi, când petrec ocazional o noapte aici, în vechiul meu pat, sunt doar un alt musafir. Oftă teatral, apoi îi aruncă o privire întrebătoare: Doar nu te-ai gândit că am să spun că mă aştept să împarţi plapuma cu mine, nu-i aşa?

— Cu greu, spuse Tiffany, forţându-se să zâmbească, dorindu-şi să ştie ce se întâmplase cu Mitch Canfield de o lua mereu peste picior…

Simplul gând al dormitului în patul lui, chiar dacă nu mai era al lui de acum încolo, era suficient pentru a-i tăia respiraţia.

— Eşti pregătită să-ţi scoţi paltonul şi cizmele acum?

Tiffany privea spre el fără să-l vadă. Cu imaginaţia ei bogată, se urcase deja în patul lui şi era încă acolo, inhalând mirosul picant al pernelor lui, bucurându-se de moliciunea cearşafurilor şi privindu-l întinzându-se lângă ea, amândoi goi, cu un soi de neruşinare.

— Casa nu este atât de rece, insistă Mitch aruncându-i o privire necăjită. Poţi să te cuibăreşti într-un

fotoliu. O să-ţi dau un pled în care să te înfăşori.
Tiffany reveni în sfârşit la realitate.
— Ar fi drăguţ, mulţumesc. îmi pare rău că am părut absentă. Admiram casa.
Scoţându-şi grăbită paltonul, încercă să îl agaţe în cuier, dar Mitch se întinse după el şi-l atârnă în dulap.
— Stai jos şi o să te ajut să-ţi scoţi cizmele.
Tiffany ezită. Nu putea intra mai departe cu cizmele, dar nu dorea o repetare a celor întâmplate la magazin.
— Nu încurcă-lume, îi spuse el citindu-i gândurile. Promit!
Cu un zâmbet fugar, ea se aşeză şi întinse un picior.
Mitch se ţinu de cuvânt. Cizmele fură scoase într-o clipă, fără altceva decât un gest sugestiv.
— Vrei să te instalezi cu pledul acum sau ai prefera să mergi sus să-ţi vezi camera? o întrebă el când ea se ridică.
Ea ştia că nu era prea înţelept să intre într-un dormitor cu Mitch, dar cu o privire aruncată în jur şi peste spre ei, realiză că nu putea să facă pe prinţesa şi să stea jos, în timp ce el căra bagajele la etaj.
— Vin cu tine, spuse ea ridicând punga de plastic.
Mitch îi mâi dărui un surâs provocator, ca şi când ar fi ştiut ce se petrecea în mintea ei, apoi ridică geamantanele şi porni înainte pe scări.
Forţându-se să se gândească la altceva decât la inexplicabilul efect pe care Mitch îl avea asupra ei, în timp ce îl urma, Tiffany privea prudentă oriunde, dar nu la şoldurile înguste şi la coapsele lui musculoase. Se concentra la ceea ce putea vedea în casă – holul spaţios, o sufragerie în stânga şi un living-room primitor în dreapta.
Privirea îi căzu întâmplător pe tavanele înalte, pe podelele din lemn, de esenţă tare, accentuate de zonele acoperite de covoare şi de pereţii bogat coloraţi sau tapetaţi cu tradiţionalele modele florale.

Camera de oaspeţi era un loc unde oricine s-ar fi putut simţi bine. Pereţii ei de un verde al pădurii creau un fundal potrivit pentru mobilele din lemn de brad. Ferestrele aveau obloane, iar o pictură abstractă atârnată pe un perete completa un ansamblu plăcut. Singura amprentă feminină era un drăguţ aranjament floral într-un ulcior de ceramică albă, aşezat pe dulap.

Mitch aşeză valizele pe o banchetă joasă de la picioarele patului, apoi se întoarse spre Tiffany cu unul din zâmbetele sale victorioase.

— Îţi plac florile? Mă bucur. Le-am cules chiar eu.

— Tu? se miră Tiffany recunoscătoare că el încerca să reînceapă jocul lor de dinainte de sărut. Unde? Cum?

— N-ai auzit de Florile zăpezii de la Manitoba, care înfloresc iarna?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce deschidea una dintre valize şi scotea o pereche de pantofi de piele neagră.

— Ciudat, mie mi se pare că sunt trandafiri!

— Sigur, arată ca trandafirii. Asta-i una dintre caracteristicile Florii de zăpadă, spuse Mitch cu un ton serios, profesional, în timp ce se apleca să miroasă o floare. Au chiar mirosul trandafirilor. Dar nu cred că vei găsi trandafiri crescând sub zăpada din spatele hambarului!

— Sub zăpadă? întrebă*Tiffany cu o gravitate batjocoritoare în timp ce îşi punea pantofii în picioare. Ce fascinant!

Mitch îşi înălţă capul.

— Adânc în zăpadă. Cu cât mai adânc, cu atât mai bine. Le protejează de frig, dar e nevoie de o adevărată artă să le găseşti.

— Aş spune că nu eşti doar maestrul acestei arte, rosti Tiffany, aşezată pe marginea patului pentru a-l încerca.

— Şi care ar fi cealaltă artă?

Ea se ridică, merse până la el şi îşi propti arătătorul pe pieptul lui.

— Arta de a măguli!

El râse, dar amuzamentul îi dispăru brusc în timp ce-i mângâia mâna cu degetele.

— Fir-ar să fie, Tiffany, de ce trebuie să fie atât de plăcut cu tine?

Ea îşi trase mâna şi se îndepărtă de el, îmbujorându-se toată.

— Poate că ar fi timpul să ne întoarcem acum jos, sugeră ea cu o voce stranie.

După o mică ezitare, Mitch aprobă.

— Nu există niciun „poate”, spuse el, şi oftă teatral. Şi când ajungem acolo, stai departe de mine, Tiffany Greer, mă auzi?

„Râsul ei era forţat.

— O să fac tot ce pot! promise ea.

Dar chiar şi atunci când el făcu un pas în spate pentru a o lăsa să părăsească prima camera, ea trebui să reziste atracţiei lui magnetice.

Tiffany mai spera doar ca restul familiei Canfield să apară cât mai curând. Dacă fusese vreodată nevoie de o formulă de salvare pentru un suflet pierdut în tundra îngheţată, atunci acela era momentul cel mai potrivit.

*

*

4

Normal, Tiffany ar fi trebuit să spună ceva despre fotoliul confortabil în care stătea, aşezat în faţa căminului încins, în timp ce afară vântul sufla cu putere.

Fără pantofi, cu picioarele îndoite sub ea, sorbea dintr-o cană de cacao, ascultând muzică de jazz de la un

player CD şi savurând aroma buştenilor de pin ars. Ar fi putut uita, aproape, starea de tensiune dintre ea şi Mitch. Aproape.

El stătea aşezat direct pe podea, cu picioarele /

Încrucişate sub el „cu spatele la ea şi cu faţa spre foc, având alături un pahar înalt cu bere. Era o adevărată plăcere să-l priveşti. Fiecare mişcare a lui avea uşurinţa şi graţia unui om încrezător în propriile-i forţe. Un om care-şi menţinea corpul în cea mai bună formă, un om obişnuit să ceară maximum de la el însuşi.

Tiffany şi-l închipui coborând o pantă. Probabil şi-ar fi controlat îndrăzneala, păstrând frumuseţea clasică a formei şi îmbătat de plăcerea coborârii.

Imaginea o mişcă suficient pentru a lua în considerare sportul, până în momentul când îşi reaminti că, probabil, ar fi făcut parte dintr-o mulţime – o mulţime feminină de admiratoare.

— Am început să simt căldura, spuse Mitch punând la loc vătraiul, luându-şi berea şi ridicându-se în picioare.

Tiffany îl privi, crezând că el îi putea citi gândurile şi fără s-o privească. Dar, după primul moment de uimire, îşi dădu seama că el vorbise despre căldura focului. Luă repede o înghiţitură din băutura fierbinte pentru a-şi ascunde un chicotit şi aproape se înecă atunci când Mitch începu să-şi scoată puloverul.

„Fantastic”, se gândi ea. Văzuse nenumărate specimene de bărbaţi bronzaţi pe plajele din Hawaii, fudulindu-se şi împăunându-se cu trupurile lor în timp ce se dezbrăcau, iar reacţia ei fusese invariabil de amuzament.

Dar văzându-l pe Mitch cum se dezbrăca simplu, rămânând într-o cămaşă cu mâneci lungi, pulsul ei începu să bată ca o tobă. Poate pentru că nu poza. Sau poate pentru că avea simţul umorului. Sau poate pentru că radia în jurul lui virilitate şi autoîncredere.

El îşi aruncă puloverul pe un scaun şi se aşeză în faţa lui Tiffany, proptindu-şi o gleznă pe genunchiul opus.

— Te-ai încălzit destul?

— Da, mulţumesc, răspunse ea cu privirea fixată în cană şi lăsând să-i scape un râs aspru, nepotrivit.

Era ea destul de încălzită? Dacă va mai fierbe în halul ăsta de câte ori îl privea, va trebui să se scuze, să iasă afară şi să sară într-un troian. Acest gând rece o făcu să-şi revină.

— Ai spus că ai crescut aici. Cum de ai devenit schior în mijlocul preeriei? întrebă ea, încercând să înnoade o conversaţie.

— Ai uitat de schiul de fond. Totuşi, prefer coborârile şi nu este un lucru greu să iau un avion spre vreo staţiune montană, ori de câte ori simt nevoia.

— Dar cum de te-ai specializat în coborâri? insistă Tiffany, bucuroasă că avea un subiect de discuţie.

— Sunt câteva dealuri pe-aici, dar am prins gustul în adolescenţă când Pete şi cu mine îl vizitam de unchiul nostru de pe Coasta de Vest. Ne-a dus la Whistler, şi pentru mine ăsta a fost începutul jocului. N-am vrut să mai fac altceva decât să cobor pantele. A fost viaţa mea până… El se opri brusc, îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură mare de bere.

Tiffany aşteptă, dar el nu mai termină propoziţia. În final nu mai rezistă:

— Până?

El rânji.

— Până când am fost forţat să mă maturizez puţin. Foarte puţin ar spune unii oameni. El arătă spre o fotografie în ramă de argint aşezată pe masa de lângă Tiffany. Am observat că priveşti poza de câtva timp. Da, cei doi oameni din ea sunt părinţii mei. Şi da, trăiesc şi sunt sănătoşi. Pete conduce ferma pentru că bătrânii s-au retras. Sunt „păsări de zăpadă”.

Semăna cu o palmă dată peste faţă şi era cea mai bruscă schimbare de subiect pe care Tiffany o auzise vreodată. Dar, nu era stilul ei să insiste. De altfel, chiar privise fotografia, fiindu-i teamă să întrebe de oamenii din ea, în caz că subiectul era dureros.

— Păsări de zăpadă? întrebă ea.

— Exact, migrează în sud după prima ninsoare şi rămân acolo până primăvara târziu.

— Deci, totuşi, unor locuitori din Winnipeg nu le pasă de climatul lui, spuse Tiffany cu un zâmbet de „ai văzut 1?!

— O.K., unora nu le pasă. Dar mama şi tata l-au suportat mulţi ani şi când se întorc pentru câteva zile de „Crăciun se bucură de zăpadă, aer curat şi de genul de distracţii pe care le poţi avea numai iarna.

Tiffany îi aruncă o privire întrebătoare, dar era intrigată, imaginându-şi casa cu un pom împodobit în living-room şi aromele subtile provenite de la verdeaţa atârnată în pragul uşilor şi pe balustrada scării. O cuprinse o emoţie demult uitată, un sentiment pe care nu dorea să-l identifice.

— Ce-i cu privirea asta pierdută? întrebă Mitch.

Văzând că el era mult prea receptiv, Tiffany amână răspunsul.

— Aveam o privire pierdută?

— Foarte. Visai la un Crăciun alb?

— Arăt eu ca Bing Crosby? îi replică ea. Ascultă, Moşul meu vine în oraş pe o placă de surfing trasă de opt căluţi de mare şi cu un Rudolph al cărui nas este roşu din cauza arsurilor provocate de soare.

Mitch mârâi şi întoarse capul.

— Nu-i de mirare că vremea noastră te-a adus în stare de şoc.

În timp ce vorbea, un buştean căzu din grămada pregătită lângă cămin şi se rostogoli spre paravanul care o ascundea. El puse jos paharul şi se întoarse să ia vătraiul.

— Familia ta este încă în Hawaii? o întrebă el punând la loc buşteanul în grămadă.

— Tatăl meu este acolo, răspunse Tiffany absentă, mintea ei trădătoare fiind concentrată la pulpele lui Mitch evidenţiate de pantalonii strâmţi, la muşchii ce se reliefau pe braţe şi pe spate şi la umbrele aruncate de lumina focului pe trăsăturile lui puternice.

El întoarse capul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Tata este în executivul televiziunii din Honolulu, continuă ea repede, scuturându-se din reverie. Reşedinţa mamei este în Maui, dar cum ea şi tatăl meu vitreg sunt producători de filme de aventuri pe casete video, nu prea stau acolo, în general filmează în câte un loc exotic.

Mitch se cufundă în tăcere şi îşi fixă privirea asupra focului, aranjând buştenii din cămin doar pentru a-şi face de lucru.

— Ce vârstă aveai când părinţii tăi au divorţat? întrebă el după câteva momente.

Tiffany îşi arcui sprâncenele, luată prin surprindere de asprimea întrebării.

— Aproape doisprezece ani, îi spuse ea, negăsind niciun motiv pentru care să nu-i răspundă. De ce mă întrebi?

— Încă mă mir de privirea aceea pierdută. Păreai... nu ştiu. Debusolată. Erau sărbătorile de Crăciun mai fericite înainte de neînţelegerile apărute între părinţii tăi, ca după aceea să devină îngrozitoare?

— Nu îngrozitoare, răspunse ea sec. După un moment de reculegere dulce-amăruie, se auzi pe ea însăşi vorbind mai departe cu o sinceritate neobişnuită: dar niciodată la fel de grozave, de asemenea. Crăciunul era momentul în care preocupările legate de afaceri erau lăsate deoparte, importantă fiind familia. Dar tata a fostjntotdeauna un... ei, bina, vorbind delicat, un bărbat căruia îi plăceau femeile. Şi ele îl plăceau pe el, aşa că

petrecerile însemnau de obicei o tensiune în plus acasă. Divorţul, pur şi simplu, a pus capăt unei căsnicii nefericite, cu toate necazurile ei. Am trăit cu mama, l-am vizitat pe tata şi m-am acomodat oarecum cu nişte părinţi vitregi drăguţi. Când tata s-a recăsătorit şi şi-a întemeiat o a doua familie a început brusc să se poarte de parcă el ar fi inventat fidelitatea şi paternitatea. îi iubesc pe copii şi sunt mulţumită că tata şi-a refăcut viaţa, dar la şaisprezece ani nu eram suficient de matură ca să mă adaptez la felul brusc în care el se îmbrăca în costumul roşu şi îşi punea barba albă, colindând prin toată casa şi imitându-l pe Moş Crăciun. Bărbaţii pot fi foarte…

Ea se opri, îşi goli cana şi o aşeză pe masa de lângă ea. Ridicându-se în picioare, îşi lăsă pătura pe spătarul fotoliului şi îşi puse pantofii, ca apoi să traverseze camera până la ferestrele living-room-ului. „Destul cu această scenă intimă”, decise ea. Era destul de rău că răspunsese la un sărut întâmplător, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu toate femeile planetei. Trebuia oare să îl privească pe Mitch ca pe un călugăr?

Se instală lângă fereastră şi începu să urmărească şoseaua de la margimea proprietăţii.

— Sper că ai avut dreptate şi că rana nepotului tău nu este serioasă, spuse ea auzindu-l pe Mitch cum pune vătraiul la loc. Nu a trecut cam prea mult timp de când toată lumea ar fi trebuit să fie acasă?

— Ştiu sigur că rana nu e serioasă, pentru că atunci când am vorbit cu Pete, el suna de la spital, în timp ce doctorul îi cosea tăietura lui Danny.

Tiffany privea în continuare pe fereastră, dorindu-şi ca familia să apară cât mai curând.

— Bărbaţii pot fi foarte cum… Tiffany? întrebă Mitch după câteva momente. Ce voiai să spui?

După un moment de gândire ea spuse simplu:

— Imprevizibili!

— Şi nesiguri?

— Şi asta.

— La fel şi femeile, spuse el încet. Cel puţin până înveţi să le alegi pe cele previzibile.

Tiffany nu era sigură că dorea ca el să continue, aşa că se prefăcu captivată de zăpada strălucitoare şi de vârfurile gardurilor de un gri închis, dar întreaga ei fiinţă era atentă numai la Mitch. Ce făcea? Se uita la ea? Traversa camera cu picioarele desculţe pe covorul gros fără să facă zgomot? Sau o ignora pur şi simplu?

Ea aştepta, neştiind de fapt ce. Nici măcar nu ştia de ce nu se întorcea să spună ceva – orice, o prostie. Spera oare să-i simtă mâinile pe umeri întorcând-o şi apropiind-o uşor de el? Sau ca braţele lui să-i înconjoare talia lipind-o toată de el, iar buzele lui să-i mângâie uşor urechea?

Cu respiraţia întretăiată, se întrebă cum ar reacţiona dacă el ar îmbrăţişa-o, încercând s-o momească la un alt sărut. L-ar opri, nu-i aşa?

Era scuturată de frisoane la gândul că nu ar putea să-l oprească. Şi acest gând era alarmant. Nu primise o lecţie cu trei ani înainte?

Sunetele înfundate din spatele ei îi opriră din nou respiraţia. Venind spre ea, prezenţa lui Mitch devenea ca un câmp magnetic. îl simţea la baza coloanei vertebrale, adunând acolo forţe care se împrăştiau în fiecare părticică a trupului ei. Inima îi bătea cu putere. Tâmplele îi zvâcneau.

În sfârşit, îi simţi degetele atingându-i uşor umerii.

— Tiffany, murmură el, Tiffany, eu…

Încă nu ştia ce voia el să facă, să spună sau cum avea ea să reacţioneze.

Şi nici nu avu vreo şansă să afle.

— Vorbind de lup, spuse el plictisit.

O camionetă maron întorcea pe aleea lungă din faţa casei. Familia se întorsese.

Tiffany încercă să se convingă că fusese eliberată.

*

Presupunând că Danny Canfield era singurul copil, Tiffany rămase surprinsă când Mitch deschise uşa din faţă şi trei copii – doi băieţi şi o fetiţă cu obrajii îmbujoraţi – intrară înaintea părinţilor.

Rămasă sub arcada dintre intrare şi livingroom, Tiffany zâmbi când observă schimburile de urări făcute între membrii clanului Canfield.

Danny, băiatul care fuseseuat de la spital, era cel mai mare. Tiffany aprecie că avea cam unsprezece ani. Fratele său Jason avea probabil şapte sau opt ani. Amândoi erau slabi, dar viguroşi. Amândoi aveau ochii mari de culoarea cremei de ciocolată. După o scurtă evaluare a tatălui lor, era sigură că băieţii erau copiile fidele ale lui Pete şi ale lui Mitch la aceeaşi vârstă.

Descoperi şi uimitoarea asemănare fizică a celor doi bărbaţi. Pete era puţin mai solid decât Mitch, trăsăturile lui mai puţin cizelate, dar ochii căprui erau la fel de calzi. Părul îi era. la fel de neorânduit şi se mişca cu aceeaşi uşoară graţie masculină ca şi Mitch. Chiar şi vocile lor erau aproape la fel. Dacă erau la fel de asemănători şi în privinţa caracterului, rămânea de văzut. Diferenţa clară era că Pete era un bărbat de casă, pe când Mitch era…

Ea nu-şi putu termina gândul. Nu era prea sigură în privinţa lui Mitch. După propria lui afirmaţie, îi plăcea să fie independent, lipsit de responsabilităţi, dar fără îndoială era devotat familiei lui, gata oricând să le dea o mână de ajutor, fiind şi un unchi model. Când Rebecca, o vulpiţă cu ochi negri, în jur de doi – trei ani, alergă fericită spre el cu braţele deschise, Mitch se lăsă în genunchi să o prindă şi să o sărute zgomotos pe obraz, în timp ce ea chicotea de plăcere. O duse până la scări, o aşeză pe trepte şi începu

să-i scoată cizmele şi costumaşul de schi, făcându-şi treaba cu dexteritate, în timp ce-i asculta pe cei doi băieţi care-i relatau cu lux de amănunte accidentul lui Danny.

O.K., deci individul este un drăguţ, asemănător unui pungaş, admise Tiffany. Dar un pungaş rămâne un pungaş.

Ceea ce o deranja pe ea cel mai tare era faptul că o interesa atât de mult ce fel de om era Mitch Canfield. Şi de fapt, ce mai conta? Flirtul blând cu care s-au amuzat amândoi, de acum încolo va avea tot atâta importanţă pentru ea cât avea şi pentru el.

Dintr-odată Tiffany îşi dădu seama că Pete Canfield stătea chiar în faţa ei, aşteptând răbdător ca ea să-i dea puţină atenţie. Pentru început, dădu mâna cu el, apoi zâmbi în felul ei când se făcură prezentările cu restul familiei, inclusiv cu copiii.

Micuţii păreau politicoşi, dar nu prea interesaţi de ea. Mult iubitul lor unchi Mitch era în centrul atenţiei.

Când făcu cunoştinţă cu Jackie, Tiffany descoperi cu surprindere că femeia minionă îi strângea mâna aproape cu aceeaşi fermitate ca a soţului ei. Blondă, drăguţă, cu ochii gri-albăstrui şi arătând ca un porţelan delicat, Jackie nu părea a fi soţia şi partenerul de afaceri al unui fermier şi mama celor trei copii zburdalnici.

— Ne-a părut foarte rău că nu am putut să te întâmpinăm la aeroport, spuse Jackie cu un zâmbet plăcut, în timp ce o conducea pe Tiffany spre canapeaua din living-room. Am ştiut că te lăsăm pe mâini bune, totuşi.

„Mâini foarte bune”, se gândi Tiffany, întorcându-se pe jumătate pentru a privi în spate spre Mitch. El îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi răutăcios ca şi cum între ei exista un mare secret. Chiar era, desigur, dar ea spera că el va fi suficient de discret pentru a rămâne un secret. îi trimise câteva priviri de avertizare, până când observă că Pete se uita la ea cu mult interes.

— Ferma voastră este mult mai mare decât am

crezut, spuse ea liniştită, în timp ce se aşeza lângă Jackie pe canapea, punându-şi un picior peste celălalt. Aş dori să fac un tur.

Pete trimise băieţii în camera lor de joacă, apoi le urmă pe Tiffany şi pe Jackie în living-room. În timp ce-şi trăgea un scaun, o examină repede pe Tiffany, la fel cum o examinase şi Mitch. Doar că privirea lui Pete nu era stânjenitoare. Părea lipsită de orice fel de intimitate. Fiecare privire a lui Mitch avea o notă extrem de jenantă.

— Ai haine groase? o întrebă Pete.

— Mitch a fost atât de amabil încât m-a dus la magazinul lui şi m-a echipat, răspunse Tiffany încercând să nu se mai gândească la momentele senzuale pe care le petrecuse cu Mitch.

Pete aprobă din cap:

— Bine. Muşcătura gerului nu este o joacă. Sper că fratele meu mai mic nu ţi-a încărcat nota de plată!?

Tiffany îi acordă lui Mitch un zâmbet amuzat când el intră în salon cu Rebecca pe umeri. Fratele mic? Parcă nu i se potrivea.

— N-am primit încă nota de plată, dar fratele dumitale mai mic pare mai degrabă taclinat să o subţieze decât să o încarce, şi nu ştiu de ce! Am un cont de cheltuieli.

— N-am rezistat niciodată în faţa unei fete drăguţe, zise Mitch cu ochii strălucitori, provocând-o la un alt duel verbal.

— Atunci, magazinul tău ar trebui să fie foarte aproape de faliment, îi replică ea.

— Nu chiar. Nu sunt pe-aici prea multe feţe la fel de drăguţe ca a ta.

Tiffany simţi cum devine roşie de furie. El parase lovitura ei cu măiestrie, făcând ca totul să pară că ea vâna complimente.

— Vrei să spui că dealurile nu sunt animate de

amatori de schi, fâşâind şi scârţâind în costumele lor cumpărate la preţuri de achiziţie de la *Canfield Sports*? întrebă ea dulce.

Mitch primi riposta cu un zâmbet ironic.

— *Touché*, domnişoară Greer.

O dădu jos pe Rebecca de pe umeri şi o aşeză cu grijă pe podşa, îndreptând-o spre mama ei.

Tiffany îşi dădu seama că uitase de prezenţa celorlalţi în cameră, cu excepţia lui Mitch. Furişându-şi privirea întâi la Jackie, apoi la Pete, îi observă schimbând zâmbete amuzate, sprâncenele lor ridicându-se a semn de întrebare.

Oftând lăuntric, se hotărî să pună capăt prostiilor o dată pentru totdeauna. Cu puţin noroc, Mitch va pleca curând oricum. Seriozitatea nu părea să fie punctul lui forte. Ceea ce trebuia ea să facă era să-l ignore şi să se comporte ca o femeie de afaceri profesionistă, cum a şi fost până când el hotărâse că era mai distractiv să fie altminteri. Ar fi fost mai bine ca el să plece înainte de cină.

*

Pe la ora nouă, Tiffany era bucuroasă că nu pariase. Avusese una dintre cele mai deconcertante seri din viaţa ei.

Mitch nu plecase înaintea cinei. Ea stătuse în faţa lui la masă şi fusese imposibil să-l ignore tot timpul cinei. O atrăsese în conversaţii, o necăjise cu lungile poveşti despre viaţa din Nord, o făcuse să râdă, când ea de fapt ar fi vrut să-l pocnească pe sub masă. Ori de câte ori credea că Mitch nu era atent, îi arunca priviri pe furiş, încercând să-şi dea seama ce-l făcea atât de irezistibil.

Însă el era întotdeauna atent sau cel puţin aşa părea. Chiar dacă vorbea cu altcineva, privirea lui era concentrată asupra ei. Ea îi arunca priviri piezişe în timp

ce el o fixa cu insistenţă. Convinsă că pentru el era doar un joc de salon, îşi dori să pară la fel de blazată.

„Nu contează”, se încurajă ea singură în timpul desertului. După cină, când conversaţia se va axa numai asupra potenţialelor de distribuire, a proiectelor pentru fluxul de capital şi a controalelor de calitate, poate că Mitch îşi va reaminti că are ceva important de rezolvat în oraş. Asemenea discuţii îl vor plictisi de moarte.

După ce Rebecca şi băieţii fură duşi la culcare, ceilalţi se instalară în living-room pentru a-şi bea cafeaua. Tiffany alese unul din fotoliile din faţa canapelei, astfel încât să evite apropierea de Mitch. El însă se instalase la un capăt al canapelei în timp ce Jackie îl ocupase pe celălalt. Curând, Tiffany îşi dădu seama că i-ar fi convenit mai mult locul lui Jackie. Stând faţă în faţă cu Mitch, va trebui să facă eforturi să nu se mai lase vrăjită de privirea şi râsul lui uşor stânjenitor.

Ea respinse uşor amabilităţile inutile, încercând să ajungă la scopul vizitei ei – propunerea de fuzionare-cumpărare.

Dintr-odată, Mitch se transformă din campionul de schi, într-o combinaţie de expert în marketing, analist financiar şi examinator. Puse întrebări pertinente despre *Paradise Foods* şi răspunse la câteva întrebări puse de Tiffany despre *Canfield Farm*.

— Mitch, participi la această afacere? întrebă ea la un moment dat, uimită de modul în care Pete şi Jackie se încredeau în el. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, adăugă ea grăbită, este doar faptul că pari atât… atât de implicat.

— Fac parte din familie, asta-i tot, răspunse el senin. Şi eu am fost întotdeauna omul care-şi pune deoparte doi cenţi pentru zile negre.

— Cu mult mai mult decât doi cenţi pentru zile negre, spuse Pete ferm. Tiffany, dă-mi voie să-ţi explic. Eu sunt fermier, Mitch este foarte bun în materie de afaceri. Este

mult prea al naibii de încăpăţânat ca să accepte oficial acţiunile companiei, dar deţine o parte importantă din ea. Şi noi ţinem cont de sfaturile lui la fiecare pas.

— Înţeleg, spuse Tiffany dând din cap. „Atâta efort depus pentru a scăpa de Mitch” se gândi ea.

El îi aruncă un zâmbet inocent şi continuă cu întrebările incisive.

În timp ce-i răspundea, Tiffany se bucură că-şi cunoştea bine meseria. Simţea că îşi câştigase respectul lui şi, chiar dacă asta o enerva, îşi dorea să fie respectată pe plan profesional.

Ceea ce nu putea înţelege era faptul că, pe el nu-l interesa să capete respectul ei, nici măcar după ce începuseră să discute despre afaceri.

Campion de schi, într-adevăr.

— Mi-ai lăsat impresia că magazinul tău are succes pentru că ai avut noroc, îi reproşă ea în finalul discuţiei. Nu e niciun noroc la mijloc. Ştiai exact ce aveai de făcut şi asta nu este doar isteţime. Ai studiat administrarea afacerilor.

— Şi din toată treaba asta îmi faci un cap de acuzare? o întrebă el râzând.

Tiffany era stingherită. Mitch o făcea oare pe tâmpitul asemeni unui jucător de biliard escroc care lăsa unui partener nişte puncte neaşteptate, înainte ca acţiunea reală să înceapă? Chiar credea că felul ăsta de manipulare era necesar? Chiar se aştepta ca ea să-i înşele familia, în loc să intre în negocieri cinstit? îşi îngustă ochii şi îi pasă o altă acuzaţie:

— Ai un M.B.A., probabil de la o facultate de primă mână.

Mitch oftă dramatic.

— Găsit vinovat.

— De ce n-ai spus când eu mi-am menţionat gradul? Sau când am vorbit despre cum ai reuşit să faci afacerea ta

să prospere?

— N-am considerat că era necesar. Te-ai fi simţit mai în siguranţă cu mine dacă ai fi ştiut că am o diplomă?

— Da, pufni Tiffany, apoi refractă. Adică nu. Sigur că nu.

— Vrei să spui, da. Un M.B.A. este o etichetă la îndemână. Etichetele sunt importante pentru tine, domnişoară Greer. îţi închipui că ele îţi pot spune la ce să te aştepţi de la o persoană şi ţie îţi place să ştii la ce anume să te aştepţi. Spontaneitatea te sperie.

— Nu e corect, replică Tiffany, stând pe marginea fotoliului de parcă ar fi vrut să sară la el ca o pisică sălbatică furioasă. Cum poţi ajunge la asemenea concluzii când de-abia mă cunoşti?

Mitch rânji cu o autosatisfacţie sfidătoare.

— Acum reacţia a fost foarte spontană. Poate că încă mai sunt speranţe pentru tine.

Ea se holbă la el, realizând că o făcuse din nou. Uitase că ea şi Mitch nu erau singuri în cameră. Uitase că ei nu erau singuri în lume!

Lăsându-se pe spate în fotoliu şi sprijinindu-şi braţele, aruncă un zâmbet stânjenit gazdelor.

— Mitch şi cu mine se pare că reacţionăm unul cu celălalt ca uleiul cu apa, spuse ea.

Mitch mormăi.

— Nu chiar. Dacă îmi reamintesc…

— Nu-ţi reaminti, îl întrerupse ea, privindu-l supărată. Să nu îndrăzneşti.

Pete. tuşi, arătând de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi tuşi iar şi o lăsă baltă.

— Mai vrea cineva cafea? întrebă Jackie, ridicându-se să aducă cafetiera din bucătărie, indiferent dacă mai dorea cineva sau nu.

— Eu aş vrea, spuse Tiffany, ridicându-se în picioare şi urmând-o pe Jackie. Lasă-mă să te ajut.

Mitch îşi ridică cana spre Tiffany şi îi zâmbi.

— Şi eu aş vrea să mi-o umpli, mulţumesc. Asta, dacă nu te deranjează să mi-o aduci.

— Cu multă plăcere, spuse ea strângând din dinţi într-un zâmbet fals. În timp ce ea îşi întinse mâna spre cană, el o mângâie cu vârful degetului pe încheietură; gest făcut pentru a-i reaminti scânteile senzuale dintre ei. Ea îşi trase mâna înapoi, aproape scăpând cana când Mitch o eliberă, dar contactul scurt îşi făcu efectul. Furnicătura din încheietura mâinii alunecă de-a lungul terminaţiilor ei nervoase. Ea simţi o fantomă atingându-i buzele, în timp ce amintirea sărutului lui Mitch revenise pentru a o urmări.

Ar fi dorit să-l poată tortura. Ar fi dorit să arunce cu ceva în el.

Din nefericire, mai ales ea îl dorea.

*

5

— N-am mai văzut aşa ceva până acum, spuse Jackie încet.

Pete îşi înclină capul aprobator.

— Nu a avut niciun simptom. Niciun căscat, nicio cădere a pleoapelor, nicio aţipire şi trezire. S-a oprit din vorbă exact la mijlocul frazei. Credeţi că a leşinat?

— Nu a leşinat, spuse Mitch zâmbind, în timp ce privea ridicarea şi coborârea ritmică a pieptului lui Tiffany.

El ştia din orele petrecute împreună că îşi depăşise puterea de rezistenţă. Semnele fuseseră foarte clare pentru el şi era uimit că ceilalţi nu le văzuseră. După ce începuse să nu-şi mai găsească locul în fotoliu, ea cedase treptat tentaţiei de a o copia pe Jackie, scoţându-şi pantofii şi trăgându-şi picioarele sub ea. El n-a fost deloc surprins când i se închiseseră ochii de tot şi capul îi alunecase într-o parte pe un umăr, înainte de a-şi fi găsit o poziţie mai

bună, cu un obraz sprijinit de spătarul fotoliului. Felul în care se băgase în pernele moi îi cauzase o senzaţie total neplăcută. Şi-ar fi dorit să fi fost el fotoliul.

— Nu e de mirare că n-a putut rămâne trează, şopti el mai departe. Numai zborul şi ar fi suficient ca să doboare pe oricine. A fost în spaţiu pentru câteva ore, a traversat câteva fusuri orare, a înfruntat temperaturile arctice după ce le cunoscuse numai pe cele tropicale, s-a obişnuit cu noile contacte de afaceri şi a intrat în discuţii preliminare despre o complicată înţelegere de corporaţie. Ar fi trebuit s-o fi trimis la culcare cu mult timp în urmă.

— Nu vreau s-o trezesc acum, murmură Jackie. Dar nu cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă aici.

— Aş putea să o duc în braţe până sus şi să o pun în pat, spuse Pete şi se ridică încet. Am putea să tragem plapuma peste ea.

Mitch ţâşni în picioare.

— Am s-o duc eu, zise el, tonul lui sugerând că nu accepta niciun argument.

Pete se uită la Jackie, apoi înapoi la Mitch, zâmbind:

— Până la urmă, ce-i cu tine? Te porţi de parcă ai avea vreun drept asupra doamnei. Nu e genul tău, Mitch. Chiar deloc!

— Nu face din asta o problemă, spuse Mitch încruntându-se. M-am gândit doar că, dacă se întâmplă ca Tiffany să se trezească, va fi mult mai stânjenită dacă s-ar găsi în braţele tale, decât dacă ar fi într-ale mele. Fiind cărată, vreau să spun.

— Ştiu ce-ai vrut să spui, replică Pete ridicându-şi o sprânceană. Există vreun motiv special pentru care ea s-ar simţi mai puţin stânjenită în braţele tale?

— Nu-I chinui pe Mitch, interveni Jackie. Sunt sigură că are dreptate. Ea se întoarse şi îl ţintui pe Mitch cu o privire ameninţătoare. Dar dacă îţi închipui că o să te las să o dezbraci şi s-o bagi în…

— Nu-ţi face griji, spuse Mitch relaxându-se cu un zâmbet. Am să mă port ca un gentleman perfect chiar dacă asta mă omoară. Şi oricum e prea tânără şi inocentă pentru gustul meu.

El se aplecă pentru a-şi trece braţele pe sub trupul adormit al lui Tiffany, ridicând-o în timp ce ce îndrepta. Spera să aibă dreptate. Ea ar fi fost ca şi paralizată dacă se trezea.

Inima îi bătea într-un ritm sincopat când ajunse în dormitor şi nu pentru că Tiffany fusese o povară prea grea. Era însă o povară extrem de sexy. Somnul o făcuse moale şi se plia perfect pe gâtul lui, buzele lui aproape atingându-i baza gâtului, în timp ce respiraţia ei caldă îi gâdila pielea. Nu dorea să o aşeze în pat, să tragă plapuma peste ea şi să plece. El dorea să închidă uşa dormitorului în spatele lor, să o dezbrace uşor de haine şi să se strecoare în pat cu ea.

Nu era nimic neobişnuit în reacţia lui, se gândi Mitch. Ce era neobişnuit, ce îl şoca, era faptul că dorea doar să o ţină în braţe, să-i simtă pielea pe pielea lui, picioarele ei încolăcite cu ale lui, sânii ei lipiţi de pieptul lui. Chiar dacă nu s-ar întâmpla nimic altceva, doar să o ţină în braţe toată noaptea şi ar fi o plăcere deosebită.

El se întrebă dacă n-ar trebui să-şi verifice buletinul de identitate pentru că nu se mai recunoştea. Sau poate vreo farfurie zburătoare i-a anihilat mintea înainte să fi intrat în aeroport, puţin mai devreme în aceeaşi zi.

Lăsând-o pe Tiffany pe pat, Mitch privi în jos spre ea şi simţi ceva mişcându-se în el. Ceva profund deranjant. Încercă să-şi spună lui însuşi că era un răspuns normal la impactul cu părul de culoarea cerului în miez de noapte, cu tivul întunecat al genelor pe pielea delicată şi cu pometţii pe care un sculptor ar fi putut să-i imortalizeze în marmură.

Dar ştia că se amăgea singur. Ceea ce simţea el n-

avea nicio legătură cu forma unui obraz sau cu umbra întunecată a părului. El se suspecta chiar că asta n-avea nimic de-a face cu dorinţa scandaloasă. Această femeie cu înfăţişare inocentă îl vrăjise. Dacă ar avea vreun sens, ar trebui să plece repede.

Încă zăbovind, o acoperi cu plapuma şi îi îndepărtă de pe faţă buclele de păr, în timp ce încercă să descifreze de ce Tiffany Greer atinsese o asemenea coardă răsunătoare în el.

În loc să găsească un răspuns, el simţi cum îl cuprinde un val de tandreţe, cu atât mai puternic cu cât era mai de neînţeles. Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, se aplecă şi îi sărută uşor pleoapele, apoi fără tragere de inimă se ridică.

Ochii ei se deschiseră. îl privea atât de intens, încât el se îndoi că ea era dezorientată, confuză sau chiar speriată.

Mitch deschise gura pentru a o linişti şi pentru a-i explica ceea ce se întâmplase, dar înainte ca el să poată vorbi, buzele lui Tiffany se curbară într-un zâmbet dulce, somnoros.

— Bună Mitch, murmură ea, de parcă l-ar fi cunoscut şi s-ar fi încrezut în el dintotdeauna. Atingându-i mâna, ea oftă fericită şi adormi din nou.

Timpul se opri şi cât Mitch privi în jos spre ea, un nod i se urcă în gât. După o eternitate, se trezi la realitate şi se scutură mental.

Un nod în gâtul lui Mitch Canfield? Din cauza unei femei? O femeie pe care o întâlnise în aceeaşi zi? O femeie prea tânără, prea inocentă, care aparţinea mărilor Sudului şi care nici măcar n-ar fi trebuit să stea în această ţară scandalos de aspră! Ce dracu’ se întâmplă?

Se sprijini cu grijă în mâini şi se ridică. După ce o fixă cu privirea pe Tiffany pentru încă câteva momente, se întoarse încet să iasă din cameră. Când ajunse la uşă,

respiră adânc şi îşi ordonă să plece.

Dacă era un singur lucru pe care îl învăţase în ultimii ani, acesta era să plece repede şi definitiv.

S-ar putea să fie o idee bună, decise el, să facă un ocol cât mai mare pe lângă fermă pentru puţin timp.

*

Mitch lovi receptorul telefonului instalat la capătul patului pe noptieră, deşteptându-se încet şi luptându-se pentru fiecare pas făcut spre trezire, de când trilul telefonului îl scosese dintr-o îmbrăţişare cu Tiffany.

— Unchiule Mitch? auzi el.

Ţinând cu stângăcie receptorul, Mitch privi la ceasul deşteptător: şase şi jumătate. Nepoţii lui erau adevăraţi băieţi de fermier, cu toate micile tabieturi de dimineaţă, îndeplinite deja.

— Danny? S-a întâmplat ceva? întrebă el scuturându-se de imaginile senzuale din creier şi făcând loc îngrijorării.

— Într-un fel, spuse Danny. îţi aminteşti când m-ai dus la bibliotecă sâmbătă ca să lucrez la proiectul meu ştiinţific?

Frecându-şi ochii cu degetul mare şi cel mijlociu, Mitch mormăi afirmativ.

— Ei bine, nu pot să găsesc notiţele pe care mi le-am luat, spuse Danny. Le-am căutat peste tot şi am nevoie de ele astăzi la şcoală. Mă întreb dacă nu cumva mi-am lăsat caietul la tine, când ne-am întors pentru pizza!

— Aşteaptă. Mă duc să arunc o privire prin jur, spuse Mitch punând receptorul jos pe pernă şi trecându-şi picioarele peste marginea patului. Se aşeză pe marginea saltelei un moment, apoi, ridicându-se în picioare, se îndreptă spre salon.

O privire aruncată asupra corpului său gol în oglinda

lungă îi confirmă ceea ce ştia deja. Terminase ziua anterioară cu o dorinţă arzătoare pentru Tiffany Greer şi îşi începea noua zi în aceeaşi condiţie fizică, deloc confortabilă.

Şi, de asemenea, arăta de parcă ar fi avut o noapte grea. Părul îi stătea ridicat în toate părţile, era necesar să se radă şi avea cearcăne sub ochi. îşi petrecuse prima parte a nopţii luptându-se cu o insomnie frustrantă, iar cea de a doua parte, zbătându-se într-un caleidoscop de vise erotice.

Îi luă doar câteva minute să descopere caietul lui Danny. îşi scutură capul în timp ce ridica telefonul din salon.

— Danny, cum se face că ai o memorie atât de bună încât mi-ai indicat locul exact al caietului, dar eşti atât de uituc încât îţi laşi lucrurile aici?

— Asta-i ce mă întreabă şi mama, spuse Danny. Cred că problema este faptul că întotdeauna mă distrez atât de bine cu tine, că uit de orice altceva.

Mitch zâmbi. În mod sigur nu era singurul Canfield care era un maestru în arta măgulirii.

Subit îi veni în minte o imagine a feţei lui Tiffany când râdea, forţându-şi imaginaţia să o revadă în acelaşi fel ca în visele sale: Tiffany în vechiul său dormitor cu ochii strălucind de umor, în timp ce el bolborosea tot acel nonsens despre florile de zăpadă; Tiffany în braţele sale, zâmbindu-i; Tiffany întinsă în pat – patul lui…

— Frumoasă încurcătură, băiete, spuse el grăbit, îndreptându-şi atenţia înapoi la Danny. Şi acum ce facem?

— Ei bine, cred că aş putea să-i explic profesoarei. Bănuiesc că ea mi-ar scădea numai zece puncte sau aşa ceva.

— Mi-au dat lacrimile, zise Mitch, incapabil să-şi ascundă amuzamentul din voce. O.K., amice. Sunt în drum spre tine.

— Hei, mulţumesc! exclamă Danny, înqercând să arate surprins.

— Cu plăcere. Dar data viitoare când vei mai veni pe aici, am de gând să-ţi agăţ clopoţei. Aceste drumuri dimineaţa devreme încep să fie prea mult pentru un bărbat bătrân şi decrepit ca mine.

— Ştiu, unchiule Mitch. îmi pare sincer rău. Pe cuvânt!

Mitch se strâmbă la receptor. Nu dorea ca băiatul să fie de acord că el era decrepit.

— Voi fi acolo înainte să apară autobuzul şcolii, promise el. Asta e la opt, aşa-i?

— Aşa-i. îţi rămân dator pentru asta, unchiule Mităh.

Mitch se încruntă în timp ce închidea.

Era la jumătatea drumului spre duş, înainte să-şi amintească că nu avusese de gând să se apropie de fermă cât timp Tiffany mai era acolo. Dar nu ar trebui să fie o problemă, îşi spuse singur. Ea oricum nu va fi trează.

*

Tiffany se trezi în zgomotele unei activităţi casnice intense, în care era clar că fiecare încerca în zadar să fie cât mai tăcut în timp ce îşi făcea obişnuitul program de dimineaţă.

Privi spre ceasul de călătorie, pe care-l pusese pe masa de lângă pat. Era trecut de ora trei, când îşi deschisese încet ochii şi realizase cu greutate unde era şi cine o adusese acolo. De abia se abţinuse de la un geamăt sonor. După ce se schimbase în cămaşă de noapte şi-şi despachetase bagajele, se urcase din nou în pat doar ca să stea trează şi să privească în tavan, obsedată de fiecare detaliu al conversaţiei cu Mitch şi retrăind fiecare atingere şi singurul sărut dulce pe care-l schimbaseră.

Aduse ceasul deşteptător mai aproape de faţă şi se

zgâi la el. Era şapte. Puse ceasul la loc şi se întinse iar sub plapumă, aranjându-şi perna.

Zece minute mai târziu, Tiffany acceptă ideea că nu mai putea dormi. Mintea ei căuta să păstreze amintirea vagă a lui Mitch ducând-o până în pat în braţe, aplecându-se asupra ei – cu ochii plini de o căldură ciudată, mângâindu-i uşor părul. Era cuprinsă de un sentiment neobişnuit de apropiere, care o obseda. Lumina rece a răsăritului se presupunea că aduce o persoană la realitate, cugetă Tiffany. De ce nu mergea?

Cu greutate, se hotărî să se scoale. Nu se făcuseră niciun fel de planuri de lucru cu Pete şi cu Jackie, pentru prima dimineaţă de după călătorie, dar nu prea avea sens să rămână în pat şi să cugete la evenimentele stranii din ziua precedentă. De altfel, cu cât mai repede va da ochii cu gazdele sale, cu atât mai repede se va termina. Ea nu-şi imagina ce puteau gândi despre purtarea ei de Frumoasă Adormită sau despre schimburile aprinse de cuvinte cu Mitch.

Singurul lucru care mai micşora din stânjeneala ei era faptul că nu trebuia să-l mai înfrunte pe Mitch. Probabil că, până când el va apărea la fermă, va redeveni femeia stăpână pe sine, care părăsise Hawaii-ul cu ceva mai mult de o zi în urmă. Până atunci, s-ar putea chiar să devină insensibilă la impactul lui sexual. Reacţia ei sălbatică faţă de el probabil că fusese cauzată de zborul lung cu avionul. Citise că asta putea produce reacţii curioase unei persoane.

*

Bucătăria era exact aşa cum îşi închipuise Tiffany că ar trebui să arate o bucătărie de fermă: mare, îngrijită, plăcută, toată în stejar albit cu tiv albastru, tapet cu rămurele şi perdele în tonuri luminoase. Băieţii se

rostogoleau afară prin zăpadă în aşteptarea autobuzului şcolii, Pete deszăpezea drumul, iar Rebecca se juca fericită sub masa de bucătărie mare şi ovală, învârtindu-se pe acolo în pijamaua ei roz, nostimă.

Era o scenă de familie de care Tiffany se bucura sincer. îmbfăcată într-un costum de jogging de un verde deschis şi cu un şal alb cu ciucuri, stătea la un capăt al mesei, savurând o cană cu cafea fierbinte şi biscuiţi de-abia scoşi din cuptor şi o farfurie cu fructe proaspete. Se uita fascinată cum Jackie mânuia nenumăratele ustensile de bucătărie cu minimum de efort şi cu o eficienţă maximă, în timp ce nu pierdea niciun cuvânt din trăncăneala lor.

Tiffany îşi ceru scuze, care fură respinse cu un hohot de râs.

— Mitch avea dreptate, spuse Jackie. După un zbor lung şi cu toate fusurile orare pe care le-ai traversat, nu ar fi trebuit să te reţinem atât de mult.

Tiffany nu se putu abţine să nu se întrebe dacă Mitch o scuzase înainte să o aşeze în pat sau după aceea. Nu că ar fi avut vreo importanţă, dar era intrigată de faptul că ştia că, în timp ce dormea cu o inocenţă copilărească, mai potrivită pentru Rebecca decât unei femei mature, el îşi asumase răspunderea de a decide ce să facă cu ea. Singura ei consolare era faptul că el nu s-a simţit obligat să îi pună şi cămaşa de noapte.

Ea îndepărtă acest gând, în timp ce o căldură revelatoare începea să o cuprindă.

— Jackie, pot să te ajut cu ceva? întrebă ea senină.

Jackie zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Totul este în ordine. Relaxează-te. Vei avea de lucru enorm şi asta destul de curând. Sunt o mulţime de lucruri de văzut în următoarele câteva zile, dacă chiar ai de gând să arunci o privire de expert la toate operaţiunile noastre.

Tiffany simţi un val subit de aer rece înconjurându-i

gleznele goale. Se uită spre uşa din spatele casei.

După ce îşi şterse viguros picioarele, Pete îşi vârî capul în bucătărie.

— Scumpo, mai este vreun bidon de antigel pentru broaşte în dulapul de sub chiuvetă? o întrebă pe Jackie. Uşa camionetei nu vrea să se clintească.

Antigel pentru broaşte, se gândi Tiffany în timp ce Pete lua canistra pe care i-o dăduse Jackie şi pleca din nou afară. Alei şi poteci ce trebuiau deszăpezite pentru că vântul împrăştia nămeţii în timpul nopţii. Ştersul pe picioare pe ştergătorul de la uşă pentru a scutura zăpada de pe cizme, de fiecare dată când cineva intra în casă. De asemenea, înfofolirea din cap până în picioare de fiecare dată când cineva ieşea din casă.

Chiar dorea ea să rămână în toată treaba asta pentru mai mult de câteva zile?

Nu avea de ales, îşi reaminti ea. Dacă se încheia afacerea era posibil să mai stea, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Câteva minute mai târziu, Pete îşi băgă din nou capul în bucătărie, ţinând canistra.

— A mers, deci voi pleca imediat ce motorul se va încălzi!

Îi aruncă o privire lui Tiffany şi îi dărui un zâmbet, care îi produse o strângere de inimă din cauză că semăna atât de mult cu micul zâmbet amuzat al lui Mitch.

— Nu ştiu de ce mă grăbesc, adăugă el. Mă duc la dentist.

Tiffany râse şi îi zâmbi în semn de simpatie, dar brusc privi în altă parte când Jackie merse până la uşă ca să-l sărute pe Pete. Afecţiunea dintre cei doi ajunsese într-un fel până la ea.

Pete plecase de vreo cinci minute, Rebecca se strecurase în living-room şi Jackie se grăbise după ea, când Tiffany simţi un alt curent de aer rece la glezne. Se întrebă

dacă nu cumva camioneta lui Pete rămăsese în pană, pentru că nu lăsase motorul să meargă suficient de mult timp. îşi ridică privirea spre uşă, sprâncenele ridicându-i-se întrebător.

Dar nu era Pete cel care apăruse în acel moment în cadrul uşii. Era Mitch, cu o mână scoţându-şi căciula şi îndesând-o în buzunar, în timp ce cu cealaltă îşi trăgea fermoarul hainei. Ochii lui o întâlniră pe Tiffany şi se dilatară. Arăta complet uluit, când se opri ca trăsnit.

— Ce cauţi aici? o întrebă el.

*

tf

6

* * *

%

T.

Tiffany era înmărmurită, răsuflarea i se oprise. Cum putea acest bărbat să arate atât de atrăgător cu părul presat de căciulă şi cu fruntea brăzdată de încruntare? Cum de putea să arate atât de sexy şi de apropiat, când trupul său zvelt era îmbrăcat în atâtea straturi de îmbrăcăminte?

Ea îşi mută privirea dintr-o parte în alta, ca şi când ar fi controlat să vadă precis unde era şi de ce trebuia el să fie surprins că o găseşte acolo.

— Ăă… Tu m-ai adus aici, îţi aminteşti?

— Ştiu asta, spuse el puţin impacientat. Dar ce cauţi în bucătărie?

Ea se uită în farfurie, apoi ripostă:

— Îmi iau micul dejun!

Exasperat, el încercă încă o dată.

— Vreau să spun, de ce te-ai sculat aşa devreme? Ar fi trebuit să încerci să te mai odihneşti.

— N-am mai putut să dorm.

— Dormeai foarte bine ultima dată când te-am văzut.

Tiffany nu credea că era necesar ca el să-i reamintească „căderea ei de pe soclu”, dar hotărî ca purtarea ei să fie impecabilă, chiar dacă a lui nu era. Nu se va mai repeta hârjoneala prostească din seara trecută.

— M-am trezit, îi explică ea politicoasă. Bănuiesc că sunt încă la ora din Hawaii, sau cel puţin la cea din mijlocul Pacificului. Nu era nevoie să-i spună că el fusese cauza insomniei ei. *propos*, mulţumesc pentru cărat – la propriu, se forţă ea să adauge.

Fu răsplătită cu un zâmbet insinuant.

— Plăcerea mea, ca de obicei, murmură el, apoi îşi propti un picior de treapta de sus şi se aplecă să-şi dezlege şireturile ghetelor.

Lui Tiffany i se păru că Mitch nu arăta la fel de încântat sau de pus pe flirt cum fusese în ziua precedentă. Şi arăta ca şi cum noaptea lui nu fusese, mai odihnitoare decât fusese a ei. Şi-o petrecuse oare cu vreo femeie pasională?

Jackie o salvă de gândul ciudat de trist, dând buzna în bucătărie cu Rebecca în braţe.

— Mitch, îmi nenoroceşti fiul, îl bruftului ea în timp ce mergea spre uşă să-l întâmpine. Cum să mai înveţe Danny să fie responsabil pentru propriile lui lucruri, dacă i le tot dai înapoi? l-am spus să nu-ţi ceară să baţi drumul până aici în dimineaţa asta!

— Nu mi-a cerut, spuse Mitch, scoţându-şi gheata şi schimbându-şi poziţia pentru a o dezlega şi pe cealaltă. Danny m-a întrebat doar dacă este la mine acasă caietul lui. Chiar s-a oferit să-şi primească pedeapsa de la profesoară. Era la alegerea mea să-l salvez încă o dată. Şi, oricum, ştiam că avea caietul cu el la mine acasă şi nici eu nu mi-am amintit de el când am plecat, aşa că nu am cum să fiu supărat pe ei pentru că a uitat!

Când amândouă ghetele fură scoase, el se îndreptă, îşi dezbrăcă haina şi o atârnă într-un cuier, apoi păşi în bucătărie, încălţat în nişte ciorapi groşi, gri, de lână.

Purta un pulover negru cu guler pe gât, pe sub un altul, model nordic, multicolor. Pantalonii de schi, negri, mulaţi, îi subliniau linia pulpelor şi a coapselor.

Uşurel, îşi spuse Tiffany disperată, când respiraţia i se acceleră şi mâinile începură să-i tremure.

— Oricum, continuă el fără să arunce o privire spre ea, am ajuns aici chiar înainte să vină autobuzul să-i ia pe copii la şcoală, aşa că eu cred că băiatul nostru a fost suficient de îngrijorat pentru a se hotărî să fie mai atent altă dată. Faţa lui se lumină de un zâmbet când Rebecca îşi întinse braţele spre el. Ce face Becky a mea? întrebă el luând copilul şi ridicând-o destul de mult deasupra capului ca să o facă să ţipe de încântare.

Tiffany încercă să nu privească scena. îi provoca lucruri inexplicabile în interior. Dar nu putea să se uite în altă parte.

— Dă-mi-o înapoi, ordonă Jackie cu un zâmbet indulgent. Acum, că de restul familiei m-am ocupat, este timpul să o îmbrăcăm şi pe ea.

Mitch predă fetiţa şi se duse lângă sobă. Ridică un capac şi se uită în oală.

— A mâncat toată lumea?

— Acolo a rămas suficient poridge pentru tine, spuse Jackie. Am bănuit că Danny te-a convins să apari, aşa că am făcut mai mult. Serveşte-te singur!

Când Jackie plecă cu Rebecca la etaj şi Mitch se întoarse să-şi ia un bol din dulap, fără ca măcar să încerce să facă conversaţie, Tiffany începu să se simtă ostentativ ignorată.

„Foarte bine”, se gândi ea. Oricum nu dorea să vorbească cu el. Se concentră la terminarea ultimului fruct din farfurie şi a ultimelor resturi de biscuiţi cu miere.

Mitch îşi turnă poridge în bol, când, fără o privire, îi spuse:

— Tiffany, ştiu că ai ciorapi, pentru că i-am ales eu însumi. Nu ar trebui să umbli cu picioarele goale în papuci. La parter e frig, mai ales acolo unde te-ai aşezat.

La început ea îşi ridică privirea spre el. îi remarcase gleznele goale? Simţi din nou că o invadează acea căldură tulburătoare, dar şi-o reprimă rapid. Tot ceea ce observase el era ceva cu care putea s-o cicălească. Cu un zâmbet slab, ea spuse amabil:

— Îmi pare bine că te revăd, Mitch, dar nu sunt tocmai sigură că pot suporta farmecul tău binevoitor atât de devreme.

Mitch îşi întoarse capul pentru a-i arunca lui Tiffany o privire aspră, dar zâmbi de parcă ar fi înţeles că merita remarca ei ironică. Preocupat să nu arate cât de răvăşit fusese la vederea ei, se simţi brusc pe punctul de a fi răutăcios.

În timp ce-şi turna sirop de arţar pe fiertura de cereale, el încercă să-şi limpezească gândurile: „În timpul drumului spre fermă, nu sperase el ca Tiffany să se fi trezit. De fapt, nu bănuise el că schimbarea fusului orar o va trezi indiferent cât de obosită ar fi fost? Undele de şoc care-l traversaseră când intrase în casă şi privise în acei ochi adânci de un verde marin, erau din cauza plăcerii provocate de vederea ei şi nu de o surpriză nevinovată!”

Îşi aduse bolul la masă şi se aşeză la celălalt capăt al ei, departe de Tiffany, întrebându-se de ce oare îl obseda într-atât. Desigur, nu-l ajuta absolut deloc faptul că ea arăta proaspătă şi sănătoasă fără niciun strop de fard şi cu părul nearanjat. Era mult prea ispititoare cu buzele ei moi şi tocmai bune de sărutat, iar curbele uşoare ale trupului ei, mult prea evidente sub costumul de jogging. De ce nu era ea genul care, pentru a arăta bine, să aibă nevoie de cosmetice şi de o coafură perfectă? Intrase el într-un

bucluc serios? Oare arăta femeia asta minunat numai pentru el şi altfel pentru restul lumii? Oare emoţiile lui se ţineau lanţ din cauza felului nedisimulat în care faţa ei se luminase când îl văzuse? Fuseseră momente în viaţă când el privise cu mare invidie cum aceeaşi expresie strălucitoare apărea în ochii lui viackie când îl vedea pe Pete. Era suficient pentru a face un bărbat să se simtă precum cel mai popular erou.

Asta era, decise Mitch. Asta era cheia la tot ceea ce se întâmplase. În cele din urmă, nu era de fapt nimic serios. Tiffany era bună pentru ego-ul său. Putea înfrunta această slăbiciune.

— Ce ai avut la micul dejun? întrebă el.

Tiffany, ridicându-şi cana la buze, îl privi încruntată peste marginea ei. Dintr-odată acest individ dorea să fie sociabil.

— Jackie mi-a pregătit o farfurie cu fructe, răspunse ea.

— O farfurie cu fructe? Ăsta-i un mic dejun Hawaiian, nu un mic dejun din Winnipeg.

— Este felul de mic dejun cu care sunt obişnuită, spuse Tiffany hotărât. Jackie a presupus că un mic dejun uşor cu fructe proaspete este ceea ce obişnuiesc eu – şi a presupus bine.

— Poate că este ceea ce obişnuiai tu, dar pe-aici ţi-ar prinde mai bine un poridge. Nimeni nu face un poridge mai gustos ca Jackie. Poţi să adaugi puţinmiez de nucă în el şi poate şi ceva scorţişoară. În orice caz, ăsta este felul de combustibil de care ai nevoie în zona asta. Este foarte consistent şi îţi încălzeşte interiorul.

— Nu vreau mâncare foarte consistentă şi în mod sigur nu am nevoie de…

Închise gura, realizând că aproape admisese că ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă interiorul înfierbântat. Prezenţa lui Mitch fusese suficientă pentru a

face această treabă mai mult decât bine, indiferent de cât de supărător ar fi fost el, dar în mod cert nu dorea ca el să vadă acest lucru.

Era prea târziu, realiză ea, când îl văzu privind-o, cu lingura suspendată la jumătatea drumului spre gură, cu rictusul, de-acum familiar, agăţat în colţul buzelor.

— Nu trebuie să te întorci în oraş să deschizi magazinul? întrebă ea sarcastic.

El râse şi îi aruncă o privire de o inocenţă absolută.

— Vorbeşti serios? Chiar crezi sincer că muncesc în locul acela? Care este frumuseţea de a fi patron, dacă nu-ţi angajezi oameni care să facă munca de zi cu zi?

Tiffany îl studie un moment, apoi ochii i se îngustară.

— De acum încolo nu mai accept purtarea ta de mare schior. Nimeni nu are succes într-o afacere competitivă cu atitudinea pe care o ai tu. De ce faci asta?

— Să fac ce?

— Să pretinzi că eşti altcineva decât cine eşti.

El o privi direct în ochi.

— Din contră. Sunt unul dintre puţinii oameni pe care îi cunosc care nu pretind că ar fi altceva decât ceea ce sunt. Ceea ce se vede este ceea ce este. Nu e nimic mai mult, nimic ascuns, nimic dincolo de aparenţe. Nu-mi atribui calităţi pe care nu le am, Tiffany! Asta-i cea mai mare slăbiciune a femeilor şi cel mai rău obicei. Femeia care insistă să vadă într-un bărbat unul mai bun decât este în realitate îl urăşte când acesta nu se poate compara cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre el.

Tiffany se uită la el, uimită de vehemenţa discursului lui. El vorbise în felul său nonşalant, obişnuit, cu nelipsitul zâmbet de „băiat deştept”, dar vorbele lui spuseseră povestea lor proprie, iar o anume asprime din ochii lui o confirma.

— Ce-i asta? întrebă ea moale. îmi dai un avertisment cinstit, Mitch?

Punând lingura jos, Mitch se reculese în tăcere. Ce dracu' l-a împins la acele cuvinte? A vorbit ca un egoist cinic, avertizând o femeie grozavă să nu se aprindă după el. Ca şi când el ar fi fost un fel de premiu. Ei bine, el nu era un premiu, chiar era un egoist cinic şi probabil că Tiffany era prea blândă şi prea dulce. Trebuia avertizată în legătură cu bărbaţii ca Mitch Canfield. El nu ar fi fost atât de grijuliu ca să nu profite de ea.

El se ridică, păşi repede spre celălalt capăt al mesei, o apucă de umeri şi o ridică în picioare.

— Da, îi spuse, cu o voce brusc răguşită. Un avertisment cinstit pentru amândoi.

Apoi, el îşi coborî gura peste gura ei într-un sărut pătimaş, nu blând. Aşa dorea el. Nu voia să cadă în tandreţe. Acesta era sărutul final. Şi sfârşitul nebuniei.

La început Tiffany fu prea uluită ca să protesteze. După numai câteva secunde, era prea implicată, prea pierdută în plăcere ca să mai. opună rezistenţă.

Limba lui Mitch, caldă şi agresivă, îi desfăcu buzele şi trecu în fugă dincolo de ele. Ea gustă buchetul parfumat de miez de nucă, scorţişoară şi dulceaţă de arţar, când limba ei o întâlni instinctiv pe a lui.

Când mâinile lui îi părăsiră umerii şi i se încurcară în păr înclinându-i capul pe spate, stăruind posesiv asupra gurii ei, Tiffany îi îmbrăţişă mijlocul, trăgându-i corpul lângă al ei. Auzi un suspin senzual blocat în gâtul lui şi îi simţi vibraţiile pe buze. Era acut conştientă de strânsoarea lui şi de o durere grea, delicioasă, cuibărită între coapse. Nu crezuse niciodată că ar fi putut experimenta o asemenea nevoie imediată, fără raţiune.

El îşi lăsă o mână pe maxilarul ei în timp ce o săruta uşor, mângâindu-i uşor buzele după sărutul devastator. Tiffany gemu de plăcere şi Mitch, urmărind încet cu vârful degetelor linia gâtului ei, îşi lăsă palma să-i alunece până când îi cuprinse un sân.

Ea îşi ţinu respiraţia şi se încordă sub mâna lui, în timp ce mâinile i se strecurară pe sub puloverul şi tricoul lui, pentru a explora contururile spatelui şi pentru a-i simţi căldura mătăsoasă a pielii.

Urmându-i exemplul, el îşi băgă mâna pe sub puloverul ei, plimbându-şi degetul mare înainte şi înapoi peste marginea unuia dintre sâni şi apoi mângâindu-i sfârcul până când acesta deveni un vârf bombat de dorinţă concentrată.

El îi eliberă gura şi îşi coborî buzele peste gâtul ei, în timp ce cu cealaltă mână supunea cel de-al doilea sân, felului lui special de beţie erotică. Când spatele ei se arcui, el frământă încet movilele înalte şi ferme.

Tiffany plutea într-o stare de abandon binecuvântat. Mâinile ei se mişcau neîncetat pe spatele şi coastele lui, aventurându-se peste umeri şi piept, mângâindu-i uşor sfârcurile masculine, tari. îi plăcea să-l atingă. îi plăceau căldura şi fineţea pielii, puterea virilă pe care o simţea în fiecare mişcare a muşchilor, asprimea părului care se îngusta într-o linie subţire spre mijloc.

Mitch gemu, iar când limba ei se lovi de a lui intrară într-un dans frenetic, chinuitor.

— Mă scoţi din minţi, oftă el. Nu asta este ceea ce trebuia să se întâmple, Tiffany. Asta nu e ceea ce am dorit. îmi întorci toate planurile pe dos. Mă învingi de fiecare dată, fără ca măcar să vrei asta, fără să ştii ce îmi faci. îi prinse toată buza de jos între dinţi şi muşcă încetişor de ea, apoi o mângâie uşor cu vârful limbii. Nu mai înţeleg nimic din toate astea, mai spuse, în timp ce buzele lui se închideau încă o dată peste ale ei.

Nici Tiffany nu mai înţelegea nimic. Dar ei nu-i păsa. Camera se legăna. Podeaua sărea în sus şi în jos ca o plută pe ape învolburate şi ea se agăţa de Mitch, cu echilibrul precar şi cu picioarele prea slabe ca să o mai susţină.

Ca şi cum el ar fi ştiut cât de răscolită era, îşi lăsă

mâinile să-i alunece de-a lungul corpului ei până când îi cuprinse fesele, apoi o ridică şi o aşeză pe marginea mesei. Mişcându-se între coapsele ei, Mitch îşi lipi palmele de spatele ei ca să şi-o apropie.

— Mitch, şopti ea peste buzele lui. Oh, Mitch, de ce te doresc atât de mult? Cum pot să doresc un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc?

Naivitatea întrebării ei îl aduse pe Mitch în simţiri, mai repede decât o lopată de zăpadă azvârlită în faţă. îşi înălţă capul şi privi spre ea, căutându-i ochii şi certându-se singur că a început ceva ce nu trebuia sfârşit. Jocul cu Tiffany nu era un joc cinstit. Nu pentru el. Femeile care trecuseră prin viaţa lui nu ar fi întrebat aşa ceva. Ele nu aveau nevoie să cunoască bărbatul, pentru a-l dori. La naiba, ele preferau să nu ştie prea multe. Nu intimitate, nu promisiuni, nu legături. Sex sigur din punct de vedere emoţional şi fizic. Totul era cu prea. mult sânge rece şi prea fals pentru gustul lui, dar Tiffany avea un sânge mult prea cald şi era mult prea reală pentru mintea lui.

Ţinându-i faţa cu mâinile, se forţă să zâmbească, sperând că va reuşi cel mai insolent şi mai arogant zâmbet.

— Poate că dacă m-ai cunoaşte nu m-ai mai dori atât de mult, spuse el încet, deşi de îndată ce rosti aceste cuvinte, îşi dori să se fi gândit de două ori înainte să fi deschis gura. Acest gen de comentariu era la acelaşi nivel cu ieftinul „eşti prea bună pentru mine”, o propoziţie prin care se dorea stârnirea curiozităţii şi compasiunii femeiii.

Tiffany îşi reveni încet dintr-o vâlvătaie de senzualitate, cu corpul în flăcări, în timp ce mintea ei încerca să se obişnuiască cu topirea bruscă a pasiunii lui.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

Mitch îşi scutură capul.

— Nimic.

— Dar…

— Nimic care să merite să fie repetat, spuse el ferm.

Realizând că vraja s-a rupt, dar nu şi contactul cu ea, Mitch îşi luă mâinile de pe mâinile ei şi păşi în spate lăsâna suficient loc ca să o ajute să sară de pe masă. Neştiind ce să facă, cum să treacă peste momentul de stângăcie, el o eliberă pur şi simplu, ciufulindu-i părul de parcă ar fi fost un căţeluş drăguţ, apoi începu să strângă masa.

Tiffany se întoarse la scaunul ei, năucită.

— Cum ţi se par lucrurile până acum? o întrebă el, purtându-se ca şi cum nimic deosebit nu se întâmplase între ei şi continua doar o conversaţie normală.

— Care lucruri? întrebă Tiffany cu o voce pierdută, ciudată.

— Lucrurile cu Winnipeg. Cu iarna, spuse Mitch în timp ce strângea bolul său gol şi farfuria ei şi le ducea la chiuvetă. Vei fi în stare să înfrunţi viaţa nordică dacă o să cazi la înţelegere cu Pete şi cu Jackie şi vei rămâne blocată aici pentru un timp?

Ea îşi ridică umerii cu puţină neîncredere.

— Nu ştiu sigur, spuse ea, adăugând în gând că erau o mulţime de lucruri de care nu era sigură, jocurile pe care le făcea Mitch, de exemplu. Încă nu sunt sigură, zise mai mult pentru ea însăşi decât pentru el.

— Încă mai crezi că poţi fi obiectivă cu recomandarea ta?

— Da, rosti ea cu bărbia ridicată după ce ieşise din transă şi începuse să-l ajute la curăţat. Dacă ambele companii sunt bune una pentru cealaltă, nu voi avea probleme recomandând o fuzionare. Oricum *Paradise Foods* nu este chiar nepregătită să lase afacerea, dacă eu decid că nu sunt în stare să rămân pentru perioada de tranziţie. Este o corporaţie foarte mare, cu proprietăţi în toată lumea. Există probabil vreun suflet excentric pe undeva, căruia i-ar plăcea să vină aici.

— Înţeleg, spuse Mitch în timp ce spăla vasele, meditând asupra vorbelor ei. S-ar putea să părăsească

Winnipeg-ul. S-ar putea să n-o mai vadă niciodată. Probabil că ar fi fost mult mai bine, dar lui nu-i plăcu ideea. Excentric? repetă el accentuând cuvântul. Aşa rău, da?

Tiffany înşfăcă un prosop de vase şi începu să le şteargă.

— Mitch, am venit aici abia ieri, punctă ea. Recunosc că sunt puţin depăşită de asprimea care se pare că e necesar să o ai aici, dar nu sunt gata să dau înapoi în faţa provocării, înainte de a avea şansa să o întâlnesc.

El îi aruncă o privire lungă şi un zâmbet sarcastic.

— Scumpo, ai putea începe să plângi încă de pe acum. Nu eşti tu genul acela. Vei fi ca o orhidee fragilă încercând să supravieţuiască pe o bucată de gheaţă.

— Chiar aşa? Bărbia ei se ridică în timp ce-l săgeta cu un zâmbet rece. De unde ştii că nu sunt o rezistentă floare de zăpadă?

Mitch râse.

— Îndrăzneşti să pariezi?

— Pe ce? Pe abilitatea mea de a mă acomoda cu un mediu nefamiliar? Lăsând la o parte îndoielile, Tiffany decise că i se reproşase destul că nu se născuse şi nu crescuse într-un troian. Accept pariul, spuse ea sfidător. Care sunt condiţiile?

Mitch tăcu o vreme, până ce curăţă chiuveta şi şterse totul. Nu se aşteptase la răspunsul lui Tiffany, dar îşi dădu seanţa că ar fi trebuit să bănuiască că mândria ei o va pune în acţiune. Acum va îndura orice îi va face Nordul, decât să admită că nu putea rezista. Şi se băgase singur la colţ. Acum va trebui să dovedească că iarna în Winnipeg o va înfrânge, dar nu se putea hotărî dacă voia să câştige sau să piardă pariul.

— Ei bine? insistă Tiffany în timp ce ştergea ultima farfurie şi punea prosopul la loc. Ai de gând să-mi spui care sunt condiţiile?

Lui Mitch îi veni în minte că ar fi putut să o facă pe

Tiffany să dea înapoi de la această idioţenie, înainte să înceapă.

— O.K., ce zici de asta? spuse el, luând un prosop pentru a se şterge pe mâini şi întorcându-se spre ea, încercând să pară sincer. Uite cum văd eu lucrurile: cred că va trebui să-ţi petreci cel puţin zece zile aici ca să faci un raport corespunzător.

Tiffany îşi încrucişă braţele peste piept într-un gest instinctiv de autoapărare. Era un licăr primejdios în ochii lui Mitch. În ce se mai băgase acum?

— Probabil în jur de două sau trei săptămâni, spuse ea.

— Hai să spunem două săptămâni, atunci. Dacă poţi să rezişti atât de mult fără să admiţi că nu vei reuşi să stai aici pentru un timp mai îndelungat, te voi duce în zbor într-un hăţiş idilic din Caraibe pentru un sfârşit de săptămână.

— Un weekend în Caraibe? murmură ea, înţelegând pentru ce apăruse licărul din ochii lui. Pare grozav, adăugă ea calm, zâmbindu-i radioasă. Şi dacă pierd, mergi tu cu mine?

Mitch se holbă la ea un moment, înainte să mormăie apreciativ. Trecuse mult timp de când nu mai fusese pus la punct şi niciodată cu atâta abilitate.

— Deci ne-am înţeles? întrebă el întinzându-i mâna.

Tiffany acceptă strângerea de mână. Era fermă, caldă şi încărcată de electricitate, dar ea ignoră semnalele de alarmă şi se concentră asupra faptului că îi va arăta acestui mascul îngâmfat din ce aluat era ea făcută.

— Eu sunt pentru, dacă eşti şi tu, răspunse ea.

Privirile lor se întâlniră şi se blocară, zâmbetele lor se şterseră încet, iar mâinile le rămaseră încleştate până când, câteva momente mai târziu, le auziră pe Jackie şi pe Rebecca coborând scările fredonând un cântecel zgomotos cu sensul de „atenţie, venim”.

Tiffany tocmai îşi îndesa mâinile în buzunare când

Jackie şi fiica ei intrau în bucătărie. Fetiţa fugi drept la unchiul ei, iar el o ridică imediat pe umeri.

— Care sunt planurile pentru dimineaţa asta? o întrebă el pe Jackie.

— Nu avem niciun plan. Nu am crezut că o persoană care a traversat o jumătate din lume va fi pregătită să înceapă aşa repede. Jackie se opri un moment, apoi îşi scutură capul. Probabil că doreşti să faci marele tur pe afară ca să te încadrezi în program Tiffany, dar guvernanta lui Becky nu va veni până la ora unu, aşa că nu te pot conduce.

— E în regulă, spuse Tiffany „Am să ies doar la o plimbare pe jos.

— S-ar putea să doreşti să-ţi revizuieşti această idee, interveni Mitch, apoi începu să galopeze în timp ce Rebecca se ţinea de părul lui şi sălta în sus şi în jos, forţându-l să se joace de-a calul şi călăreţul. Sunt douăzeci şi cinci de grade sub zero, acolo, afară. Şi astăzi, vântul este de minus patruzeci.

Tiffany ştia că încerca să o sperie – şi chiar reuşea.

— Ce este cu această temperatură a vântului?

Făcând un mic galop ciudat în cercuri, în timp ce Rebecca chicotea fericită, Mitch îi explică în cei mai simpli termeni posibili.

— Termometrul înregistrează minus douăzeci şi cinci, dar vântul pe pielea ta face să pară mult mai frig. El se opri pentru a putea rânji la Tiffany. Dar sunt şi veşti bune, totuşi. Maxima de astăzi se presupune că va atinge minus douăzeci, spuse el mai departe. Poate chiar minus optsprezece.

Ea zâmbi de parcă ar fi fost încurajată.

— Ei bine, atunci va fi aproape primăvăratic, deci, cred că voi face totuşi acea plimbare. Dacă mă veţi scuza, dau fuga sus şi încep să mă bag în echipamentul meu de supravieţuire, special selectat.

Răsucindu-se pe tocuri, Tiffany se îndreptă spre holul principal şi spre scări când îl auzi pe Mitch chicotind în urma ei.

— Nu-ţi uita lenjeria de corp, spuse el când ea trecu de pragul uşii.

Ea se opri şi ţipă la el.

— Mitch! Pentru Dumnezeu, chiar trebuie să…

Se opri brusc când o văzu pe Jackie făcând eforturi serioase pentru a-şi stăpâni un hohot de râs. Tiffany inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă cât numără până la cinci, apoi zâmbi.

— Vrea să spună lenjerie de corp termală, explică ea.

— Eu… am presupus asta, spuse Jackie cu vocea întretăiată.

Tiffany simţi trecând peste – ea un val de violenţă. Strânse din dinţi şi ieşi din cameră.

— Aranjază-te repede şi vei face turul cu mine, strigă Mitch după ea.

— Nu mă grăbesc. O aştept pe Jackie să-mi petrec după-amiaza cu ea, mulţumesc, spuse grăbindu-se să urce scările. Pari îmbrăcat pentru schi. Nu-ţi schimba programul din cauza mea.

Mitch apăru jos în hol, cu Rebecca călărindu-l încă, precum un jocheu.

— Nu te învinovăţesc pentru refuz, desigur. Dar dacă tot se întâmplă să fiu îmbrăcat pentru schi, vreau să trec peste dealuri într-un automobil de zăpadă. Un tur se face mai rapid aşa, dar aceste maşini pot speria serios pe cineva care nu este obişnuit cu ele.

Ajungând la primul etaj, Tiffany se aplecă peste balustradă şi privi în jos spre el.

— Automobilele nu mă sperie, chiar dacă sunt de zăpadă, înţelegi? Şi nici tu nu mă sperii!

— Grozav! Atunci grăbeşte-te şi vom porni în acest tur înainte să poţi spune: „Waikiki cald şi minunat”.

El se întoarse şi intră din nou în bucătărie, lăsând-o pe Tiffany să se minuneze de cât de uşor executase acea manevră.

Ceea ce se întreba ea era *de ce*.

Se înapoie în bucătărie în mai puţin de un sfert de oră, cu lenjeria mătăsoasă mângâindu-i pielea, cu ciorapi călduroşi în picioare şi cu pantalonii de schi fâşâind la fiecare pas pe care-l făcea.

*

7

Un automobil de zăpadă, decise Tiffany, era ca un ţânţar gigantic care sălta pe schiuri agresându-i timpanele cu ţiuitul lui strident, în timp ce o purta cu repeziciune pe spatele său de-a lungul câmpurilor deschise.

Dar ceea ce o ţinea încordată nu era viteza cu care îţi puteai rupe gâtul; aşa cum nu era nici frigul înviorător sau strălucirea orbitoare a soarelui pe întinderea nesfârşită de alb. Era echipată pentru o expediţie polară, având şi ochelari speciali traşi peste masca de schi. Opinia ei era că putea trece peste botezul ţânţarului, dacă acesta părea să fie modul acceptabil pentru înfruntarea Nordului.

Ceea ce îi ţinea nervii întinşi şi gândurile departe era felul în care era cocoţată în spatele lui Mitch, cu picioarele şi braţele încolăcite în jurul lui. Toate straturile de îmbrăcăminte dintre ei nu reuşeau să micşoreze acea stare specială de intimitate, iar frecarea uşoară a trupurilor îi producea senzaţii pe care ea nu dorea să le simtă. De asemenea, nici nu era suficient loc de mişcare, cu cele două perechi de rachete de zăpadă proptite pe marginile maşinii.

— De ce avem nevoie de rachete de zăpadă? întrebase ea când părăsiră casa.

— Asigurare, răspunse Mitch. Dacă maşina se strică,

vom merge pe jos. Şi să încerci să mergi de-a lungul unui câmp cu zăpadă mare, este ca şi cum ai încerca să traversezi un lac dezgheţat. Te scufunzi.

Se scufundase deja. Se scufundase într-o stare de dorinţă urgentă.

Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă a te ţine atât de strâns era chiar necesar. Ei i se păruse că lăsându-şi mâinile să se odihnească pe talia lui Mitch şi menţinând câţiva centimetri între ei, va fi ferită de cădere, dar Mitch, pe un ton certăreţ, insistase, ca ea să se agaţe cât mai strâns.

În timp ce se apropiau de prima destinaţie, zumzetul motorului se mai potoli. Automobilul şi sursa de alimentare se opriră complet când Mitch parcă lângă o potecă înzăpezită ce ducea spre o clădire veche şi dărăpănată.

— O moară de vânt! exclamă Tiffany cu un zâmbet. Aici este locul în care se aduc cerealele şi se macină făina?

— Aşa e, răspunse Mitch. Metoda cea veche este acum considerată modernă, din cauză că protejează mediul. Pete munceşte la ferma asta folosind metode vechi de generaţii. Dar lui îi place să spună că metoda folosită de el este mai bună decât a celorlalţi, aşa că va termina cu mult înaintea lor, dar ăsta-i comportamentul lui de simplu băiat de fermă.

— Atunci, amândoi vă subapreciaţi, comentă Tiffany. Pete o face pe băiatul tâmpit de la fermă, când de fapt este un agricultor afacerist sofisticat. Tu încerci să treci drept un fluturaş fără griji când de fapt tu eşti un…

— Acum putem intra, i-o tăie Mitch privind-o pe Tiffany peste umăr, cu nelipsitu-i rânjet.

Grăbită, ea îşi trase braţele din jurul taliei lui, îşi scoase masca şi începu să-şi scuture capul pentru a-şi răsfira părul. El reuşise s-o tulbure iar şi asta chiar atunci când ea încerca să-l pună în defensivă. Era imposibil să scoţi ce avea mai bun în el!

Mitch descălecă maşina şi se întoarse să-i întindă mâna ca s-o ajute, iar Tiffany acceptă, învăţase lecţia la aeroport.

El încă o ţinea de mână când intrară pe o mică poartă exact în interiorul clădirii.

— Poţi să-mi dai drumul acum, zise ea zâmbindu-i dulce.

El o eliberă, dar numai ca să-i înconjoare talia cu o mână şi să o tragă spre el.

— Eşti o puştoaică, spuse el cu gura primejdios de aproape de a ei. Aminteşte-mi să nu te lovesc prea tare, decât dacă vreau să ricoşezi înapoi la mine.

— Asta-i exact ceea ce încercam să-ţi reamintesc, spuse ea în timp ce privea în jur nervoasă. Poarta era separată de restul clădirii de o uşă interioară, aşa că nimeni nu putea vedea ce se întâmplă. Dar cineva putea veni în orice minut. Mă aflu aici din motive profesionale. Vrei, te rog, să mă tratezi corespunzător?

Îi ordonă pulsului să se potolească, însă acesta o ignoră, continuând să galopeze ca un cal de curse în plină fugă. Ea îşi ridică umerii.

— Putem intra acum?

Mitch zâmbi spre ea pentru un moment lung, cu o expresie gânditoare în ochi. În sfârşit, eliberând-o, se întoarse să deschidă uşa.

— După tine, spuse el cu o nuanţă curtenitoare.

În interiorul morii, Mitch se transformă într-o persoană diferită, la fel cum fusese şi în timpul discuţiilor de afaceri din noaptea trecută. După ce luă haina lui Tiffany şi o agăţă într-un cuier o conduse în jurul clădirii, prezentând-o muncitorilor şi explicându-i răbdător tot ce făceau ei. Era instruit, serios şi extrem de politicos.

Tiffany observă că toată lumea îl cunoştea şi îi spuneau pe numele mic, ceea ce n-o surprinse. Dar ce o intriga era faptul că ei toţi păreau să găsească perfect

normal ca el să-i arate împrejurimile, de parcă ar fi fost stăpânul.

— Eşti sigur că nu faci parte din companie? întrebă ea în timp ce-şi luau hainele pentru a merge la următorul obiectiv.

— Doar fac parte din familie. Cred în ceea ce fac Jackie şi Pete pentru ca vechea vatră părintească să prospere în timpurile astea schimbătoare, asta-i tot.

— Eşti împotriva unei implicări în afaceri cu *Paradise Foods*?

— Din contră, eu sunt cel care a sugerat-o. Observând că Tiffany se chinuia să-şi tragă fermoarul, Mitch continuă: Atâta timp cât tu negociezi cu bună credinţă şi nu încerci să schimbi, astfel ca proprietatea să fie exclusă din afaceri, voi fi fericit.

— Noi suntem interesaţi de produsele care vin din această operaţie, nu de pământ sau de clădire, îl asigură Tiffany. Iar eu negociez cu bună credinţă sau nu negociez deloc.

El îi trase în sus fermoarul, apoi o ciupi de bărbie:

— Iar apare bărbia încăpăţânată. În sus şi în afară, exact la replică.

Tiffany se încruntă văzând că Mitch era prea priceput şi ştia să anticipeze reacţiile ei – apoi îi făcea plăcere să se amuze. Poate ascunzându-se după mască ar putea avea şi ea un mic avantaj.

El o privi cum îşi trăgea masca pe cap şi pe faţă, apoi îşi clătină capul şi râse.

— Ştii, am noutăţi pentru tine, spuse el trăgând-o în braţe. Să >nu-ţi pui niciodată masca ca un terorist sau ca un jefuitor de bănci.

Bătăile inimii ei se accelerară.

— De ce nu?

— Pentru că ochii tăi sunt prea frumoşi şi gura ta prea ispititoare, murmură el coborându-şi buzele spre ale

ei. *Cea mai căutată din*[3]

este o posibilitate definită totuşi.

Sărutul lui fu dureros de uşor. Seducător. Persuasiv.

Era cel mai ciudat sentiment, se gândi Tiffany, să aibă aproape toată faţa acoperită în timp ce gura îi era explorată cu atenţie. Senzaţiile păreau concentrate acolo şi ea experimenta un inexplicabil sentiment de libertate totală. În spatele măştii, ea putea fi oricine, chiar şi o femeie neînfricată, neinhibată, care îşi gustă plăcerea acolo unde o găseşte, care nu se îngrijorează pentru trecut, care nu pune întrebări despre viitor.

Dar Mitch îi reaminti unde se aflau şi cine erau.

— Mai bine am lăsa-o baltă înainte să facem ceva ce ar putea deveni scandalul lui *Canfield Farm*, spuse el eliberând-o.

Tiffany oftă. Avea dreptate, bineînţeles. Dar ar fi dorit ca el să se fi gândit la consecinţele tachinării lui senzuale *înainte* să se fi implicat în ele. Odată şi odată va fi surprins să se trezească întins pe spate în zăpadă şi la naiba cu scandalul.

— Chiar aşa, spuse ea. Hai s-o lăsăm baltă!

El deschise uşa şi ieşiră afară în frig.

*

— O întrebare, spuse Tiffany, când ea şi Mitch părăsiră cel de-al treilea obiectiv, o casă micuţă de fermă transformată într-o făbricuţă pentru prepararea uleiurilor de gătit din diferite seminţe. De ce este totul atât de răspândit? Nu ar fi viaţa mai uşoară dacă diversele ramuri ale companiei ar fi fost sub un singur acoperiş sau măcar concentrate într-o singură zonă?

---

3 Este vorba de afişele puse de poliţie cu poza răufăcătorilor sub care este specificat: Cel (cea) mai căutat(ă).

— Evident, spuse Mitch. Dar până acum situaţia a fost productivă. Ferma în care am crescut eu nu era atât de extinsă pe cât este acum. Pete şi Jackie au tot cumpărat proprietăţile învecinate şi mai degrabă decât să dărâme. clădirile, ei le-au folosit., Sunt mai multe subramuri în oraş. *Canfield Farm* seamănă mult cu *Paradise Foods* – diversificată şi în expansiune – dar la o scară mai mică.

În timp ce se urcau pe automobilul de zăpadă el aminti câteva din proprietăţile companiei, dându-i lui Tiffany câte o explicaţie detaliată despre fiecare.

Când el porni motorul, discuţia trebui să înceteze. Tiffany fu lăsată să reflecteze la cele auzite. Dacă Mitch nu-i dădea o imagine prea roz de cum se situase *Canfield Farm* singură în topul marketingului, era exact tipul firmei în care compania ei era dispusă să investească.

Proiectul muncii pentru câteva luni cu familia lui Mitch în timpul tranzacţiei era derutant. Nu era capabilă să-l evite sau să vrea asta. Iar el încurcase problema într-un stil mare.

Ea se hotărî să pună aceste îngrijorări deoparte pentru moment. Nimic nu era hotărât încă. Nimic nu va fi hotărât de-acum încolo. În schimb, ea se concentră asupra călătoriei, dându-şi seama că se bucura de ea. Când oare i se evaporase nervozitatea?

Peisajul o fascina. Strălucirea monocromatică a panoramei era spartă doar de azurul strălucitor al cerului şi de discul soarelui de un alb-auriu, metalic. Era ca pe o altă planetă, străină, dar de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia.

Tiffany rememora amintiri recent trăite care o vor însoţi pentru multă vreme, iar când Mitch îi arătă un cerb cu coada albă care se îndrepta spre un hăţiş de arbori veşnic verzi, uită de ea însăşi suficient de mult, încât să-şi încordeze braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare impulsivă.

*

Dimineaţa zburase mult prea repede. Se îndreptau înapoi spre casă, dar Tiffany aproape că îşi dori ca dimineaţa să înceapă de abia acum.

Deodată, când parcurseseră cam o treime din drum, de-a lungul unui câmp imens la vest de casă, o rafală violentă de vânt ridică troienele de zăpadă şi le aruncă şuierând într-un vârtej, cu Mitch, Tiffany şi automobilul de zăpadă prinşi în mijlocul acestuia.

Tiffany simţi corpul lui Mitch încordându-se şi îi văzu capul scuturându-se în timp ce profera o întreagă gamă de înjurături explozive, ambalând motorul pentru a obţine o viteză mai mare.

Dar rafala fusese o nimica toată faţă de ceea ce urmă. În numai câteva momente automobilul fu înconjurat de un giulgiu orbitor de zăpadă.

Tiffany era alarmată. Nu-i venea să creadă că vremea se schimbase atât de repede fără niciun avertisment şi nici nu avea vreo idee despre cum va reuşi Mitch să se descurce. Înaintarea spre casă părea primejdioasă, erau garduri şi pâlcuri de copaci care parcă de abia aşteptau să le iasă în cale. De altfel, vizibilitatea era ca şi inexistentă, aşa că pierderea direcţiei părea aproape inevitabilă. Oprirea nu era o alternativă prea fericită, iar perspectiva de a fi îngropată sub un troian de zăpadă, cu totul neatrăgătoare.

Nu avea decât o singură posibilitate. Să creadă că Mitch ştia ce are de făcut. Ferindu-şi capul pe după spatele lui lat, pentru a se apăra de asaltul înţepător al vântului şi al zăpezii, îşi reaminti că el cunoştea ţinutul, că fusese crescut acolo şi că se va descurca cumva.

— Ţine-te bine! urlă el peste urletul vântului şi peste bâzâitul reverberant al automobilului de zăpadă.

Lui Tiffany nu era nevoie să i se spună de două ori.

Reţinerea ei fusese dată uitării în timp ce braţele şi pulpele se încordau în jurul lui ca nişte vrejuri. Automobilul viră strâns la dreapta. Ea nu ştia de ce şi de altfel nici nu-i păsa. „Mitch ştie ce face”, se încurajă ea singură finind ochii strâns închişi.

Dintr-odată, rafalele vântului se potoliră, încetând să mai încerce să o ia de lângă Mitch şi să o arunce de pe maşină. Tiffany deschise ochii şi văzu un copac înalt, drept, cu ramuri asemănătoare unor braţe. Braţe deschise, primitoare. îşi înălţă capul. Mai mulţi copaci. Copaci peste tot în jur. Molizi şi brazi, cedri şi pini, încărcaţi cu straturi mari de zăpadă ca frişca bătută, culorile lor mergând de la smaraldul argintiu-pal până la jadul curat, de culoare întunecată. Încrucişate deasupra lor, ramurile fără frunze, îmbrăcate în gheaţă, scoteau un sunet la fel de muzical ca armonia picăturilor de cristal atunci când se loveau una de cealaltă.

Mitch reuşise să găsească un adăpost perfect şi Tiffany era încântată. Se simţea de parcă fusese admisă într-un loc secret, ieşit dintr-o poveste plină cu prinţese ale zăpezii şi castele de gheaţă.

Mitch opri motorul şi îi arătă o scorbură mică şi aproape de neobservat, săpată în cea mai joasă creangă din ceea ce presupunea Tiffany că era un imens stejar bătrân, sau poate un arţar.

— Nu-i chiar aşa de rău aici, deşi am fi putut aştepta să treacă vijelia într-un loc mai confortabil. Se uită la Tiffany peste umăr: Crezi că te descurci cu rachetele de zăpadă?

Tiffany aprobă din cap, absentă, în timp ce privea la deschizătura din lemn pe care i-o indicase el.

— O casă în copac? Vom aştepta într-o casă din copac?

— Îmi pare rău, este tot ce am putut găsi. îmi cer scuze că n-am anticipat acea mică furtună. De obicei nu

sunt luat din scurt în felul ăsta. Făcu o pauză, apoi adăugă aproape neauzit: Bănuiesc că nu-mi era mintea la vreme.

— Dar o căsuţă în copac! exclamă Tiffany surescitată. Adevărat? Vrei să spui că putem merge acolo sus?

Mitch îi aruncă un zâmbet necăjit.

— Arăţi de parcă ai vrea!

— Chiar vreau. Nu aş pierde ocazia pentru nimic în lume! N-am fost niciodată într-o căsuţă în copac. Tu ai construit-o?

Mitch râse în timp ce cobora de pe automobil în zăpada adâncă.

— În mod normal ar trebui să fii speriată sau furioasă sau măcar puţin necăjită, nu exuberantă, spuse el punându-şi rachetele de zăpadă. Şi oricum, ce fel de nativa sudică eşti tu?

— Genul care intenţionează să câştige un anumit pariu, îi ripostă ea, apoi zâmbi. Şi genul care întotdeauna şi-a dorit să vadă interiorul unei căsuţe construită într-un copac.

— Ar fi trebuit să ne întâlnim cu nişte ani în urmă. Te-aş fi luat cu mine sus oricând, spuse Miteh cu obişnuita sclipire răutăcioasă în ochi.

— Aş fi pus pariu că ai fi făcut-o, rosti ea tărăgănat. împreună cu orice altă femeie pe care ai fi putut s-o momeşti acolo sus.

Miteh râse cu sinceritate şi o ajută să coboare din maşină direct pe rachetele de zăpadă. Mintea îi fu străbătută de gândul că ar fi dorit să o fi întâlnit pe Tiffany cu nişte ani în urmă, dar îl respinse. Dacă ea ar fi fost prin preajmă când el avea – să spunem douăzeci şi trei – când era încă un idealist şi un romantic ce credea că există o anume femeie sortită lui, Tiffany ar fi avut atunci în jur de cincisprezece ani.

Gândul îl făcu să se simtă ca un tâlhar, deşi o diferenţă de opt ani nu era chiar breşa mai-decembrie.

Doar că părea aşa din cauză că el se schimbase atât de mult în aceşti opt ani.

De altfel, îşi reaminti el, lui îi plăceau libertatea şi existenţa uşoară. Nu el plănuise lucrurile să iasă aşa cum au ieşit, dar, era destul de mulţumit şi în mod cert nu căuta să facă alte schimbări în viaţa lui sau în el însuşi.

Se încruntă, stânjenit că gândurile îl distrăseseră de la preocuparea lui.

— O.K., hai să mergem, spuse cu o bruscheţe care nu-l caracteriza. Fă paşi mici, aşa.

El îi arătă, apoi se îndreptă spre copac, supraveghind-o pe Tiffany şi observând cu o plăcere nedisimulată că ea era un elev receptiv.

După câţiva metri Tiffany chicoti:

— Şi eu care am crezut că e dificil să mergi cu labele de cauciuc. Să mergi pe rachete de tenis pe zăpadă, este interesant, cel puţin în vorbe.

El îi dărui un zâmbet grijuliu, aprobator, dar rezervat.

— Te descurci bine. Aş spune că ai multă abilitate nativă. Probabil că ai fi un bun schior.

— Chiar crezi asta? întrebă ea radioasă. Chiar îmi place schiul pe apă, ştii? Mai este mult?

— Concentrează-te, Tiffany, sau vei…

Ea călcă cu o rachetă peste cealaltă şi se rostogoli în faţă.

— Sau vei face asta, continuă Mitch în timp ce mâna lui se întindea să-i prindă braţul şi să o ridice.

După ce se ridică cu ajutorul lui, Tiffany râse cu poftă şi apoi îşi concentră toată atenţia pentru a ajunge la copac fără să mai cadă.

Odată ajunşi acolo, Mitch păşi pe o porţiune mai fermă aproape de copac, înainte de a-şi scoate rachetele şi de a le arunca în zăpadă, unde rămaseră înfipte.

— Voi merge eu primul sus, ca să văd dacă locul este sigur. Era o căsuţă destul de solidă când eu şi cu Pete am

construit-o acum vreo două decenii. O verificăm regulat pentru a fi siguri că este încă O.K., în cazul în care copiii vor începe să vină aici fără să ne spună. Dar cel mai bine este să fii prevăzător.

Urcându-se fără efort până la micuţa scobitură din copac, el deschise uşa împingând-o, verifică puţin în jur şi apoi coborî.

— Pare totul în ordine, spuse el. Am să te ridic ca să poţi ajunge până la prima cracă. Poţi să te descurci de acolo?

— Nicio problemă. Tiffany râse şi se prefăcu că-şi scuipă în palme. Ar fi trebuit să mă vezi cum mă cocoţam în palmieri. Chiar dacă sunt născută în Hawaii, nu înseamnă căi sunt total neajutorată.

Mitch zâmbi şi o apucă de talie, ridicând-o până când ea reuşi să ajungă până la cracă şi să o cuprindă şi cu picioarele.

Puterea lui fizică o uimi pe Tiffany şi o excită. Gândul la mâinile lui puternice mişcându-se uşor peste trupul ei, atingând şi mângâind, reaprinse flacără lăuntrică pe care reuşise să o stingă cât timp fusese speriată.

Ea intră prin cadrul jos al uşii deschise, înăuntru părea imposibil să stai drept în picioare, dar altfel adăpostul părea mai mult decât adecvat. Şi era exact aşa cum îşi imaginase ea că ar putea fi o căsuţă în copac: grosolan cioplită şi total masculină. Ca şi bărbaţii care o construiseră.

Când Mitch o ajunse, Tiffany tocmai deschidea obloanele unei ferestre mici din peretele lateral, pentru a lăsa să intre puţină lumină.

— Fantastic! îl necăji ea. Ferestre cu obloane. Sunt surprinsă că nu există şi o cadă spaţioasă plină cu apă fierbinte şi un dormitor.

— Hei, fratele meu mai mare şi cu mine am făcut o ascunzătoare serioasă, nu ce-ar fi făcut nişte mototoli

„lasă-mă să te las”. Noi formam o pereche de cocoşei cu sânge rece, spuse Mitch cu un zâmbet autoironie care se transformă subit în încruntare când se lovi cu capul de tavan. Frăţioare, locul ăsta s-a tot micşorat de-a lungul anilor.

Tiffany râse.

— Este un loc minunat pentru un băiat, spuse ea lăsându-se în genunchi în mijlocul camerei. Dar tu şi Pete aţi construit-o chiar singuri?

— Cu multe îndrumări de la tata. Urmând exemplul lui Tiffany se aşeză şi el în genunchi. Camera era aşa de mică, că aproape se atingeau. El privi înjtir: Am făcut o treabă bunicică, nu?...

— Am sentimentul că tu şi Pete nu faceţi nimic dacă nu faceţi şi bine. Pe orice puneţi voi mâna...

Vocea ei tremură şi se stinse în timp ce căldura o înconjura ca o flacără. Doar gândul la mâinile lui Mitch şi era suficient pentru a o năuci. Ea privi în jur disperată, pentru a găsi o schimbare rapidă de subiect.

— Erai un fan al *Tigrilor*? întrebă ea cu privirea fixată pe câteva postere vechi de baseball de pe perete.

— Încă mai sunt. Prindem televiziunea din Detroit aici, răspunse el privind-o cu o intensitate care îi dădea fiori.

„Ştie”, se gândi Tiffany. El ştia întotdeauna ce gândea şi simţea ea... şi ce dorea. Încercă să schimbe vorba. Descoperind un semn crestat în lemn, atârnat pe celălalt perete, ea râse:

— Fetele admise, citi ea. Ăsta eşti tu, Mitch.

— Îmi reamintesc cum am pus asta în afara uşii într-o zi, ca să-l sâcâi pe Pete. Aproape că rma aruncat de aici de sus. Dar a fost de acord să nu mă bată când a văzut asta – Mitch întoarse semnul invers ca să arate ce tipărise pe revers – „Fetele NU sunt admise. Nicio excepţie. Nici vorbă!”

Tiffany zâmbi, închipuindu-şi-l pe Mitch găsind nenumărate modalităţi să-şi ţină fratele mai mare în cumpănă. Pete era cel serios, Mitch ştrengarul. Pentru un moment, ea se întrebă cât de mult din poza lui de golan era pură născocire şi cât anume reală, dar, îşi spuse ea repede, nu era cazul să cadă în capcana gândurilor binevoitoare.

Realizând că se pierduse în adâncurile ochilor întunecaţi ai lui Mitch, reveni repede la realitate şi se strânse în ea tremurând.

— Ţi-e frig? întrebă Mitch cu bunătate.

Tiffany îşi scutură capul.

— Nu cred. Nu sunt sigură. Poate un pic. Sunt îmbrăcată destul de călduros, dar bănuiesc că trupul meu nu s-a obişnuit cu climatul de aici.

— Nici n-a avut prea multe şanse. Ar fi trebuit să te îmbrac în mai multe haine, zise el încruntându-se. Cu o înclinare a capului, el indică peretele din spate. Hai! adăugă el, mişcându-se să se aşeze pe podea-cu spatele lipit de perete. Oricum, căldura corpului e cea mai bună cale.

El o trase pe Tiffany de mână ca să vină mai aproape, apoi o înconjură cu amândouă braţele.

În timp ce-şi odihnea capul pe umărul lui, ea fu de acord cu el, în tăcere. Căldura corpului era în mod clar cea mai bună. Căldura corpului lui Mitch, în special.

— Cât de mult durează ca furtuna să se domolească de la sine? întrebă ea.

— Greu de spus, răspunse Mitch. Nervoasă?

Tiffany ezită. Prefera să fie singură cu Mitch în această ascunzătoare. Ceea ce dorea ea să ştie, de fapt, era pe cât de mult timp putea conta. Dar nu se făcea s-o spună aşa.

— Nu, nu sunt nervoasă. Ar trebui să fiu? Ce se întâmplă dacă furtuna se înteţeşte?

— Există o trusă de urgenţă în automobilul de zăpadă, care conţine o foaie de cort, o secure şi un mic încălzitor cu propan. Dacă va fi nevoie să rămânem aici pentru un timp, o să fac un culcuş moale din ramuri de brad şi am să încălzesc scorbura asta atât de tare, încât vei dori să ieşi afară să te răcoreşti.

Tiffany îl crezu. Era deja aproape de acel punct.

— Şi dacă ni se face foame?

— Cred că mai sunt câteva bomboane în trusă.

— Bomboane?! repetă Tiffany, dându-şi capul pe spate ca să-l privească dispreţuitoare. Bomboane în stocurile de urgenţă ale producătorilor de hrană naturală? Sunt stupefiată. Asta ar putea intra în raportul meu, domnule Canfield.

— Te asigur că sunt bomboane consistente, spuse Mitch bombănind. Făcute din fructe uscate, nuci şi seminţe de floarea soarelui sau altceva. Jackie n-ar admite mâncare contrafăcută.

Tiffany râse şi speră că furtuna va mai ţine puţin. îşi închise ochii şi se imagină stând lângă Mitch ore întregi într-un hamac atârnat în pădure, fără alt sunet decât vântul care să sufle printre crengi, fără altă lumină decât cele câteva raze de lună ce se puteau furişa prin frunzişul dens, evadată total din realitate, agăţată de fantezia plină de farmec. Oftă şi se cuibări mai aproape de el.

Vorbiră încet în următoarea jumătate de oră, în general despre fermă şi despre stilul demodat al existenţei lor şi în care Pete şi Mitch se simţeau atât de bine. Ea se lăsă legănată de povestirile lui despre năzbâtiile adolescenţei şi observă cu câtă plăcere se autoironiza. În poveştile lui, Mitch făcea pe clovnul în timp ce Pete era eroul.

— Locul ăsta e minunat, murmură ea, când simţi că furtuna era pe sfârşite şi că momentele deosebite petrecute cu Mitch se vor termina curând. Ştii ce mă

atrage cel mai mult la fermă?

— Ce te atrage cu adevărat? întrebă Mitch uşor.

— Liniştea, şopti ea parcă speriată să nu tulbure pacea. Este o linişte aproape palpabilă, de o moliciune de catifea, ca o pernă care te apără de tot ceea ce înseamnă duritate în lume.

Mitch o sărută în creştetul capului.

— Dar ştii ce mă atrage pe mine aici?

Tiffany îl privi şi îşi scutură capul. Zâmbetul lui avea o tandreţe izvorâtă din inimă.

— Tu. Atingându-şi buzele de fiecare pleoapă a ei, el continuă: Mă atragi, Tiffany Greer, chiar dacă o doreşti sau nu, chiar dacă eu o vreau sau nu.

— Mitch, şopti ea. Oh, Mitch!

Nu se putea gândi să spună altceva şi în clipa aceea nici nu conta. Gura lui plăcut mirositoare o acoperi pe a ei şi cumva, ca prin farmec, mănuşile şi căciulile fură scoase, iar ea se întinse peste pieptul lui cu braţele încolăcite pe după gâtul lui şi degetele încurcate în părul mătăsos.

— Tiffany, murmură el. Ce mă fac eu cu tine? îmi petrec jumătate din timp făcându-mi promisiuni serioase că nu te voi mai atinge şi cealaltă jumătate a timpului încălcând aceste promisiuni.

— Încalcă-le, şopti ea grăbită. Buzele ei se jucau cu ale lui. Limba ei gusta nectarul gurii lui. Încalcă aceste promisiuni, Mitch. Doar pentru puţin timp. Fără constrângeri.

El se predă la implorările ei şi îi prinse gura într-un sărut adânc, posesiv, dar bănuia că ea totuşi se înşela. *Erau* constrângeri. Fuseseră constrângeri încă de când îşi pusese de prima dată ochii pe ea. Sfori invizibile, dar atotputernice i-au adus împreună şi i-au aruncat într-un păienjeniş imens, din care nu mai era tocmai sigur că dorea să scape. Gustul ei avea efect de drog. Dorinţa ei făţişă era ca un afrodiziac puternic. Cu toate straturile de

haine dintre ei, faptul că îi simţea corpul presându-l uşor pe al lui era cea mai erotică senzaţie pe care o încercase.

Când ea începu să tragă de hainele lui de parcă ar fi încercat să intre sub ele, Mitch râse răguşit şi descheie hainele amândurora. Vârându-şi mâna pe sub puloverul şi tricoul ei, îi găsi sânii şi le mângâie vârfurile, bucurându-se de felul în care acestea răspundeau la mângâierile lui.

Tiffany îşi arcui spatele dorindu-şi şi mai mult din mângâierile lui. Sfârcurile i se ridicară cerşind în tăcere sărutările lui. Întregul ei corp era animat ca niciodată până atunci, debordând de dorinţă. Voind să-i atingă, îşi împinse mâinile pe sub hainele lui şi îi mângâie spatele, umerii şi pieptul. Simţi înţepătura sfârcurilor lui rigide, încordarea muşchilor oriunde îl atingea, căldura de foc emanată de undeva din interiorul lui.

Lumea de afară încetă să mai existe. Nu mai exista decât Mitch. Atingerea lui, căldura respiraţiei lui pe pielea ei şi săruturile lui tandre, posesive. Ar fi putut să se afle într-o lagună a unei insule din mările Sudului, într-atât nu mai simţea frigul. Când palma lui alunecă de la baza gâtului în jos până la talie, lăsă în urma ei o linie fierbinte. Iar când degetele lui îşi găsiră calea pe sub elasticul pantalonilor ei de schi, coborând mai jos peste pântec, ea crezu că întreaga fiinţă îi va sfârşi în flăcări. Când Mitch descoperi epicentrul senzitiv al dorinţei ei şi începu să o mângâie cu degete abile, ea explodă ca Maunaloa, strigându-i numele iar şi iar, sunetele incoerente şi răguşite pierzându-se în interiorul gurii lui.

— Dumnezeule, Tiffany! spuse el cu o voce aspră. Iubito, tu eşti atât de pregătită pentru mine, atât…

Vocea lui se pierdu într-un geamăt gros, gutural. Mâna lui Tiffany făcu o întoarcere bruscă în jos, iar degetele ei se curbară în jurul lui, şoldurile ei fiind gata să-i întâmpine invazia intimă, la fel de primitoare ca şi gura care permitea săruturile posesive.

Dar, dintr-odată, o rafală de aer îngheţat scutură pereţii prost cioplţi ai adăpostului, trimiţând straturi de zăpadă printre crăpături şi prin fereastra parţial deschisă.

Mitch încetă să o mai sărute pe Tiffany şi se mişcă în aşa fel încât mâna ei să alunece mai departe dă trupul lui.

— Ajunge! spuse el. Sunt la capătul puterilor. Nu putem merge mai departe. Sunt pe punctul de a scoate toate hainele de pe noi şi de a te avea exact aici, pe podea, în mijlocul unei furtuni de iarnă şi asta-i nebunie curată. La naiba, e pur şi simplu primejdios! Lasă-mă să te ţin în braţe, iubito. Nu vreau decât să te ţin în braţe.

Tiffany era mult prea năucită ca să mai facă şi altceva decât să se supună. O senzaţie tulburătoare radia din centrul ei în toate direcţiile, până la degetele deda mâini şi de la picioare vârfurile sânilor, chiar până la buze şi pe lobii urechilor. Şi mai era şi o durere în interiorul ei, de care simţea că nu va scăpa niciodată.

Mitch îşi strânse braţele în jurul ei.

— E-n ordine, scumpo, şopti el. E-n regulă.

El îi sărută fruntea şi tâmplele şi îi mângâie părul de parcă ar fi avut nevoie de consolare.

Într-un fel ciudat, chiar avea nevoie. Era profund zguduită. Nu mai simţise niciodată înainte ceva atât de intens şi de plăcut. Nici măcar nu visase că se putea abandona aşa, ca apoi dintr-odată să se simtă oribil de stânjenită.

— Eu… nici nu-mi vine să cred ceea ce de-abia s-a întâmplat, spuse ea răguşit.

— Nici mie, murmură Mitch. Nu am vrut să se întâmple. Mi se pare că spun asta de o mulţime de ori de când te cunosc, dar este adevărat. Corpul meu a început să aibă o voinţă a lui, proprie. El îi ridică cu un deget bărbia, făcând un efort să-i zâmbească. Vrea cineva să coboare, să-şi pună rachetele şi să meargă să facă oameni de zăpadă?

Recunoscătoare pentru efortul lui de a împrăştia tensiunea, Tiffany reuşi să râdă.

— N-am crezut niciodată că voi fi tentată de o asemenea ofertă, dar pare a fi o idee bună.

Rămaseră tăcuţi pentru câteva momente, apoi Mitch, după ce ascultă cu atenţie suflarea vântului, oftă din greu.

r

— Furtuna pare să se fi potolit. Mai bine am pleca, Tiffany. Dacă nu, s-ar putea să fim suficient de nebuni să stăm, iar corpurile noastre îngheţate vor fi găsite mâine dimineaţă îmbrăţişate pentru totdeauna, cu zâmbete fericite pe feţele încremenite.

Tiffany îşi încreţi nasul cu un dezgust comic.

— Imaginaţia ta este mai mult decât sugestivă, domnule Canfield.

Se ridică şi rămase pe picioarele ce păreau lipsite de oase.

— Totul e în ordine, spuse ea liniştit.

Timpul fanteziilor trecuse, îşi spuse ea.

*

În timp ce Tiffany se îndrepta spre scări ca să-şi pună din nou costumul de jogging, Mitch intră în bucătărie, întrebându-se de ce Jackie nu i-a întâmpinat la uşă şi de ce Rebecca era aşa tăcută.

O oală mare, plină cu supă aburindă, aştepta pe bufetul din bucătărie împreună cu o notă de la Jackie, în care explica că o luase pe Rebecca în oraş pentru câteva cumpărături şi că se vor întoarce se re ora unu, când trebuia să vină şi guvernanta.

— Mulţumesc mult, mormăi el. Nu se aşteptase ca, odată ajunşi acasă, să fie iar lăsat singur cu Tiffany. Era o complicaţie şi o tentaţie în plus, într-o dimineaţă plină cu amândouă.

— Ţi-e foame? o întrebă el când Tiffany se întoarse în bucătărie.

— Leşinată de foame! spuse ea puţin prea veselă, venind cu paşi mari lângă el, privind în oala cu supă şi inhalând adânc. Nici nu-mi pot aminti de când n-am mai fost aşa de flămândă.

— Asta-i ce primeşti pentru micul dejun sucit pe care l-ai luat, spuse Mitch întorcându-se la tachinare, ca la o ultimă formă de apărare.

Obrajii ei erau de un roz cald, ochii îi străluceau, iar părul îi era într-o dezordine fermecătoare. O dorea atât de mult, încât aproape că îl durea.

— Ce-ar fi să tai nişte pâine în timp ce eu o să umplu două farfurii? îi sugeră el.

Tiffany găsi în cutie o pâine multigranulată şi începu să o taie în felii subţiri.

— Voi încerca poridge-ul mâine dimineaţă la micul dejun, anunţă ea. Am hotărât să-ţi urmez sfaturile fără să mai caut în orice clipă nod în papură.

— O să cred asta când voi vedea, comentă Mitch. El luă două farfurii adânci de supă din dulap, le aşeză pe marginea lui, apoi se încruntă la ce făcea Tiffany. Hei, avem nevoie de felii mai groase de pâine! protestă el.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar trebuie să institui ordine pentru orice? Unii dintre noi trebuie să-şi supravegheze dieta! exclamă ea şi începu să taie o altă felie de un centimetru.

— Parcă ai spus că nu o să mă mai contrazici la fiecare pas. Hotărârea ta a ţinut tot atât de mult pe cât m-am aşteptat.

Pentru care îi era extrem de recunoscător, adăugă Mitch în gând. Certurile idioate îl ajutau să ascundă ceea ce se întâmpla de fapt.

Tiffany mai tăie încă o felie de un centimetru.

— Satisfăcut? întrebă ea după ce tăie o felie

generoasă.

— Merge, cedă Mitch nemaigăsind după aceea niciun alt motiv ca să bombăne, s-o certe sau despre care să trăncănească leneş.

Mintea lui se tot întorcea la căsuţa din copac şi judecând după mâinile lui Tiffany care tremurau din când în când şi după felul în care îşi tot umezea buzele şi ea suferea de aceeaşi problemă.

Se aşezară faţă în faţă la masa din bucătărie când, dintr-odată, Tiffany se însufleţi şi începu să-l bombardeze pe Mitch cu întrebări. Întrebări despre afaceri, despre fermă, despre marketing.

Ca şi cum ar fi intenţionat să ascundă faptul că împărţiseră intimitatea, sub o avalanşă de detalii fără sens.

El răspundea pe larg, în consens cu intenţia ei, astfel încât orice dorinţă senzuală dintre ei dispăruse.

Mitch tocmai termina ultima lingură de supă din cea de-a doua porţie, când realiză că ea era neobişnuit de tăcută. Probabil plictisită de discursul lui anost, se gândi el. Şi de ce nu? El era.

Privi spre ea cu sprâncenele ridicate întrebător. Capul îi căzuse în piept, ochii îi erau închişi şi se lăsase primejdios pe o parte.

Mitch de ridică de pe scaun şi înconjură masa într-o secundă. Ca şi când ea ar fi fost prea confuză ca să ştie dacă el era acolo, Tiffany se lăsă să cadă complet şi se prăvăli peste pieptul lui, când deja îngenunchease ca să o poată prinde.

— Ce dracu' am să mă fac eu cu tine? murmură el în timp ce se ridica cu ea în braţe şi o ducea la etaj. Nu pot garanta cât de des te voi putea aşeza în pat fără să te urmez şi eu acolo, iubito. Sunt doar un bărbat şi pe moment nu mă simt grozav de onorabil.

Singurul răspuns al lui Tiffany a fost să-i înconjoare gâtul cu braţele şi să-şi sprijine capul pe pieptul lui.

El ştiu atunci că era timpul pentru o decizie de genul „un bărbat trebuie să facă ceea ce face un bărbat”. Şi ceea ce trebuia el săracă era simplu. Trebuia să plece din oraş. Avea probleme de afaceri şi putea să plece oriunde, dar era vital pentru el să se gândească bine la această urmare a evenimentelor.

La fel de bine, nu i-ar fi stricat nici lui Tiffany să ia o pauză, îşi spuse el. Avea nevoie de o şansă să se lămurească dacă simţise ceva? pentru el, sau încă-suferea de confuzia şi emoţiile zborului îndelungat fiind epuizată.

O aşeză în pat, îi scoase pantofii şi dădu să se ridice. Dar se opri şi se aplecă din nou ca să-i mângâie părul şi să o sărute pe frunte. Nu era uşor pentru el să se ridice şi să-şi impună să plece.

„Nu contează” îşi spuse el ferm. O săptămână sau aşa ceva pe înălţimi ar trebui să-i limpezească capul. Şi, până atunci, Tiffany se va lămuri o dată pentru totdeauna că fiecare centimetru din el era ticălosul pe care îl judecase ea de la început.

*

După trei zile de cercetare a planurilor de marketing cu Jackie şi a detaliilor operaţionale cu Pete, Tiffany era foarte încântată de potenţialul lui

Canfield Farm.

Îşi aranjase să se mute într-un hotel din oraş pentru a fi mai aproape de birourile companiei.

— Eşti sigură că nu vrei să rămâi, să stai aici? o întrebă Jackie peste cana de cafea.

Ele îl aşteptau pe Pete, în bucătăria de la fermă, ca acesta să se înapoieze de la moară şi să o conducă pe Tiffany la hotel.

— Ne place să stai la noi, continuă Jackie. Şi, într-adevăr, nu ar fi nicio problemă ca unul dintre noi să te

ducă în oraş în fiecare dimineaţă şi să te aducă aici când ai terminat ziua de lucru.

Tiffany zâmbi şi scutură din cap.

— Mi-ar fi plăcut să rămân aici, dar am o mulţime de treburi în oraş. O parte a angajamentului meu mă însărcinează să estimez costul vieţii, să descopăr ce fel de apartamente sunt disponibile, să determin stilul de viaţă al societăţii – toate micile amănunte care sunt implicate în instalarea cuiva aici pentru un timp, dacă afacerea se încheie.

— Acel cineva vei fi tu?

— Poate. Tiffany luă o înghiţitură de cafea, apoi zâmbi. În caz că te întrebi, să ştii că nu am de gând să mă las speriată de un afurisit de climat, în cazul în care mi se dă şansa să mai stau – „sau să mă sperii de un afurisit dd bărbat care se joacă cu focul în căsuţe din copaci, şi care apoi pleacă fără o vorbă”, se gândi ea. Dacă şefii mei nu au alte planuri pentru mine, voi fi fericită să mă lipesc de proiectul ăsta.

— Bravo! o felicită Jackie, punându-şi cana jos şi bătând din palme.

Tiffany ştia acum că era hotărâtă să câştige pariul cu Mitch. Ei nu-i păsa dacă îi arăta lui că putea înfrunta viaţa din Nord, ci în mod special dorea să şi-o dovedească ei înseşi.

— Mitch va fi încântat, adăugă Jackie.

Remarca o uimi pe Tiffany. Exista oare încă un

Canfield capabil să-i citească gândurile?

— *propos*, unde este el acum? întrebă ea, apoi îi păru rău că nu putuse să-şi strunească limba.

— Este plecat pe Coasta de Vest, ca să-l ajute pe noul director al unuia dintre magazinele sale cu profil sportiv să se organizeze, îi explică Jackie. Nu ţi-a spus că pleacă?

Ochii lui Tiffany se măriră.

— *Unul* dintre magazine?

— Exact. Jackie eziţă puţin, apoi zâmbi şi dădu din cap. Bănuiesc că Mitch a avut cu tine o comportare teribil de reţinută vorbind despre el. A neglijat să-ţi spună că deţine un întreg lanţ de magazine cu profil sportiv, precum şi acţiuni în câteva staţiuni de schi, foarte noi şi foarte populare?

În forul ei interior, Tiffany începu să se frământe.

— Mitch ar fi neglijat să menţioneze că deţine şi magazinul de aici, din Winnipeg, dacă n-aş fi avut nevoie de haine groase, spuse ea bătând cu degetele în masă.

Ei nu i-ar fi păsat nici dacă lui i-ar fi aparţinut toate magazinele cu profil sportiv de pe întregul mapamond, plus jumătate din staţiunile de schi! Ce o deranja era faptul că el părea hotărât să o convingă că era lipsit de ambiţie. Categoric, el credea că fiecare femeie care părea puţin interesată de persoana lui era un soi de vânătoare de un soţ – mină de aur şi care putea fi pusă la punct de purtarea lui de schior nebun.

— Ce te deranjează mai mult? întrebă Jackie cu un zâmbet atotştiutor. Faptul că Mitch are mai mult succes decât lasă să se vadă sau că a plecat din oraş pentru câteva zile fără să-ţi spună?

— Nimic, răspunse Tiffany, iar bărbia ei se ridică şi ieşi pronunţat în afară. Cred că cumnatul tău este un tip foarte special. Dar ce face el, unde se duce şi ce hotărăşte să spună sau să nu spună, nu are nicio importanţă pentru mine.

Jackie îşi ridică o sprânceană.

— Nu?

— Nu! spuse ferm Tiffany.

— Păcat! murmură Jackie, apoi duse cana la gură şi o goli.

Tiffany deschise gura ca s-o întrebe pe Jackie ce voia să spună cu acel comentariu4 criptic, dar o închise la loc. Era de preferat ca anumite întrebări să rămână fără

răspuns.

*

În timp ce-şi conducea însoţitorii, schiori de fond, de-a lungul centrului acoperit cu zăpadă a îngheţatului Râu Roşu, Mitch se simţea oarecum în postura unui câine ciobănesc Shetland ce încearcă să-şi ţină turma adunată. Ei se îndreptau spre The Forks, punctul în care Râul Roşu se întâlnea cu Assiniboine, în inima Winnipeg-ului. Joncţiunea evoluase ca un fel de Meca a recreerii favorite şi a magazinelor, pentru locuitorii din zonele învecinate, precum şi ca o atracţie turistică.

Erau şase oameni în grupul lui Mitch şi el realiză foarte repede că erau cu toţii teribil de hotărâţi să dărâme barierele ce fuseseră ridicate împotriva lor de vreun joc nefericit al sorţii. El ştia cum se simţeau ei, dar era la fel de important pentru el să-i înveţe să fie prevăzători şi să nu se grăbească. Dacă-i forţa prea tare, le putea cauza serioase probleme.

În această după-amiază anume, era bucuros de provocarea aruncată de noii lui elevi. În plus, reprezentau o barieră în mintea lui împotriva amintirilor cu Tiffany.

Zâmbi în sinea lui. Ea tocmai îi poposise din nou în minte. Făcea tot felul de lucruri tot timpul, nedându-i niciun moment de linişte nici ziua şi nici noaptea. Faptul că a părăsit oraşul nu l-a ajutat, deşi lipsise mai mult de o săptămână. Coborârea câtorva din cele mai dure piste din munţii Coastei de Vest nu-i făcuse niciun fel de bine, nu-i limpeziseră capul. Nici munca grea la care se supusese şi nici admiratoarele de care fusese înconjurat nu îl ajutaseră. Se străduise să observe cât mai multe femei frumoase în timpul celor nouă zile trecute, însă nu fusese în stare să vadă nimic dincolo de amintirea vie a unor ochi migdalaţi de un verde-marin, a unui păr negru învolburat

şi a unei guri frumoase după care jinduia.

Iar şi iar, îşi amintea fiecare conversaţie pe care o purtase cu Tiffany, râzând la replicile ei vioaie ca ripostă la tachinările lui impulsive, reacţionând dureros la amintirea trupului ei catifelat şi la nectarul din săruturile ei.

Revenind la realitatea grupului, se apucă să verifice neorânduiala mersului, când observă un schior solitar cam cu cincizeci de metri în spatele lor, care mărşăluia cu mai multă atenţie decât cu experienţă. Inima lui se strânse din cauză că schiorul singuratic îi reamintea de Tiffany.

„Lucrurile încep din nou să iasă de sub control”, cugetă el, în timp ce-şi scutură capul şi-şi reconcentră atenţia asupra grupului, constatând că ei ar fi avut nevoie de o binemeritată pauză.

— O. KI strigă el. Luaţi „cinci”. Hai să nu ne omorâm prea tare de prima dată.

Oftaturi şi mormăituri recunoscătoare întâmpinară hotărârea lui referitoare la pauză.

Mitch râse.

— Hei, dacă eraţi într-atât de obosiţi, ar fi trebuit să-mi spuneţi. Puţină lamentaţie nu doare. Amintiţi-vă că noi nu căutăm pe-aici lozinca: „Nu te doare, nu câştigi”. Motto-ul nostru este: „Plăcut şi uşor”, bine?

Când elevii lui râseră şi începură să discute între ei despre cum se descurcase fiecare, Mitch nu rezistă să nu arunce încă o privire la figura misterioasă ce venea pe pârtie, cu capul plecat într-o concentrare intensă. Ea chiar îi reamintea de Tiffany şi după echipamentul roz aprins cu negru pe care-l purta. Nu era un model sau un colorit neobişnuit, îşi spuse, în timp ce pulsul i se accelera cu fiecare bătaie de inimă. Şi ciudăţenia vederii Hawaienei lui preferate, deschizându-şi pârtie de-a lungul drumului era o himeră.

Dar când ea ajunse mai aproape se încruntă. Era oare posibil ca Jiffany să practice schiul de fond doar ea

singură, târziu după-amiază, într-o zi cu şaisprezece grade sub zero?

Nu. Nu se putea.

Însă, câteva secunde mai târziu, inima lui Mitch începu să execute o serie de salturi şi căderi. Femeia era Tiffany!

Schie pe lângă ea, execută o întoarcere bruscă şi o privi.

— Vrei chiar atât de mult să câştigi pariul? o întrebă el, felicitându-se singur că vocea îi sunase rezonabil de controlat.

Ea îşi ridică privirea, apoi ochii i se lărgiră.

— Fii atentă! o avertiză el. Eşti pe cale să te împiedici singură.

Dar era prea târziu. Unul dintre schiurile ei îl încălecase pe celălalt, un băţ rămăsese prins între picioare în timp ce celălalt rămăsese înfipt în zăpadă, în spatele ei. Ea începu să se balanseze sălbatic ca şi cum ar fi încercat să decidă ce să aleagă între cele două rele: să cadă în nas sau să se rostogolească pe spate.

Mitch transferă repede unul din beţele sale în cealaltă mână, eliberându-şi astfel un braţ cu care o apucă pe Tiffany de talie şi reuşi să o echilibreze. Se simţi minunat atingând-o iar. Atât de al naibii de bine, că nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

— Eşti O.K. acum, spuse el gâfâind. Te-am prins, iubito. N-o să te las să cazi.

— N-o să mă învăţ niciodată cu astea! explodă Tiffany. Se sprijini de Mitch numai un moment, apoi începu să se lupte să-şi descrucişeze schiurile şi să recupereze beţele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poate cineva să facă acest efort infernal şi să-i mai spună şi distracţie? Nu-i nici cea mai mică asemănare cu schiul pe apă! E muncă grea! Şi dacă o să mă cerţi că nu port masca aia de schi…

— N-am să te cert. Nu ai nevoie de ea astăzi. Vântul

nu bate aşa de tare. Şi va trebui să te informez că una dintre bucuriile schiului de fond o constituie faptul că e muncă grea. Dar ar putea fi şi plăcută, dacă ai avea echipamentul şdecvat şi o cât de mică idee despre ceea ce faci.

Mitch trecu în spatele lui Tiffany ca să scoată băţul înţepenit în zăpadă. Observând faţa ei îmbujorată şi suspinul din respiraţie pe care ea încerca să-l ascundă, el întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că doreai să înveţi?

Îşi dădu seama de greşeala făcută, când Tiffany privi în sus spre el cu un fulger de mânie în ochi. El reţinu băţul în loc să i-l dea ei, pentru cazul în care ea s-ar fi hotărât să-l ia şi să i-l rupă pe spate.

— A fost o mică problemă să dau de tine, nu-i aşa? spuse ea cu un ton uşor decepţionat, dar rezonabil. Ai fi putut să-i dai o lecţie lui Casper – Fantoma Prietenoasă, cu felul tău de a dispărea. Nici măcar nu am ştiut că te-ai întors în oraş.

— M-am întors noaptea trecută. Târziu, mai adăugă el încruntându-se uşor, oarecum mirat că dădea cuiva socoteală de acţiunile lui.

Mitch nu dăduse niciodată şi nimănui socoteală de ceea ce făcea. Nimănui. Şi deodată îşi dădu seama de ceva ce era o mare surpriză pentru el. Era mulţumit – nu, era cutremurat – că Tiffany fusese supărată pe el că plecase. Situaţia era chiar mult mai serioasă decât bănuise el.

— Unde este Pete? întrebă el brusc. Ce s-a întâmplat cu el de te-a lăsat să vii aici să înveţi să schiezi singură?

— Nu i-am spus ce aveam de gând să fac, rosti Tiffany. Nu am văzut ce era de învăţat. îţi ataşezi la picioare o pereche de schiuri şi începi să umbli frumos.

— Ce fel de vacs ai folosit?

Fruntea lui Tiffany se încreţi într-un semn de întrebare.

— Vacs?

— Asta-i exact ce-am crezut! Scumpo, schiul de fond nu trebuie să fie atât de dur. Începi cu un echipament decent, care nu cere prea multă agitaţie şi care ţi se potriveşte ca mărime. Nu foloseşti rebuturile proiectate pentru un picior plat.

— Ei bine, adevărul e că nu prea m-am înghesuit la un echipament mai sofisticat, când nu aveam idee de cât de mult folos aş fi putut trage de la el. L-am văzut şi l-am adăugat în contul de cheltuieli. Preţul era corect, aşa că pentru început am cumpărat lucrurile astea.

Mitch zâmbi. Reuşise să ia o hotărâre în privinţa lui Tiffany, cu câteva minute înainte să o revadă. Pentru un anume motiv, lui îi plăcea s-o necăjească. Poate din cauză că ochii ei se schimbau într-un verde strălucitor. Sau poate din cauză că îi lipsise acea bărbie mică şi încăpăţânată a ei.

— De când ai început să practici?

— O oră în fiecare după-amiază în ultimele patru zile, răspunse Tiffany. Şi am supravieţuit! Uimitor, nu-i aşa?

Mitch ignoră ironia ei usturătoare.

— De cât timp eşti afară pe ziua de azi?

— Cam de patruzeci de minute. De ce?

— Cred că te-ai expus suficient la o pedeapsă nemeritată. Grupul meu este gata să-şi încheie ziua, aşa că suntem pregătiţi să ne întoarcem. Bănuiesc că ai început de la The Forks?

— Grupul tău? întrebă Tiffany privind peste el la schiorii ce se odihneau şi pe care nu-i observase până în acel moment. îi înveţi pe oameni cum să facă asta? Este vreun truc aici? în afara faptului că trebuie să ai echipament ultimul răcnet, vreau să spun?

— Le dau câteva îndrumări, răspunse Mitch. Vino cu noi. Poate vei învăţa ceva folositor.

Ea îşi muşcă buza de jos, apoi îşi scutură capul.

— Nu cred că ar trebui. Vă voi încetini.

— Nu fi caraghioasă! Nu vei încetini pe nimeni.

— Sigur că da. Oamenii tăi au luat lecţii. Eu nu. Ei probabil că şi-au văcsuit schiurile cum trebuie.

— De fapt, ei n-au nevoie. Folosesc schiuri din fibre de sticlă care nu au nevoie de asta. Dar, în afara faptului că au un echipament decent, elevii mei au învăţat o lecţie mult mai importantă.

— Care-i aia? întrebă Tiffany curioasă.

— Când *să nu* fie infernal de independenţi. Lasă-mă să spun altfel, Tiffany. Dacă vrei să termini ziua cu două beţe de schi va trebui să vii cu mine.

Ea îl privi încercând să pară supărată, dar fără prea mare şucces. Buzele i se curbau într-un zâmbet slab.

— Nu ai scrupule!

Rânjetul lui era total nepoliticos.

— Ai început să te prinzi!

— Când te7 am întâlnit prima dată, mi-ai ţinut valizele ostatece ca să nu pot sări în primul avion în timp ce tu aduceai maşina. Acum îmi sechestrezi un băţ de schi. Care vor fi următoarele, patinele cele noi?

Mitch îşi lăsă capul pe spate şi râse cu poftă.

— Nu mai spune?! Doar nu te-ai apucat şi de patinaj!

— Nu încă, dar am de gând. Şi în definitiv şi copiii mici patinează. Cât de greu poate să fie?

— O să-mi dai o grămadă de bătaie de cap, ştii asta?

— Nu ştiu nimic despre asta. Nu ţi-am cerut ajutorul. Nici măcar nu vreau ajutorul tău!

— Ei bine, îl vei avea chiar dacă îl vrei sau nu, o informă el. Începând chiar de acum. Vrei să vii sau trebuie să recurg la forţă?

Tiffany se gândi, apoi încuviinţă cu capul.

— Oh, e-n regulă! Dacă eşti aşa de al naibii de pornit să pul şaua pe mine, voi urma clasa ta. Dar dacă o singură persoană, râde de mine…

— Nimeni nu va râde de tine, spuse Mitch înmânându-i băţul de schi. Crede-mă, nu există nici măcar un suflet din acest grup care să vrea vreodată să râdă de cineva. Şi acum, fiind luate toate în considerare, să ştii că te-ai descurcat destui de bine.

Tiffany se lumină.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa... Şi te admir că încerci cu atâta perseverenţă.

Ea radia.

— Cinstit?

— Cinstit! spuse Mitch exasperat, dar abia rezistând să nu se repeadă să o ia în braţe. Acum, ia-o înaintea mea ca să-ţi pot verifica poziţia.

Ea îi aruncă o privire scurtă, puţin suspicioasă, dar hotărâtă să facă ce i se spune, fără a mai căuta motiv de ceartă.

Mitch venea chiar în spatele ei, plin de o fericire smintită.

Poziţia lui Tiffany, cugetă el în timp ce o privea găsindu-şi drumul spre ceilalţi, era bună. Foarte, foarte bună.

*

Tiffany era sigură că Mitch fusese conştient de uimirea ei, atunci când îşi ridicase privirea de la dârele schiurilor direct în ochii lui întunecaţi. Dar se întreba dacă el avea cea mai vagă bănuială de fiorul adânc pe care-l încercase, de senzaţia inexplicabilă că totul era în regulă cu întreaga lume, pentru că el era acolo.

Însă, dacă pentru un moment ar fi bănuit că Mitch era şi instructor de schi, s-ar fi ferit de The Forks, un loc potrivit pentru asemenea îndeletniciri. Era bucuroasă că nu ştiuse. Raiul o ajutase, pentru că era fericită să-l vadă

iar, chiar dacă îşi imagina că era încă supărată pe el.

Apoi, i se năzări căjaceastă întâlnire ar fi putut să nu fie chiar atât de întâmplătoare pe cât părea. Jackie fusese aceea care menţionase că, pentru practicarea schiului sau a patinajului, ce! mai bun timp şi loc, erau după-amiaza târziu şi The Forks.

Interesant, cugetă Tiffany. Încerca Jackie să încurajeze o poveste de dragoste? Aşa se părea. Dar de ce? Dorea ea ca aripile fluturaşului care era cumnatul ei, să fie prinse? Şi chiar credea serios că un canar Hawaiian o putea face, când nenumărate puicuţe nordice probabil că încercaseră şi eşuaseră?

Tiffany respinse asemenea idei prosteşti şi îşi concentră toată atenţia asupra schiurjlor.

Spre surpriza ei, se integră în grupul lui Mitch fără prea multă greutate şi fără să se simtă ca un intrus. Fusese întâmpinată cu zâmbete şi vorbe de încurajare din partea tuturor şi chiar cu câteva complimente flatante despre cât de avansată era ea în comparaţie cu ei.

După ce drumul se termină şi îşi scosese schiurile, Tiffany înţelesese de ce Mitch îi promisese că nu va râde de ea. Fiecare dintre elevii lui avea mult mai multe de înfruptat decât lipsa de experienţă.

În timp ce se aplecă să-şi adune schiurile şi beţele, îl privi cu aviditate pe Mitch mişcându-se4

de la o persoană la alta, felicitând pentru anumite

reuşite şi dând sugestii de cum să exerseze între ore.

— Ea auzi vorbe spontane de apreciere la adresa lui şi îl văzu cum încearcă să se eschiveze de toate aceste mulţumiri, cu un zâmbet superior.

Îşi simţi inima crescându-i în piept, până când crezu că o să-i plesnească. De mai multe ori ochii i se umeziră din cauza lui Mitch, care, în felul lui iritant, era atât de grijuliu, de bun şi atât de plin de compasiune.

Dar, mai mult ca niciodată, ar fi vrut să-l pocnească.

— Nu eşti un fluturaş Mitch Canfield, spuse ea după ce toţi ceilalţi plecară. îşi luă echipamentul, îl ridică pe umăr şi merse până la el cu paşi şovăielnici. Eşti un fals. Eşti un fluturaş fals, asta eşti!

El rânji şi îi prinse bărbia în mâna sa înmănuşată.

— De ce? Pentru că sunt instructor de schi? Este o cale grozavă să fac afaceri pentru magazin, nu crezi? îmi creez propriii mei clienţi. Şi pot să pretind că muncesc, când de fapt mă distrez grozav.

— Nu-ţi clădeşti afacerile, rosti ea e (iberându-şi bărbia din strânsoarea lui uşoară. Clădeşti trupuri. Orele tale sunt ore de terapie. Bănuiesc că eşti un

M.D.[4], tot aşa cum eşti şi un M.B.A?!

— Nu prea. Doar ajut un prieten fizioterapist şi pe pacienţii lui. El a fost alături de mine mult mai mult decât i-o cerea datoria, când am avut nevoie de el, acum câţiva ani. Încerc să-i întorc serviciile.

Tiffany îşi înclină capul şi se încruntă.

— Te-a ajutat? Cum? Când? Ai avut vreo debilitate? Ai fost rănit în vreun accident?

Zâmbetului grijuliu al lui Mitch îi luă locul lucirea diavolească care-i făcea lui Tiffany genunchii moi.

— Ţine-te bine, scumpo! Dacă vrei răspunsuri la toate întrebările astea, va trebui să iei cina cu mine.

— Bine, spuse Tiffany fără ezitare. Unde şi la ce oră?

Mitch fusese în mod vizibil luat prin surprindere.

— Vrei să spui că nu va trebui să te îmboldesc? Înclinându-şi genunchii până când faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei, el o privi direct în ochi. Nu mai eşti supărată pe mine deloc?

— Supărată pe tine! exclamă Tiffany făcând pe inocenta. Deloc! Dar, să nu înţelegi greşit. Am acceptat

---

4 absolvent al facultăţii de medicină

doar pentru că sunt curioasă să aflu răspunsurile la întrebările mele. Eşti o enigmă interesantă. Am devenit imună la farmecul tău fatal. Total imună, înţelegi?

— Oh, bine! ripostă el, prefăcându-se că-şi ridică ameninţător o sprânceană în timp ce se ridica. Atunci, bănuiesc că nu te vei simţi ameninţată dacă te invit la o cină la mine acasă? Doar noi doi, o sticlă cu vin bun, un foc strălucitor şi un fundal de muzică liniştită? Ce s-ar putea întâmpla, dacă tu ai devenit imună?

— M-aş simţi ameninţată şi tu ştii perfect de bine ce se poate întâmpla, spuse Tiffany refuzând tentaţia.

— Bine, atunci vom ieşi undeva în oraş. Te conduc cu maşina la hotel, te las să te schimbi şi vin să te iau ca să mergem într-un loc mic şi grozav din apropiere.

Tiffany se încruntă.

— De unde ai ştiut că m-am mutat la hotel?

Dintr-odată, Mitch fu luat pe nepregătite.

— Ei bine, du... eu... s-a întâmplat să trec azi-dimineaţă pe la fermă. Voiam să duc nişte cadouri pe care le-am luat pentru copii. Cu o smucitură, luă schiurile de pe umărul lui Tiffany şi le trânti pe umărul său, peste echipamentul lui. Strecurându-şi mâna liberă pe sub cotul ei, începu să o împingă spre malul râului. Nu are sens să rămânem aici să vorbim, putem face asta şi pe drum, murmură el.

Tiffany nu-l luă în seamă. Începuse să bănuiască că atunci când se afla într-o situaţie neconvenabilă, Mitch devenea morocănos. Şi nu se putea abţine să nu se întrebe despre vizita lui matinală de la fermă. Se aşteptase el să o vadă acolo? Poate chiar sperase să o vadă? Fusese el dezamăgit, descoperind că ea plecase?

„În regulă”, îşi spuse ea. „Dezmeticeşte-te”.

— Te deranjează să-mi spui şi mie încotro ne îndreptăm? îl întrebă ea.

— Spre maşina mea. Este în parcarea de peste drum.

Cum ai ajuns aici cu schiurile alea? Taxiurile de obicei nu au suporturi speciale pentru ele.

— Am mers pe jos.

— Ai mers pe jos?! se indignă el. De unde?

— De la hotel. Este la numai zece minute de aici.

— Cu schiurile pe umăr?

— Tu mi-ai spus să nu închiriez o maşină, până nu mă acomodez cu modul în care se şofează iarna, îi aminti ea. Şi nu am avut timp să învăţ. De altfel, plimbarea până la râu a fost un exerciţiu bun de încălzire.

— Şi mersul înapoi spre hotel, după aceea?

Ea surâse.

— Un excelent răcoritor, spuse ea apoi retractă: O.K., admit că picioarele mele sunt un pic nesigure.

— Doar un pic! bombăni Mitch. De acum încolo te duc eu să schiezi, să patinezi sau oriunde vei vrea să mergi.

— De ce?

Omul ăsta îi spusese tot soiul de minciuni, aşa încât ea să nu devină prea interesată de el. Părăsise oraşul fără să-şi bată capul să-i spună şi ei că pleacă. Nu se oferise să-i dea niciun fel de explicaţie, acum că se întorsese. Şi iată-l lângă ea din nou, ca întotdeauna protector, autoritar şi comportându-se de parcă el personal ar fi răspunzător de siguranţa ei.

— De ce îmi oferi ajutorul ca să câştig pariul şi ajutându-te singur să-l pierzi? insistă ea.

— Pentru că pariul ăsta stupid te-a făcut să crezi că trebuie să dovedeşti cât de tare eşti!

— Nu trebuie să dovedesc nimic. Ştiu cât sunt de tare.

Mitch se opri sufocat şi aruncă cele două perechi de schiuri într-un troian de zăpadă. Se întoarse spre Tiffany şi o apucă de braţe ca să o tragă spre el.

— Ştiu cât de tare eşti. Suficient de tare ca să uiţi.

Gura lui se închise peste gura ei, în timp ce îşi încrucişa braţele în jurul trupului ei subţire. Limba lui îi despărţi buzele şi intră în spatele lor. Era un sărut fierbinte, adânc, posesiv, care dizolvă toate încercările ei de a opune rezistenţă. Ea se predă neputincioasă la început, apoi de bunăvoie şi îşi puse braţele în jurul taliei lui Mitch. Când căldura corpului lui o înconjură, ea o absorbi, lăsând-o să intre în ea până când straturile de gheaţă ascunse undeva, adânc, în interiorul ei, începură să se topească.

— Tiffany, murmură Mitch, atingându-şi uşor buzele de colţurile gurii ei. Tiffany, ştii ce îmi faci tu mie?

— Nu, răspunse ea. Spune-mi!

— Mă faci să devin confuz. Mă înnebuneşti. Mă bântui, rosti el sărutându-i obrajii. Ce se întâmplă între noi? D & ce se întâmplă?

— Nu ştiu, răspunse iar Tiffany, sărutându-i partea inferioară a maxilarului lui, gustându-i aroma parfumată a pielii cu vârful limbii. Poate atracţia contrariilor?

El râse răguşit, ridicându-şi o mână pentru a-i aşeza capul pe pieptul lui.

— Poate. Dar orice se întâmplă este o încărcătură puternică. Am încercat să o neg. Nu s-a şters. Am încercat să fug. Tot ceea ce am realizat a fost faptul că mi-am dat seama că-mi lipseşti. La naiba, mi-a fost dor de tine.

Tiffany era gata să admită acelaşi lucru dar, când efectul ca de drog al sărutului lui se mai risipi puţin, îşi aminti că Mitch Canfield era foarte bun în orice făcea şi ceea ce făcea el în acel moment era seducerea unei femei a cărei afirmaţie de imunitate i se prezentase ca o irezistibilă provocare.

Nu era un gând plăcut, dar lui Tiffany i se păru că era unul real. îşi adună toată voinţa, se desfăcu din braţele lui şi merse până la schiuri în timp ce el o privea încruntat.

— Nu trebuie să spui lucruri de genul ăsta, îi zise ea

cu un zâmbet forţat, în timp ce-şi ridica schiurile pe umăr. Se întoarse spre el: Ţi-ai arătat punctul de vedere. Dacă tu decizi că vom avea o legătură, bănuiesc că vom avea o legătură. Dar, ar fi mai bine dacă nu am avea, pentru că nu putem conta pe una uşoară, construită pe un flirt nevinovat. Sper că voi mai sta pe aici un timp, lucrând cu Jackie şi cu Pete.

— Ştiu asta, spuse Mitch stânjenit. Jackie mi-a spus azi-dimineaţă. Dar nu contam pe o legătură uşoară, începută pe un flirt. Cum puteam? Nu contam nici măcar pe un început!

Auzind scârţâitul zăpezii, Tiffany ştiu că Mitch venea spre ea. Privi în jurul ei, apoi oftă, în timp ce el se apropiase suficient de mult pentru a o prinde de schiuri.

El o ajunse şi i le luă.

— Îţi voi duce eu armele, dacă nu te deranjează, spuse el încercând să o necăjească. Decapitarea nu mi se pare atrăgătoare. Câte corpuri decapitate zac în zonă, între locul ăsta şi hotel?

— În jur de o duzină, pufni ea. Toate ale unor bărbaţi aroganţi, care au rămas să fie tăiaji după mărime!

El îi luă schiurile şi împreună cu ale lui le puse pe umăr. „Ei bine, eşti exact doamna în stare să o facă”, se gândi el.

Tiffany privea fascinată cum în ochii lui apăruseră sclipiri de mânie şi apoi, când el clipi, se schimbară. Dintr-odată ele deveniră luminiţe ce dansau, însufleţite de umor şi de ceva ce ea nu putu identifica.

— Da! spuse el râzând şi trecându-şi un braţ în jurul umerilor ei. În mod sigur, tu eşti doamna potrivită pentru treaba asta. Acum putem să ne întoarcem de unde am rămas, înainte ca tu să-mi distragi atenţia? Hai să mergem să ne schimbăm şi să găsim un loc unde să putem mânca.

Tiffany fu surprinsă de schimbarea rapidă a tonului.

— Încă mai vrei să ieşi cu mine la cină?

— De ce nu? Mi-e foame! Ţie nu?

— Renuni! spuse ea.

— Renunţi la ce?

— La încercarea de a te înţelege. La încercarea de a ţine pasul cu stările tale schimbătoare ca argintul viu. La încercarea de a descoperi care Mitch este adevăratul Mitch.

El râse şi o trase ceva mai aproape.

— Ciudat, tocmai mă gândeam să renunţ la asta şi eu.

Ea aşteptă ca el să se explice.

Ca de obicei, el n-o făcu.

*

9

Ceva la Mitch era diferit, se gândi Tiffany, după ce el o lăsase la hotel să se schimbe pentru cină. Nu era o transformare anume pe care să fi putut pune degetul. Simţise doar o mutaţie subtilă în el, care în acelaşi timp o intriga şi o surprindea.

După un duş, îşi puse pantalonii crem şi puloverul pe gât, de culoarea piersicii, pe care le cumpărase cu o zi înainte. Senzaţia mângâietoare a lânii şi a bumbacului pe piele îi făcea plăcere cu atât mai mult cu cât hainele ei noi îşi păstrau linia bine croită de-a lungul unei zile întregi. Un avantaj distinct al unui climat rece, faţă de unul torid, era faptul că nu mai trebuia să lupte cu imaginea unor haine şifonate din cauza căldurii şi a umidităţii.

Adăugă ultimele retuşuri părului şi machiajului, pulveriză un nor uşor. de parfum şi îşi verifică înfăţişarea. Mitch putea să apară în orice momen

Telefonul sună. Zâmbi satisfăcută şi ridica receptorul. Natural, venise exact la timp.

— Bună Mitch, îl salută ea.

Urmă o pauză înainte ca el să vorbească.

— Bună, spuse el cu o voce joasă, răguşită. Trebuie să vin eu sus sau cobori tu?

Un fior îi trecu pe coloană lui Tiffany de parcă buzele lui i-ar fi atins gâtul, iar respiraţia lui i-ar fi gâdilat pielea.

— Sunt gata, spuse ea cu un tremur în voce. Vin imediat acolo.

Închise telefonul şi îşi trase repede în picioare noile ei ghete din piele moale care îi ajungeau până la glezne, întrebându-se dacă Mitch va fi de acord cu ele. Apoi îşi înşfică haina şi poşeta şi se grăbi spre ascensor. Era la jumătatea drumului, când realiză ceea ce’s. e întâmpla. Ea şi Mitch aveau o întâlnire. El nu le mai făcea o – favoare fratelui său sau lui Jackie, făcând pe şoferul sau pe ghidul turistic. El o lua să ia cina împreună, doar ei doi.

Excitarea gâigâi în ea precufn spuma din şampanie. Zâmbind în timp ce uşa ascensorului se deschidea, observă vag un bărbat înalt stând în apropiere, dar nu se uită deloc la el în timp ce se grăbea spre hol, încântată că va fi cu Mitch.

Auzind un chicotit familiar, ea se opri, se întoarse încet şi privi uimită la tipul *gentleman’s quaâerly* pe lângă care trecuse.

— Mitch!

El râse şi se întinse să o apuce de amândouă mâinile, trăgând-o spre el.

— De ce eşti atât de surprinsă?

— Tu! Vreau să spun, Dumnezeule, tu eşti…

Pierzându-şi cuvintele, ea îl privi cu aviditate aşa cum era îmbrăcat într-un palton de caşmir care se deschidea peste o haină sport elegahtă, de tweed, pulover pe gât şi pantaloni minunat croiţi.

— Eşti atât de elegant, spuse ea în sfârşit.

— Probabil că arătam destul de modest de fiecare dată când m-ai văzut, dacă spui că acum sunt elegant, remarcă el trăgându-i mâna sub braţul lui. Chiar trebuia să

te arăţi aşa şocată?

— N-ai fost niciodată modest, protestă ea în timp ce el o conducea prin hol. Tu eşti… Ea râse îşi scutură capul, apoi îl complimentă: eşti superb orice ai purta şi tu ştii asta.

— Vorbind de splendoare, spuse el aruncându-i o privire scurtă, ai fost la cumpărături?

— Am fost, spuse ea ridicându-şi» un picior într-un pas de gâscă. Ghete drăguţe, dar practice. Au căptuşeală. Sunt doar până la gleznă, dar au zimţi buni pe tălpi. Scotoci într-un buzunar şi trase afara noile ei mănuşi ca să i le arate. De asemenea căptuşite. Învăţ!

— Bine. Dar încă porţi paltonul galben.

— Mă descurc, dacă pun îmbrăcăminte groasă pe dedesubt. Exceptând seara asta, când ştiam că mă voi întâlni cu un gentleman care mă asigură că Cherokee-ul lui este bine încălzit înainte de a mă lăsa să intru în el. Paltoanele sunt scumpe. Vreau să fiu sigură că voi sta suficient de mult timp aici, înainte să mă apuc să cheltuiesc în felul ăsta banii.

— Şi când crezi că o să fii sigură? întrebă Mitch când ajunseră la ieşirea din hol.

— Am trimis un raport preliminar în Honolulu şi aştept un răspuns. Ea îi aruncă lui Mitch o privire amuzată, când el începu să-i încheie nasturii de la palton. Ştii, aş fi putut să fac eu asta!

— Bănuiesc că ai fi putut, spuse el în timp ce termina de încheiat toţi nasturii. Nu porţi niciun fular?! o certă el.

— Am spus că învăţ, nu că am absolvit, îi replică ea.

Totuşi, nu se putea opri să nu zâmbească descoperind pe neaşteptate că se bucura de felul în care Mitch se agita în jurul ei. Se purta instinctiv protector şi, aproape fără să-şi dea seama, nu o mai trata cu condescendenţă. O făcea să se simtă foarte bine.

O jumătate de oră mai târziu, mâncau calmari într-un

bistro în stil mediteranean. Ea anticipase un fel de interogatoriu asupra raportului pe care-l trimisese companiei ei, dar Mitch nu părea că vrea să discute despre afaceri. El părea intştesat să ştie mai multe despre ea, împingând-o la revelarea vieţii lui Tiffany Greer, mai mult decât spusese vreodată cuiva şi chiar mai mult decât ar fi crezut ea că dorea cineva să ştie. Oricum, nu-i spuse despre bărbatul care o învăţase să fie atentă şi în cine să aibă încredere. Calităţile lui Trevor Black erau oarecum asemănătoare cu acelea ale lui Mitch, dar rapida asociere o făcu să se simtă prost. Pentru acea seară, ea nu dorea să facă comparaţie între Mitch şi Trevor şi la defecte.

Când ea îl întrebă pe Mitch de ce avusesenevoie de fizioterapie, el răspunse simplu:

— Am avut un accident la schi. Între un rânjet şi o grimasă, el adăugă: Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Vorbind de schi, pun pariu că eşti o adevărată campioană a schiului pe apă.

O.K., se gândi Tiffany, deci el nu dorea să vorbească despre asta. Ea nu-l va forja.

— Nu chiar campioană, dar nici aşa de stângace cum sunt pe zăpadă, spuse ea cu un hohot, începând să discute despre oamenii ciudaţi pe care îi întâlnise în acea zi la ora lui.

După un timp, Tiffany începu să se convingă că era curtată. Era un cuvânt de modă veche, se gândi ea, dar unul potrivit. Mitch o curta. O făcea să se simtă de parcă nicio altă femeie nu mai exista pentru el. Tachinările lui erau uşoare, nu încărcate de provocări. Nu erau mesaje ascunse, nu erau momente de dorinţă cu greu ţinută în frâu, întrerupte de renunţare cavalerească. El era spiritual, flatant şi chiar afectuos. Dacă pusese la cale scena pentru a o seduce, făcuse o treabă bună.

Când ajunseră la uşa camerei ei, Tiffany se întrebă dacă el avea în mânecă vreun truc de expert, ca să fie

invitat înăuntru. Şi îşi dădu seama că îşi dorea să aibă.

Trucul său fu direct şi tipic. Când ea deschise uşa, el intră pur şi simplu cu ea în cameră şi închise uşa în urma lor. Dar comentariul lui după ce privî puţin în jur fu foarte puţin romantic.

— Asta nu merge, spuse el strâmbându-se. Asta nu e bine deloc.

Stând lângă el, aproape de uşă, Tiffany îi urmări privirea cu un zâmbet enigmatic.

— Ce nu merge? Ce nu e bine?

— Camera asta. Nu e nici măcar un apartament.

— Executivul lui Junior nu închiriază apartamente, punctă ea. Va trebui să aştept până voi deveni preşedinta companiei ca să-mi permit acest lux.

— Şi să fii preşedinta companiei este ambiţia ta arzătoare? întrebă Mitch, scrutând-o cu ochii lui întunecaţi.

— Nu este a tuturor? întrebă ea, deplin conştientă că existau tot felul de oameni care nu aspirau la o ascensiune într-o corporaţie – inclusiv ea însăşi. Dar realiză că mai degrabă i-ar fi plăcut să spulbere iluziiile lui Mitch. Seara fusese mult prea plăcută. îi lipseau ciondănelile. De altfel, ea încă mai avea de împărţit un os cu el. Chiar şi tu ai mai multă ambiţie decât recunoşti! punctă ea, apoi îl întrebă dulce, cu un zâmbet inocent: Oricum, câte magazine sportive sunt în lanţul tău?

El îşi ridică o sprânceană.

— Contează?

— Nu, sau prea puţin. De fapt, aş prefera să nu-mi spui. Imaginea ta de hedonist iresponsabil a fost destul de terfelită în postura ta de afacerist, fără să mai menţionez călătoria pe care ai făcut-o în Vest ca să-ţi ajuţi noul director să se organizeze şi munca ta de voluntar ca terapeut secund. Dacă aş şti şi alte lucruri bune despre Mitch Canfield, decât ceea ce deja ştiu, s-ar putea să-mi

fac o părere ciudată, şi anume că, nu-i place ca femeile lui să ştie ce este el în realitate.

Ochii lui se îngustară în timp ce venea spre ea.

— Ştii, îmi place cum sună asta, spuse el, vorbind rar.

Atenţia lui Tiffany se trezi.

— Cum sună ce?

— Fraza aia cu „femeile lui”. Mai ales că te incluzi singură în această categorie.

— E doar o expresie, i-o tăie rapid Tiffany, retrăgându-se cu spatele de lângă el.

Rânjetul lui era mai insolent ca niciodată.

— Doar o expresie? Eşti sigură?

— Bineînţeles!

Retrăgându-se cu spatele, se lovi de pat. Ea se întrebă dacă subconştientul ei plănuise întreaga manevră. Nu era ea oare fericită avându-l din nou pe acest derbedeu lângă ea, decât pe gentlemanul perfect care fusese Mitch toată seara? Nu dorea ea ca el să arunce toate precauţiile în vânt şi pe ea în pat? însă, indiferent ce plănuise subconştientul ei, raţiunea ăi intră în panică.

— Cu siguranţă, nu m-am aşteptat că tu să iei moţ a moţ ceea ce am spus, rosti ea sesizând o notă de panică în propria ei voce şi încercând să treacă la ofensivă. Foloseşti tactici echivoce.

Mitch Canfield. Încerci să ascunzi faptul că tu… tu m-ai insultat!

El o ajunse şi începu să-l descheie nasturii de la palton.

— Cum te-am insultat, scumpo?

— Făcând două afirmaţii arogante, egoiste, spuse ea tulburată de mişcările îndemânatice ale degetelor lui, cumva incapabilă să ridice o mână şi să-l oprească. Mai întâi ai decis că erai atât de irezistibil că eu”.

— Irezistibil? o întrerupse el în timp ce terminase cu

nasturii şi îşi băgase mâinile pe sub palton pentru a-i înconjura mijlocul. propos, am menţionat oare cât de drăguţă şi de caldă arătai în seara asta? Culoarea piersicii este frumoasă. Străluceşti în ea! Nu prea aveam nevoie de lumină la masa noastră. Aplecându-şi capul, îi prinse lobul urechii între dinţi şi îl muşcă încetişor, iar cu degetele mari începu să-i mângâie prin pulover părţile laterale ale sânilor. Dar te-am întrerupt, murmură el după un moment. Spuneai?

Tiffany îşi lăsă capul pe spate în timp ce el lăsa urme de săruturi fierbinţi, umede, pe gâtul ei…

— Spuneam?

— Despre cum te-am insultat făcând două afirmaţii arogante, egoiste, îi reaminti el.

Degetele lui mari se întinseră spre vârfurile sânilor, frecându-le uşor, necăjindu-le, până când sfârcurile împinseră agresiv ţesătura moale a puloverului.

— Prima ta afirmaţie se pare că avea ceva de-a face cu gândul că sunt irezistibil, murmură el. Atât de irezistibil că tu… El se opri să sărute drumul dintre maxilar până la punctul sensibil de sub bărbie, apoi întrebă cu un geamăt înăbuşit: Atât de irezistibil că tu… ce, Tiffany?

— Nu-mi amintesc, spuse ea, răbdarea ei risipindu-se în timp ce-şi încolăcea braţele în jurul taliei lui Mitch şi îşi băga mâinile pe sub puloverul lui. Sunt încinsă. Prea încinsă ca să mai pot gândi.

— Ştiu, spuse Mitch atingându-şi gura de gura ei. Minunat, excitant de încinsă.

— Nu asta am vrut să spun! protestă ea cu o voce aspră. E paltonul meu. Transpir în el.

Mitch chicoti şi un moment mai târziu haina ei zăcea lângă picioarele patului.

— Mai bine? întrebă el alintându-i buzele cu mici muşcături şi mângâieri.

Ea îi răspunse încolăcindu-i gâtul cu braţele şi trecându-şi uşor vârful limbii înainte şi înapoi peste buza lui de jos. Cutremurată de geamătul lui de dorinţă, îşi dădu seama de puterea seducţiei ei feminine. Dorea să-l înnebunească la fel de tare pe cât o înnebunise şi el pe ea.

Dar dintr-odată el îşi puse mâinile pe umerii ei şi o îndepărtă.

— Cred că ar fi mai bine să plec de aici, spuse el cu vocea joasă. şi respiraţia întretăiată. Dacă rămân am să fac dragoste cu tine şi nu vreau să fac asta. Nu aici şi nu acum.

— De ce? întrebă Tiffany, prea frustrată ca să mai fie diplomată.

— Bună întrebare, spuse Mitch cu un zâmbet. Suntem în sfârşit singuri, fără pericolul de a fi întrerupţi într-un moment nepotrivit. Nu trebuie să ne îngrijorăm că vom îngheţa de moarte. Dar, bănuiesc că sunt mult mai romantic decât am crezut. Nu vreau ca prima dată să facem dragoste într-o cameră de hotel, meschină. Şi aş vrea să mai ştiu dacă între noi există şi altceva decât strict atracţia fizică.

Ea clipi.

— Şi te numeşti singur derbedeu?

— Nu, răspunse el cu ochii strălucind. Tu mă consideri aşa.

Încruntându-se, Tiffany încercă să facă un pas înapoi şi să iasă din îmbrăţişarea lui. Dar patul era încă în spatele ei şi Mitch nu îi dădea drumul.

— De ce mă săruţi în felul în care ai făcut-o, dacă aveai de gând să opreşti lucrurile? îţi face plăcere să mă fac de râs?

— Ascultă, nu sunt un sfânt, spuse el devenind serios. Şi nici măcar nu erai pe punctul să te faci de râs! Eşti frumoasă şi senzuală şi eu nu am ştiut ce înseamnă dorinţă, adevărată până când nu ai intrat tu în viaţa mea.

Tiffany, nu mă joc. Am venit după „aur” aici. Am învăţat cu mult timp în urmă că, atunci când faci asta, trebuie să fii foarte sigur că eşti pregătit, altfel rişti să-ţi omori şansele şi să fii rănit în târgul ăsta.

El îi sărută vârful nasului, respiră adânc ca şi cum şi-ar fi adunat puterile, apoi plecă de lângă ea şi se îndreptstspre uşă. Cu mâna pe clanţă, el se întoarse şi îi aruncă o ultimă privire imploratoare, apoi închise uşa fără zgomot în spatele lui…

Zece secunde mai târziu, o pernă traversă camera în zbor şi se lovi de uşă cu un zgomot înfundat.

*

În dimineaţa următoare, Tiffany era la serviciu devreme şi liniştită, după o noapte lungă; cu prea puţin somn şi prea multă meditaţie.

Biroul ei temporar era mic, strict funcţional şi se afla în una din clădirile companiei, în centrul oraşului, la fabrica de ambalaje. Dispunea de o masă de lucru, un telefon, un asistent, acces la un fax şi la oricare alt echipament de care avea nevoie. Din nefericire, nu dispunea şi de un buton fermecat, pe care să apese şi să-şi limpezească mintea de Mitch.

Telefonul sună la ora zece, scoţând-o din nedorita reverie şi reamintindu-i că îşi pierdusedin nou puterea de concentrare.

— O.K., am o casă pentru tine, anunţă Mitch imediat ce Tiffany spuse „alo”.

Ea se holbă la receptor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti? Şi de unde ai ştiut cum să iei legătura cu mine?

— Jackie mi-a spus! rosti el, răspunzându-i mai întâi la cea de-a doua întrebare. Şi vorbeam despre condiţiile de locuit. Spune o vorbă şi te voi conduce să arunci o privire

la faţa locului. Poţi să te muţi azi, dacă vrei!

— Să mă mut… unde?

— În casă, bineînţeles!

Tiffany închise ochii.

— Oh, bineînţeles. Casa! Se decise să pună întrebări mai amănunţite: Te deranjează să-mi spui şi mie despre ce casă discutăm, de ce ar trebui să o văd şi de ce pot să mă mut acolo astăzi?

După un oftat greu, Mitch spuse:

— Îi aparţine unui prieten de-al meu. Acum vreo două săptămâni m-a rugat să o supraveghez şi să-i ud plantele, în timp ce el se prăjeşte sub soarele din Arizona pentru tot restul iernii. L-am sunat azi-dimineaţă şi l-am întrebat ce părere are despre un chiriaş care va menţine jungla proaspătă, în locul unui ucigaş de vegetaţie care trece pe acolo o dată la un ştiu cât timp. Mi-a spus să-ţi înmânez cheile cât mai curând posibil. Plantele alea par să însemne foarte mult pentru el.

— L-ai ameninţat că-i omori plantele dacă nu-i permite unui necunoscut să se mute în casa lui?

— Nu, i-am spus că am descoperit „că nu am degetul mare verde” chiar cu cele mai bune intenţii, plus lista lungă de instrucţiuni pe care mi-a dat-o. Tu eşti bună cu plantele, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Grozav! Ştiam eu că vei fi. Acum, să ne întoarcem la motiv: ar trebui să arunci o privire casei cât mai curând posibil. Este o nebunie să-ţi petreci încă o noapte în camera aia strâmtă, când te poţi bucura de o casă drăguţă făcând şi un bine unei „păsări de zăpadă” şi plantelor lui bolnave, în acelaşi timp. Când să vin să te iau?

Ca de obicei, Tiffany nu se putea decide dacă ar trebui să-l îmbrăţişeze sau să-l sugrume. Nu putea nega fiorul pe care-l simţise când îi auzise vocea, lăsând-o să înţeleagă că se gândea la ea şi că aranja pentru ea să se

simtă mai confortabil; dar era atât de înfiorător! Cum putea el să o sune şi să se poarte de parcă între ei n-ar exista nici cea mai mică tensiune? Cum putea el să pară atât de nevinovat, după ce o părăsise noaptea trecută, ştiind foarte bine că o lăsase într-o stare de frustrare fizică şi emoţională?

— Tiffany, eşti încă acolo?

— Da, răspunse ea pentru început. îmi pare rău că am fost neatentă.

Se încruntă, întrebându-se de ce se explica şi îşi cerea scuze. Destul, se hotărî ea. Avea de gând să-i spună lui Mitch Canfield să înceteze să-i conducă viaţa!

— E-n ordine spuse el, înainte ca ea să scoată un cuvânt. De ce să nu vin să te iau pe la unsprezece şi jumătate? Te voi conduce să vezi casa şi după aceea putem merge să luăm prânzul.

Tiffany deschise gura, gata să explodeze, pentru că era atât de pisălog, dar o închise la loc când un teanc de dosare pe care le ceruse, apărură în braţele lui Cindy Lawson, fata care fusese mutată de la secretariatul companiei, ca să fie asistenta ei temporară.

— Mulţumesc, Cindy, murmură Tiffany.

— Scumpo, în mod clar am nimerit prost, spuse Mitch. Te las. Te văd la unsprezece şi jumătate, O.K?

Tiffany fu prea înceată. Când se uită la receptor încercând să hotărască cum să-l pună la punct, el luase tăcerea ei drept încuviinţare şi închisese.

*

La unsprezece şi douăzeci Tiffany îşi mişca nervoasă buza de jos, bătând cu vârful degetelor în masă şi verificându-şi ceasul la fiecare două minute.

Încercând să pregătească un set de grafice ca o continuare a raportului iniţial, îşi închisese uşa ca să nu

poată fi distrasă de chemările telefonice pe care o rugase pe Cindy să le facă, dar munca nu mergea deloc bine. îşi canalizase toată atenţia asupra lui Mitch. La ce să-i spună când va veni. Sau, dacă să-i spună să plece. Doar simplul fapt că-i submina profesionalismul era un motiv suficient pentru a lămuri lucrurile dintre ei.

El era mereu acolo, prezent în mintea ei. În serile când încerca să se relaxeze într-o baie spumoasă, el îi săpunea trupul cu mângâieri încete, senzuale, cara o lăsau tremurând de dorinţă. În mijlocul celor mai mondene conversaţii, asculta cu atenţie un minut, ca în următorul să-şi atingă absentă buzele, reamintindu-şi de sărutările ameţitoare, dulci, ale lui Mitch.

Era ca un nod de energie erotică care trebuia dispersat înainte să explodeze şi să-i cauzeze probleme serioase.

Auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Da?! spuse ea în timp ce excitaţia nepermisă trecea prin ea ca o injecţie cu amfetamine.

Cindy îşi băgă capul pe uşă.

— Domnul Canfield este aici, spuse ea privind în jur nervoasă, cu ochii măriţi.

Tiffany se încruntă. Cindy era o blondă drăguţă, foarte bine făcută, de vreo nouăsprezece ani, genul de fetişcană nubilă care ar fi fost ameţită de Mitch. Iar Mitch era genul de bărbat care, fără îndoială, şi-ar încerca farmecul asupra ei, chiar şi pentru a se menţine doar în formă. Din acest motiv, probabil că acum nu mai ştia cum s-o mai întoarcă.

— Unsprezece şi douăzeci şi două. A venit devreme, murmură ea.

— Nu ştiam că era aşteptat, spuse Cindy cu vocea întretăiată à la Marilyn Monroe. Intră în birou şi închise uşa în spatele ei. Sunt nouă în companie. Nu l-am mai văzut pe domnul Canfield până acum. Grozav, tot ce au

spus celelalte fete este adevărat! E superb!

Tiffany se ridică în picioare şi merse să stea la fereastra din spatele mesei ei de lucru, ca să privească afară.

— Chiar aşa? rosti ea încercând să pară plictisită. N-am observat.

Cindy chicoti.

— Zău? Nu glumiţi? Oaul!

Tiffany închise ochii. „Oau?!”, Dumnezeule mare.

— Te rog, invită-l pe domnul Canfield să intre! zise ea, fixându-şi privirea pe traficul ce se desfăşura jos în stradă.

Reacţia lui Cindy la Mitch o stimulase, iar acum ştia cum să reziste farmecului lui.

Ea nu se întoarse când auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc, sau când îl auzi salutând-o cu un „Bună” firesc. Dacă l-ar privi, nu era sigură că genunchii n-aveau să-i tremure. Sau, mai rău, s-ar putea să-i sară în braţe şi să se topească lângă el, se gândi ea oftând neajutorată: „Oau!”

— Bună dimineaţa, rosti ea cu un formalism deliberat, ţinându-şi ochii pe strada aglomerată, înainte să spui tu ceva, vreau să-ţi spun că apreciez foarte mult eforturile pe care le faci pentru binele meu, dar nu apreciez atitudinea ta autoritară. De acum încolo, aş vrea să-ţi intre bine în capul ăla al tău de mascul dominant, că eu nu intru în responsabilităţile tale. Achiziţionarea unor haine convenabile sau nu pentru mine nu este problema ta. Necesităţile mele nu sunt responsabilităţi pentru tine. Aşa că, te rog, lasă-mă să-mi fac treaba, să-mi suport propriile greşeli şi să decid eu singură micile detalii cum ar fi locul în care voi sta cât sunt aici, în regulă?

Câteva secunde a fost linişte, apoi o izbucnire:

— Nu înţeleg! Ce am făcut?

Tiffany îngheţă. Vocea aceea. Era o mică diferenţă.

Tremurând, simţi cum roşeşte toată.

— Pete?!

El îşi ridică o sprânceană.

— Cine credeai că era? Am auzit-o pe Cindy spunându-ţi că eram… Oprindu-se brusc, începu să râdă: Mitch?!

Tiffany gemu şi se întoarse la scaunul ei. Se aruncă în el ascunzându-şi faţa în mâini.

— Aş putea să repar ceva dacă m-aş scuza?

— Nu, pentru că nu e necesar. Pete se aşeză pe scaunul din faţa ei. Eram aici în fabrică, verificam nişte ambalaje noi pentru cereale, aşa că m-am gândit să mă opresc să văd dacă ai toată cooperarea de care ai nevoie.

Tiffany îşi scutură capul, apoi îşi coborî mâinile şi îl privi pe Pete în faţă.

— Înainte să mă întrebi, lasă-mă să te asigur că Mitch n-a făcut nimic reprobabil.

— Exceptând supărarea ta, după cum se pare. Ce a făcut el…

Pete fu întrerupt de Cindy, care băgase iar capul în birou.

— Este un alt domn Canfield aici! Ochii fetei erau ca nişte farfurioare chinezeşti albastre, strălucind de o excitaţie de-abia controlată. Să-l introduc şi pe el?

— Chiar aşa, spuse. Tiffany, înghiţindu-şi un chicotit care era pe jumătate de amuzament, pe jumătate nervos.

Cindy îl introduse pe Mitch câteva secunde mai târziu, privindu-l şi fluturându-şi genele. Tiffany era uimită. Ea nu îşi dăduse seama că femeile chiar fac lucruri de acest gen. Spera că ea nu făcea, deşi nu era sigură de ce era capabilă atunci când Mitch era prin preajmă.

Cindy părăsi camera la fel de bosumflată ca un copil trimis la culcare, atunci când o petrecere a adulţilor devenea mai interesantă. Imediat ce uşa se închise, Pete se ridică în picioare şi se întoarse spre Mitch.

— Îmi pare bine că eşti aici, frăţioare! Tocmai o întrebam pe Tiffany ce-ai făcut de-ai supărat-o, dar acum poţi să-mi spui tu însuţi.

Mitch o privi pe Tiffany.

— Te-a supărat ceva?

— Doar faptul că se pare că am prostul obicei de-a face confuzie între fratele tău şi tine, răspunse ea.

— Este un obicei extrem de prost, spuse Mitch, ochii săi scăpărând. Te poate băga într-o mulţime de necazuri cu Jackie. Şi cu mine, aş putea adăuga.

Tiffany sări de pe scaun şi puse mâinile pe masă, în timp ce se apleca spre el.

— Nu am vrut să spun în felul ăsta!

— În ce fel? întrebă Pete.

Mitch rânji la ea.

— Da, Tiffany, în ce fel?

Îndreptându-se, ea ezită, luând în considerare posibilitatea unei aruncări pe fereastră. Dacă nu era niciun troian de zăpadă care să-i amortizeze căderea, nu conta. Ea oricum urma să moară de ruşine!

— Te rugam să iei în considerare posibilitatea că sunt capabilă să-mi conduc şi singură viaţa. Din păcate s-a întâmplat să-i vorbesc lui Pete.

— Nu semănăm chiar atât de mult, comentă Mitch, privindu-şi fratele mai mare. El e mai mare. Eu sunt mai deştept.

Pete fornăi şi-şi dădui ochii peste cap.

— Nu l-am văzut pe Pete, explică Tiffany printre dinţii strânşi. Eram la fereastră când a intrat el şi am început să vorbesc fără să mă întorc.

Mitch îi răspunse cu mare satisfacţie:

— Nu puteai să mă priveşti în ochi când îmi dădeai papucii, j4 u? Nu te-am prevenit eu cu mult timp în urmă să te uiţi pe unde mergi? Acest fapt se aplică la fel de bine la sfâşierea cuiva în bucăţi, ca şi la ieşirea dintr-un

aeroport pe un trotuar alunecos!

Tiffany îl privi, gura ei încercând să formuleze o ripostă care nu ieşea. În final, gemu înfundat, se trânti la loc pe scaun şi îşi lăsă bărbia să se odihnească pe mâinile încrucişate.

— Pete, dacă vei descoperi vreodată capete plantate într-un câmp de zăpadă adâncă, vei şti cine a făcut-o, mormăi ea.

— Vrea cineva să-mi spună ce-i cu voi doi? întrebă Pete uitându-se de la unul la celălalt. Aveţi un limbaj numai al vostru. Jackie pare să înţeleagă conversaţiile voastre, dar eu nu vă pot urmări!

— Tiffany mă găseşte puţin cam autoritar, câteodată!

— Hanul Attila era „puţin” cam autoritar. Tu eşti…

— Încerc să-ţi fac viaţa mai uşoară, i-o tăie Mitch. Chiar nu te-ai prins? Vreau ca tu să câştigi pariul!

Tiffany se uită la el, în timp ce o căldură binefăcătoare îi invadă corpul. El dorea să o convingă că putea înfrunta Winnipeg-ul. El dorea ca ea să rămână.

— Chiar aşa? murmură ea, după un moment lung, încărcat.

— Ce pariu? întrebă Pete, arătând de parcă era gata să înceapă să arunce cu lucruri. Sau cu oameni.

Mitch se întoarse spre fratele său.

— Am aranjat pentru ea să folosească locuinţa lui John Kozak, în loc să stea într-un hoţel, îi oferi el o explicaţie parţială.

— Nu glumeşti? Casa lui John Kozak? Pete se întoarse spre Tiffany: Ce mai aştepţi? Acceptă!!

Tiffany privi spre cei doi bărbaţi un moment, apoi oftă. Un Canfield şi era greu să te înţelegi cu el. Cu doi împreună, luptai pentru o cauză pierdută!

— Ai dreptate, spuse ea ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre dulapul micuţ unde era atârnat paltonul ei. Ce mai aştept?

Mitch deschisese deja dulapul până să ajungă ea acolo. În timp ce scotea paltonul galben şi îl ţinea pentru Tiffany, el o privi, expresia lui fiind cumva şi critică şi apreciativă, laolaltă.

— Frumos costum, comentă el. Roşul îţi stă grozav. Dar asta nu e ceea ce eu aş putea numi îmbrăcăminte călduroasă pe sub palton. Ce-ai spune de un pulover gros în locul acestei bluze de mătase?

Tiffany îşi băgă braţele în mânecile hainei.

— De vreme ce iau taxiuri tot timpul, paltonul ăsta e destul de bun şi nu e nevoie să mai înghesui o mulţime de haine în plus sub el. De altfel, astăzi afară nu sunt decât şaptesprezece grade sub zero! Ea îi aruncă lui Pete o privire imploratoare: Vezi de ce mă supăr repede pe omul ăsta? Mama mea nu m-a cocoloşit niciodată în felul în care o face el! El…

Întorcându-se cu faţa spre Mitch, se opri brusc din vorbă. El radia spre ea, iar zâmbetul lui era atât de fermecător, că îi tăie respiraţia.

— Numai şaptesprezece grade sub zero! spur se mitch uşor. Numai! Nici măcar nu ştii ce spui. Dragă, când te hotărăşti să câştigi un pariu, mergi până la capăt.

Tiffany îl privea cu ochii măriţi.

— Bună treabă, am început să devin o nordică?

Mitch râse şi se întinse să-i prindă ceafa cu o mână.

— Mă duc să iau jeepul şi să-l aduc până la uşă în timp ce tu îţi pui ghetele, murmură el, apoi îşi şterse buzele de ale ei într-un sărut care era şi posesiv şi uşor.

Ridicându-şi capul, el îi dărui încă un zâmbet care-i înmuie fiecare os din corp, apoi o eliberă.

— Ne vedem mai târziu, Pete, mai spuse el nepăsător în timp ce dispărea pe uşă.

— Bine. Sigur. Mai târziu, mormăi Pete.

Scuturându-se de vrajă, după ce Mitch plecase, Tiffany îl privi pe Pete cu un zâmbet şi o expresie de „asta-

i, n-am ce face!”, sperând că roşeaţa, ochii scânteietori şi respiraţia grea nu erau prea evidente.

— Este purtarea protectoare a lui Mitch, secretul succesului lui la femei? întrebă ea râzând, în timp ce se aşeza să-şi schimbe pantofii cu ghetele. Atenţie constantă şi cocoloşire, mult flirt dar nu şi trecere la acţiune plus tot restul că, face o irezistibilă combinaţie care intrigă?

Pete îşi scutură capul, arătând de parcă ar fi fost şi el prins într-un fel de vrajă.

— Nu, din câte ştiu eu. Fratele meu este exact opusul. De obicei este prea cavaler, dacă mă întrebi pe mine. Am văzut un Mitch cu totul nou, lângă tine, Tiffany. Nu se agita nici măcar în jurul logodnicei lui, astfel.

Tiffany care tocmai voia să-şi pună şi cea de-a doua gheată, se ridică imediat în picioare, lăsând gheata suspendată în aer.

— Logodnică?

— Fosta logodnică, spuse Pete repede. Foarte veche. De acum opt ani. Doamna a dat bir cu fugiţii imediat după accidentul lui Mitch, când a aflat că el ar putea să nu mai meargă niciodată, că nu a devenit o celebritate şi că nu s-a îmbogăţit imediat datorită însuşirilor lui.

„Accident”, se gândi Tiffany. Accidentul de la schi peste care Mitch trecuse când ea îl întrebase despre fizioterapia lui.

— Să nu mai umble iar? repetă ea cu o voce pierită. Celebritate? însuşiri?

Pete se încruntă la ea.

— După cum se pare, Mitch nu ţi-a spus prea multe despre el, cugetă el cu voce tare.

— Nu a făcut-o, spuse Tiffany revenindu-şi. Se aşeză din nou pentru a-şi pune gheata. Şi de ce ar fi făcut-o? Fiind temporar Lancelotul meu, mi-i obligat să-mi aducă la cunoştinţă povestea vieţii lui! Ridicându-se, reuşi să zâmbească. Şi nu trebuie să fii îngrijorat Pete, nu-l voi

descoase.

El îi aruncă un mic surâs şmecher.

— Nu eşti genul curios?

— Ba da, chiar foarte mult, admise ea. Dar îţi promit că nu voi încerca să aflu restul poveştii de la Mitch.

— Eşti o femeie neobişnuită, Tiffany!

— Mulţumesc, spuse ea cu un alt zâmbet, în timp ce se ridicase în picioare şi îşi luase poşeta dintr-un sertar al mesei de lucru, suferind de un sentiment de vinovăţie.

Era curioasă în toată regula. Aranjase în ordine frânturile de informaţii cu viteza unui computer, gândindu-se la o cale să completeze şi restul.

— Această remarcă sună ca o insultă discriminatorie, îl tachină ea, sperând că Pete nu-i putea citi aşa de uşor gândurile, ca nevasta şi fratele său.

Nu putea. Zâmbetul lui deborda.

— Presupun că aşa a sunat. Aşa că, ar fi mai bine să plec. El se întoarse şi ieşi, dar, după o secundă, îşi băgă capul pe uşă. Tot eşti o femeie neobişnuită, spuse el încet. Şi cred că fratele meu e suficient de deştept ca s-o ştie!

— Deşi Tiffany râse, era mai confuză ca niciodată, din cauza noutăţilor aflate despre Mitch. Dacă el se purta atât de deosebit cu ea, după cum sugerase Pete, de ce n-o considera el suficient de neobişnuită, sau suficient de specială ca să se încreadă în ea? Era ea doar o simplă cucerire, mai interesantă decât majoritatea, pentru că era mai greu de obţinut?

Amintirea fervorii ei, a abandonului ei la cea mai uşoară atingere, nu mergea cu această teorie. Nu era greu de cucerit”.

Probabil că explicaţia cea mai simplă era cea bună. El era din Vestul Mijlociu. Deosebit de tipul turiştilor guralivi cu care era Tiffany obişnuită în Hawaii, el nu se simţea bine vorbind despre el.

Tiffany îşi încheie nasturii paltonului, îşi trase

mănuşile şi ieşi din birou, dorindu-şi să nu-i fi făcut lui Pete acea promisiune grăbită că nu-l va întreba pe Mitch de detalii.

— Voi lipsi vreo două ore, Cindy, spuse ea în trecere pe lângă biroul secretarei.

Când Cindy nu răspunse, Tiffany privi înapoi spre ea. Fata fixa un punct din spaţiu cu ochii goi.

— Nu te gândi prea mult la superbii fraţi Canfield, remarcă Tiffany cu un zâmbet slab. Cel mare este un soţ şi un tată fericit.

Cindy arboră un zâmbet plin de speranţă.

— Şi cel mic?

— E aproape căsătorit, răspunse Tiffany ferm.

— La dracu', zise Cindy cu un oftat. Cei buni sunt întotdeauna luaţi.

Tiffany plecă rapid, aproape nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai spusese – şi întrebându-se ce ar crede Mitch dacă ar şti că a pus ochii pe el.

*

În timp ce Mitch întorcea jeepul pe o alee rezidenţială, la numai câteva străzi de unde îi spusese el că locuieşte, Tiffany ardea de curiozitate.

„Asta e", se gândi ea filosofic. Când era cu Mitch, ea întotdeauna ardea de ceva frustrant. Pe moment, mai ardea şi de furie.

Ea adunase lucrurile la un loc. Un accident de schi care l-a lăsat pe Mitch într-o formă suficient de proastă, încât să aibă nevoie de un fizioterapist; o ocazie pierdută de faimă şi de îmbogăţire; o logodnică părăsindu-l când avea cea mai mare nevoie de ea.

Acesta era gândul care o înfuriase pe Tiffany şi o şocase atât de tare, încât nu mai putuse aşeza toate părţile împreună ca să-şi formeze o imagine coerentă. Se tot

gândea la acea ticăloasă de logodnică, dorindu-şi să se poată întoarce înapoi în timp şi să vâre ceva bun simţ în femeia aceea stupidă. Cum poate părăsi cineva un om ca Mitch, când lui îi păsase suficient de ea, ca să-i ceară să se căsătorească cu el, era de neconceput.

Nu era de mirare că el devenise play-boy-ul pârtiilor vestice.

Tiffany trebui să-şi muşte limba de multe ori ca să se abţină. Şi să nu-şi încalce promisiunea făcută lui Pete. Era fericită că Mitch parcase în faţa unei peluze şi oprise maşina.

— Aici este noua ta casă departe de casă, spuse el cu mândrie nedisimulată. Doar dacă, bineînţeles, tu decizi să devii mofturoasă şi să refuzi să ajuţi un prieten la nevoie.

Tiffany zâmbi. Puteai avea încredere în Mitch că va face în aşa fel încât să pară că, de fapt, ea ar fi făcut cuiva o favoare acceptând casa.

Casa arăta obişnuit, cu două feluri de structuri pe afară, cuibărită departe, în spatele proprietăţii, care avea suficienţi copaci încât să formeze o mică pădure. Poziţia era atractivă chiar şi în toiul iernii, dar Tiffany îşi putea imagina cu uşurinţă cât de atrăgătoare va fi când ramurile goale vor fi acoperite cu frunze, iar casa. se va observa cu greu din stradă.

Imediat ce ea şi Mitch intrară, Tiffany înţelese de ce Pete îi sugerase să o accepte. Se părea că fusese reconstruită şi complet reproiectată pentru a produce un efect de spaţiu deschis, aerisit, pereţii ei albi şi parchetul de culoarea mierii creând un contrast perfect cu razele de lumină colorate ce radiau prin ferestrele cu vitraliii excelent plasate.

— O.K., fetelor, a venit! strigă Mitch în timp ce o ajută pe Tiffany să-şi scoată paltonul.

Tiffany privi în jur, încruntându-se.

— Plantele, rosti Mitch, răspunzând întrebării ei

tăcute. Am crezut că e mai bine să le spun că ajutorul a sosit, în cazul în care vreuna dintre ele este gata să expire şi are nevoie numai de o rază de speranţă ca să o mai ducă puţin.

Scuturându-şi capul şi jâzând, Tiffany privi peste el la grupul de plante ce formau un fel de perete viu între intrare şi salon.

— Dumnezeule, nu ai glumit! comentă ea mergând până aproape de cadrul uşii pentru a arunca o privire mai atentă. Biata făptură, gânguri ea în timp ce ridica o ramură pleoştită de benjamină şi rupea câteva frunze uscate. Nu-ţi face griji, puiule, ştiu ce trebuie să fac ca să te simţi mai bine. O să am mare grijă de tine.

— Deci, aşa se presupune că trebuie să vorbeşti cu ele? întrebă Mitch cu vocea vibrând de o veselie reţinută! Bănuiesc că am făcut totul anapoda.

— Cum ai făcut-o? întrebă Tiffany şoptind deasupra unei plante-păianjen trist căzută. Lătrând la ele ordine să se menţină în formă şi să fie vesele?

— Chiar deloc! protestă Mitch pe un ton rănit. Am fost foarte prietenos. Le-am spus ultimele scoruri sportive, le-am dat raporturi despre vreme, lucruri de genul ăsta.

Tiffany îi aruncă o privire de compătimire.

— Eşti ţicnit! Total nebun!

— Admit că în ultimul timp, dintr-o pereche am avut un schi mai scurt, spuse el vesel. Ceea ce îmi aminteşte că mi-am luat libertatea să-ţi înlocuiesc echipamentul cu câteva lucruri de la raionul meu de închirieri. Cred că vei observa o mare diferenţă, când vei face o tură în după-amiaza asta.

Ea se întoarse pe loc şi se uită la el.

— Ce-ai făcut?

— Am spus că mi-am luat libertatea să…

— Te-am auzit. Doar că nu-mi vine să cred! Ce vrei să spui, că mi-ai înlocuit schiurile? Ce-ai făcut cu ele?

— Le-am dat unui dogar, în caz că poate folosi materiale de proastă calitate, rosti Mitch cu aplombul lui obişnuit în timp ce-şi scotea haina şi şi-o atârna. Tipul care ţi-a vândut acele lucruri te-a mirosit, scumpo! Erau ieftine şi proaste şi prea lungi pentru tine. Chiar şi beţele aparţineau unei grămezi de rebuturi. Şi înainte să te zbârleşti toată şi să începi să-mi spui ce mână spartă sunt, ţine-ţi pura aia frumoasă un minut şi lasă-mă să termin, în primul rând, echipamentul închiriat este în contul casei. În al doilea rând, refuz să-ţi permit să-ţi rupi o gleznă, ceea ce se putea întâmpla ori de câte ori erai afară, practicând tu singură. Ai fi putut coborî pantele cu acel echipament mizerabil, fără să mai fie nevoie să menţionez ce s-ar fi putut întâmpla în cazul ăsta.

El privi în jos la picioarele ei.

— Ai nevoie de ajutor cu ghetele astea?

— Nu, mulţumesc, spuse Tiffany ironică. Începu să le tragă ea însăşi. Dacă e vorba de ajutor, spuse ea după ce prima gheată fu scoasă, ar trebui să găsesc o cale să te fac să pricepi că eu nici nu vreau şi nici nu am nevoie de… de…

Ea îşi pierdu echilibrul, cu piciorul doar pe jumătate scos din gheată. Întinzându-şi mâinile în lături ca un echilibrist pe sârmă, încercă să stea dreaptă. Dar fără succes. Fu gata să cadă într-o parte.

Mitch era acolo s-o prindă, cuprinzându-i talia cu un braţ şi sprijinind-o de el în timp ce se aplecă să îi scoată gheata de tot. Ridicându-se o strânse lângă el.

— Ce voiai să spui? întrebă el, privind în jos la ea cu un orgoliu satisfăcut, înnebunitor.

Ţinută în siguranţă în braţele lui puternice, Tiffany îşi înclină capul pe spate şi încercă să se încrunte în sus spre el, dar efectul se pierdu şi izbucni în râs. Omul era irezistibil! Putea foarte bine să uite fiecare sfat pe care şi-l dăduse singură din ziua în care îl întâlnise. El pur şi simplu

îi demola ofensivele, indiferent cât de atentă le construia şi le reconstruia ea.

— Pari să fii întotdeauna prin preajmă ca să mă prinzi când cad sau să mă bagi în pat după ce am picat adormită, sau să mă salvezi din cine ştie câte alte prostii, spuse ea cu un zâmbet gânditor. Eu nu sunt aşa, să ştii! Nu sunt neîndemânatică de regulă, sau impetuoasă, sau chiar adormită în momente inoportune. Mă recunosc cu greu zilele astea.

Zâmbetul lui Mitch se ofili şi braţele i se strânseră în jurul ei.

— Crede-mă, cunosc sentimentul, şopti el.

Respiraţia lui Tiffany se opri în gât. Buzele ei se deschiseră instinctiv şi trupul ei se înmuie lângă al lui.

— Mitch, murmură ea, conştientă că erau singuri şi nu într-o cameră de hotel.

Puteau face dragoste. Şi ea dorea. Dumnezeule mare, îşi dorea să facă dragoste cu omul ăsta atât de mult, că nu se putea gândi la nimic altceva.

— Mitch, eu… j

El îi prinse încheieturile mâinilor cu degetele, ridicându-i-le de pe pieptul lui şi eliberându-le când plecă de lângă ea.

— Acum am să-ţi arăt casă, spuse el cu vocea răguşită, tonul lui neîngăduind niciun argument.

Ea se gândi să arunce cu o gheată în el, dar, adunându-şi tot curajul pe care-l găsi, trecu pe lângă el spre salon de parcă de-abia ar fi aşteptat să-l vadă.

Se opri în mijlocul camerei, privirea ei trecând peste covorul gros gri-perlat şi peste mobila bogat ornamentată, gândită într-un aranjament abstract. Picturile de pe pereţi erau originalele unor artişti renumiţi, după cum mai erau şi nişte statuete interesante, aşezate pe şemineu.

— Drăguţ, murmură ea când îl auzi pe Mitch intrând în urma ei.

Încrucişându-şi mâinile pe talie ea se întoarse şi îi aruncă o privire bănuitoarcă.

— Eşti sigur că domnul Kozak vrea ca un străin să stea în casa lui? Are câteva lucruri frumoase aici! De ce să le încredinţeze el cuiva pe care nu l-a cunoscut niciodată?

— John are cuvântul meu că vei avea grijă de casă. De altfel, totul este asigurat. Şi poţi vedea şi tu singură că eşti dorită. Plantele sau şi înviorat puţin, deja. Mitch făcu semn cu capul spre ieşirea din capătul îndepărtat al camerei. Hai! Am să-ţi fac turul de cinci cenţi.

Tiffany îl urmă, făcând remarci apreciative potrivite, în timp ce vizita casa elegantă şi tăcută. Dar sămânţa unei suspiciuni neplăcute prinsese rădăcini în mintea ei. De ce nu voia Mitch să facă dragoste cu ea? Era el un adevărat Don Juan periculos, avea el acea personalitate care dorea să facă şi cuceriri emoţionale pe lângă cele fizice? Care nu era satisfăcut până când nu câştiga întregul suflet şi întreaga inimă a femeii? Era genul care trebuia să se asigure că femeia nu-l va uita niciodată, după plecarea lui?

Ea nu putea accepta ideea. Nu Mitch, se gândi ea. Mitch prea era un bărbat întreg, ca să mai aibă nevoie să-şi afirme propria autoritate prin distrugerea altcuiva.

Dar ea mai căzuse în capcana asta. Ar fi înţelept să admită că acelaşi lucru i se putea întâmpla iar.

— Este o casă minunată, spuse ea crispat. Mi-ar plăcea să stau aici. Acum, hai să vorbim despre chirie.

Discuţia despre chirie avu loc în timpul prânzului cu blinii şi salată într-un mic restaurant ucrainean. Mitch susţinea că prietenul lui era recunoscător că avea pe cineva care să aibă grijă de plante şi că nu va accepta un penny, în timp ce Tiffany categorică refuza să se mute dacă nu plătea cel puţin ceva. Ea nu se va clinti fără rezultat. Nu dorea să se simtă şi mai obligată faţă de Mitch decât fusese până atunci.

În final, ajunseră la un compromis. Ea va putea plăti

pentru căldură şi celelalte utilităţi cât timp va sta în casă.

Această discuţie odată terminată, Mitch îi dădu un duplicat după setul de chei pe care prietenul său i le dăduse.

După prânz, el insistă să o ducă înapoi la hotel să-şi împacheteze lucrurile şi să se mute în casă imediat.

— Care-i graba? protestă ea. E oricum prea târziu pentru mine ca să mai fac nota de plată astăzi.

— Ăsta nu e un motiv să stai încă o noapte acolo când casa este disponibilă, se opuse Mitch. Şi nu va dura mult să te muţi, aşa că, hai s-o facem!

În jurul orei unu şi jumătate, Tiffany îşi stabilise sediul în noua ei casă.

— Acum trebuie să mă îndrept spre magazin ca să lucrez cu un agent de vânzări al unuia din furnizorii mei, spuse Mitch când Tiffany coborî din Cherokee, după ce el o adusese înapoi la fabrica de ambalaje. De obicei tipul vrea să mergem să cinăm împreună după ce terminăm de pus totul în ordine, dar pot să scap de asta ca tu şi cu mine să putem ieşi împreună sau altceva. Voi încerca să termin până la patru şi să vin să te iau pentru o partidă de schi.

Tiffany se întoarse şi îl privi încruntată.

— Se pare că ai aranjat totul! Ţi s-a întâmplat să te gândeşti că s-ar putea să am planurile mele? Planuri diferite?

El îşi ridică o sprânceană.

— Ai?

— Ei bine, nu, dar…

— Atunci nu-i nicio problemă, spuse el cu o privire veselă.

Rotindu-şi ochii, Tiffany îl salută cu un deget la tâmplă şi trânti portiera.

Pe la două şi jumătate făcuse toate raporturile şi sumarele care se putuseră face în acel moment, aşa că plecă de la birou şi se îndreptă spre cea mai apropiată

bibliotecă pe care o observase în dimineaţa aceea în drum spre serviciu.

Ea îi promisese lui Pete că nu-l va chestiona pe Mitch, dar nu pomenise nimic că nu va folosi schemele ei pentru a-şi satisface curiozitatea.

Două ore mai târziu, era încă în bibliotecă, descoperind un Mitch Canfield total străin de ceea ce ştia ea şi întrebându-se de ce fusese el discret în privinţa perioadelor din viaţa lui de care orice om normal ar fi fost mândru!

Nu se putea gândi decât la un singur motiv. După toţi anii aceştia, el încă îi purta resentimente fostei logodnice care l-a părăsit.

*

Mitch o sună pe Tiffany exact înainte de ora patru, să-i spună că întârzie şi să se scuze că era incapabil să o ducă la schi, până la urmă. Spre marea lui surpriză, ea nu era acolo!

— Domnişoara Greer a ieşit pentru un timp, spuse secretara cu o voce stinsă, întretăiată. Este ceva ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnule Canfield?

Mitch se încruntă la receptor.

— Cred că ai putea să-i transmiţi domnişoarei Greer un mesaj, spuse el cu un formalism exagerat. Te rog să-i spui că sunt prins verificând o nouă linie de mărfuri sportive, dar ar trebui să termin în jurul orei şase. Am să o caut eu atunci.

Scuzele vor trebui să aştepte, se gândi el în timp ce închidea, mesajul lui fiind înregistrat.

Imediat ce sosi acasă la şase, el îi telefona lui Tiffany la casa lui Kozak. El zâmbi, când auzi timbrul plăcut al vocii ei când răspunse, dar zâmbetul îi dispăru când sesiză o ezitare necaracteristică în tonul ei, intrigându-l.

Se scuză pentru întârziere, în special pentru că îi fusese imposibil să schieze fără el, dar ea nu păruse supărată că ratase ieşirea.

— Oricum sunt prea obosită, spusese ea. Am tras tare pe toate fronturile în ultimul timp. Probabil m-a ajuns oboseala. Am aici tot ce e necesar pentru un sandviş rapid, aşa că eu cred că asta o să mănânc şi după aceea mă duc direct în pat.

O.K., se gândi Mitch. Posibil ca ea să aibă nevoie de o noapte liniştită. Sau probabil ăsta era modul ei de a-i spune că era prea insistent. Tiffany? La naiba, ea ar fi spus-o de-a dreptul. „Înapoi!” sau alte cuvinte cu acelaşi efect.

Ceva în legătură cu ea îl tot obseda. Ea îi mulţumise cu multă recunoştinţă pentru că a aranjat pentru ea cu casa. Adusese din nou discuţia despre chirie, spunând că s-ar simţi mai bine dacă ar putea ţine totul pe o bază asemănătoare afacerilor.

O bază asemănătoare afacerilor, bombăni el învtimp ce cotrobăia prin frigider după ceva de încălzit la microunde. Nu parcurseseră, el şi cu Tiffany un drum lung de la acest pas?

Găsi o cutie cu macaroane, o mâncă şi îşi petrecu seara în faţa televizorului, urmărind comedii care nu erau amuzante.

*

În după-amiaza următoare el o sună pe Tiffany la birou, ca să o invite la schi şi la cină, şi stomacul începu cu adevărat să i se strângă. îl întorsese pe dos faptul că ea acceptase să meargă la un spectacol de balet cu câteva dintre femeile de la birou şi nu avea timp nici măcar să schieze o oră. „Bine”, îşi spuse el. Avea dreptul la o viaţă a ei proprie. Şi îi păruse cu adevărat rău când îl refuzase!

Dar el simţise că ea dădea înapoi, distanţându-se singură de el, şi nu avea nicio idee de ce.

Începu să se autochestioneze. Nu ştia cât va mai sta Tiffany în Winnipeg. Într-o cursă contra-cronometru, alerga el într-o direcţie greşită? Fusese el prea precaut, încercând să-i câştige inima, fără s-o împingă spre el imediat cu intimitatea fizică?

Fusese tot timpul conştient de o adâncă îngrijorare în ea, de o platoşă de temeri care se formase în timpul mariajului nefericit al părinţilor ei şi confirmată, era sigur, de vreun ticălos care abuzase de încrederea ei. Trebuia răbdare şi timp pentru a depăşi aceste temeri. Răbdarea fusese punctul lui tare, de când învăţase din greu care putea fi costul nerăbdării. Dar dacă avea el destul timp sau nu, părea să fie la latitudinea celor de la *Paradise Foods*.

Şi acum, pentru motive pe care el nu le putea repera, Tiffany dormea departe de el.

În acea seară, în timp ce despacheta nişte hamburgeri de-abia cumpăraţi şi stătea la masa din bucătărie, el se hotărî. Nu era bun la jocurile cu ghicitori. Va trebui să se confrunte cu Tiffany în dimineaţa următoare. Va merge la biroul ei, va încuia uşa şi va scoate adevărul de la ea într-un fel sau altul.

Se simţi imediat mai bine. Să stea şi să aştepte pentru ceea ce dorea nu era stilul lui. Prefera să lupte. Şi dacă lupta pentru Tiffany însemna să o strângă în braţe şi să o ţină acolo până când ar avea câteva răspunsuri, cu atât mai bine.

De fapt, el ar putea să o ţină în braţe şi după ce va primi răspunsurile, la fel de bine!

*

Era aproape de miezul nopţii când Tiffany ajunse acasă după seara ei de balet. Ieşise cu ceilalţi la un pahar,

încercând să fie cât mai mult posibil singură. Să fie singură însemnând să agonizeze cu gândul la Mitch, întrebându-se dacă fusese o proastă, întrebându-se dacă fusese o laşă. Nu! Ştia că fusese o laşă, fugise speriată. Pe moment, nu se prea plăcea pe ea însăşi, dar îşi păzise inima de când se ţinea minte, chiar împotriva propriilor părinţi. Nu era un obicei uşor de înlăturat. O singură dată îşi coborâse garda şi fusese lovită prosteşte. îşi alesese cel mai nepotrivit gen de bărbat în care să se încreadă.

Bănuia că încrederea e o chestiune ca oricare alta, totuşi. Doar că îţi trebuie exerciţiu ca să o percepi cum trebuie.

Se gândi să-l sune pe Mitch, chiar numai ca să fie cinstită cu el, să-i spună de ce se ascunde. îi datora ea o explicaţie de genul ăsta? îşi datora ei înseşi să se lupte cu amintirea obsedantă a logodnicei lui? Nu era mai bine să rişte şi să piardă, decât să nu mai lupte deloc?

Mâine dimineaţă, decise ea. îi va telefona lui, în primul rând. Simţindu-se mai bine, încă un pic stresată că-şi asumă riscuri emoţionale când mai bine s-ar fi îndepărtat de ele, plăti şoferului de taxi şi începu să-şi caute cheile în timp ce se grăbea spre. intrarea principală. Era o noapte geroasă şi nu avea suficiente haine sub palton ca să-i ţină cald. Paltonul ei galben, se gândi ea cu un surâs. Mitch ar fi trimis-o la dracu’ bine de tot, dacă ar fi ştiut că nu s-a înfofolit aşa cum trebuia.

Se încruntă, când observă că nu aprinsese lumina din faţa intrării, atunci când părăsise casa mai devreme.

Incertitudinile ei în privinţa lui Mitch năvăliseră în fiecare cotlon al vieţii şi o transformaseră într-o proastă cu capul în nori.

În final, găsind lanţul de chei după pipăit, în fundul poşetei, îl trase afară cu mâna tremurândă. Spre oroarea ei, acesta îi scăpă printre degete şi căzu în zăpada adâncă, care fusese spulberată în jurul unui tufiş de plante pitice

veşnic verzi, lângă scările de la intrare.

„Oh, nu!”, spuse ea. „Acum chiar că am făcut-o!”. Se uită în spate, la stradă. Taxiul dispăruse. Trebuia să găsească cheile.

Încercă să rămână pe drumul deszăpezit şi să ajungă cu grijă pe alee, lângă locul unde credea ea că ar fi putut să se afle cheile, deşi nu le văzuse aterizând. Nimic!

Nu mai avea de ales decât să părăsească aleea şi să plonjeze în zăpadă, să caute mai aproape. Era încălţată cu cizmele ei negre până la genunchi şi cu şosete înăuntru, dar în câteva momente îşi simţi picioarele de parcă ar fi fost încastrate în gheaţă, cizmele cu pielea lor necăf Dtuşită ţinând mai mult frigul.

Încercând să nu intre în panică, cercetă zăpada din jurul copacilor căutând o pată în suprafaţa de un alb strălucitor. Erau câteva găuri. Toate arătau de parcă ar fi cuprins un rând de chei, dar descoperi doar ramuri şi ţurţuri de gheaţă în ele.

După ce scotoci în jur inutil până când mâinile îi îngheţară, Tiffany renunţă la căutări şi se reîntoarse pe alee. Se uită în susul şi în josul străzii. Nu era nicio lumină în casele din apropiere. Se afla, evident, într-o zonă unde toţi se culcau devreme. De altfel, nu cunoştea pe nimeni. Un climat rece nu permitea prin el însuşi trăncăneala la gardul din faţă.

Mitch, se gândi ea. Mitch avea încă un set de chei. Şi locuia numai la câteva străzi depărtare. El îi arătase casă, când trecuseră pe acolo, în drum spre oraş.

Tiffany gemu. *Doar* câteva străzi? îngheţase deja şi nu era tocmai sigură că ştia bine drumul. Dacă putea găsi strada corectă – şi mulţumi Domnului, el o menţionase şi ea şi-o reamintise – ar putea localiza Cherokee-ul roşu.

Numai dacă era în garaj!

Numai dacă el era acasă!

Numai dacă nu renunţase la ea şi nu îşi petrecea

noaptea cu o femeie care nu se încurca cu „renunţări”!

Ea o porni, sperând că mişcându-se suficient de repede, va putea să-şi menţină căldura corpului, astfel încât să poată merge până când va găsi casa lui Mitch, o cabină de telefon sau un taxi în trecere.

*

11

Mitch tocmai se dezbrăcase pentru somn, când auzi câteva bătăi la uşa din faţă. Sunetul era atât de slab, că s-ar fi pierdut, dacă un al şaselea simţ nu l-ar fi pus în alertă.

Stomacul i se strânse şi părul de pe ceafă i se zbârli. Nu avea nici cea mai mică îndoială despre cine era la uşă, deşi n-ar fi putut explica de unde ştia.

Aruncându-şi un halat pe el, ajunse la parter şi se grăbi să deschidă uşa fără să se mai uite prin vizor.

— Dumnezeule!! explodă el, trăgând-o pe Tiffany înăuntru, trântind uşa şi luând-o apoi în braţe.

— Mi-am pierdut cheile, spuse ea cu o voce atât de pierită, încât era aproape de neauzit. În zăpadă.

Mitch înjură.

— Ar trebui să fiu împuşcat! De ce nu ţi-am dat un set în plus? E atât de al dracului de uşor să le scapi şi atât de greu să le găseşti din nou. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat din vedere un lucru atât de elementar.

— Aş fi putut avea un set în plus, făcut de mine, dar nu mi-a trecut prin minte, protestă ea, în timp ce se vâra în el, căutându-i căldura. De altfel, nu mi-ar fi fost atât de frig dacă ţi-aş fi urmat sfatul şi mi-aş fi cumpărat un palton mai gros şi cizme căptuşite. Întregul dezastru e numai din vina mea! Şi tu eşti aici să mă salvezi din nou. Nu eram sigură că vei fi, dar tu eşti întotdeauna!

Mitch îşi strânse mai tare braţele în jurul trupului ei fragil şi tremurător, învinovăţindu-se singur. Ar fi trebuit

să-i cumpere el un palton, când ea se încăpăţânase să nu-şi cumpere. Ar fi trebuit să-şi petreacă mai mult timp explicându-i toate lucrurile care i s-ar fi putut întâmpla. Ar fi trebuit să se convingă că avea chei în plus.

Dar singurul lucru care mai conta era să o încălzească pe Tiffany. Ea era zgribulită toată şi tot împingându-se cât mai aproape de el, intrase practic în halatul lui. Gândind că era ca un bloc de gheaţă lângă pielea lui goală, era uimitor că el de-abia observă frigul. Corpul lui părea că vrea să producă cât mai multă căldură, pentru a-l încălzi pe al ei.

Oricum, ea avea nevoie, de mai mult decât o îmbrăţişare călduroasă. Ridicând-o în braţe, o duse în camera de baie de la etaj, unde o lăsă cu blândeţe lângă o cadă încăpătoare.

— Cea mai rapidă cale să te încălzeşti, este într-o baie, spuse el în timp ce ea se agăţa cu insistenţă de halatul lui, împiedicându-l să ajungă să dea drumul la robinete şi să aprindă lampa de căldură de deasupra căzii. Vom începe cu temperatura camerei şi gradat o vom ridica, mai spuse el, reuşind să dea drumul la apă în timp ce o sprijinea şi pe ea.

El o mai ţinu în braţe câteva momente, neîndrăznind să o îndepărteze atâta timp cât ea nu dorea.

— Scumpo, trebuie să-ţi scoţi hainele, spuse el în sfârşit. Începem cu cizmele.

— Cizme tâmpite! rosti ea printre clănţăneliie dinţilor, în timp ce îl lăsă pe Mitch să o aşeze pe un scăunel şi să-i scoată uşor cizmele. Nu! Tâmpita de mine! Nu mi-a fost niciodată frig în ghete sau în orice alt lucru pe care mi l-ai luat tu. Numai în hainele mele subţiri. Şi m-ai avertizat de o mie de ori că nu erau bune! Ochii ei se umplură de lacrimi. De ce nu te-am ascultat, când mi-ai dovedit de atâtea ori că ştiai despre ce vorbeşti?

Aşezând cizmele deoparte şi ajutând-o pe Tiffany să

se ridice, buzele lui Mitch se strâmbară într-un zâmbet reţinut. Ea avea să se urască singură a doua zi dimineaţa pentru toate aceste autoacuzări.

— Poate că n-am fost suficient de diplomat, sugeră el maliţios, chinuindu-se să-i scoată paltonul în timp ce ea se lupta să se bage din nou sub halatul lui.

Tiffany îşi frecă nasul rece de un punct fierbinte şi păros din mijlocul pieptului lui.

— Nu ai fost deloc diplomat. Dar asta nu este o scuză. Ar fi trebuit să urmez fiecare sfat pe care mi l-ai dat.

El nu-şi putu reţine un chicotit înfundat.

— Ei bine, iubito, vei avea nevoie de suficient timp ca să-ţi revii pentru că ai fost atât de dificilă. Sunt sigur că-ţi voi da tot felul de sfaturi în viitor, aşa că vei putea uita trecutul, dacă le vei urma fără un sunet de protest.

Tiffany era sigură că va face orice îi va spune Mitch, doar să o ţină în braţele lui puternice şi să o încălzească la căldura trupului lui, aşa că aprobă din cap.

— Nici măcar o şoaptă! făgădui ea.

Lui Tiffany îi părea perfect normal să coopereze în timp ce Mitch o dezbrăca, Ţinând cont de experienţa căpătată de el tot ajutând-o să-şi încheie şi să-şi desfacă nasturii de la palton, fermoarul de la haina de schi, punându-i mai multe pulovere şi înfăşurându-i fulare în jurul gâtului. De fapt, îi părea totul foarte plăcut. Minunat. Ea nu plănuise această situaţie deliberat, dar dacă s-ar fi gândit la ea, ar fi putut s-o încerce. Să îngheţi de moarte, era un preţ prea mic pentru această încântare.

Tiffany ajută doar foarte puţin la procesul de dezbrăcare, pentru că Mitch era atât de priceput, încât nu avea nevoie de prea mult ajutor. În schimb, ea era liberă să-şi încălzească mâinile pe pieptul lui şi să-şi frece fiecare centimetru de piele de abia dezbrăcat de pielea lui.

— Cel puţin, dresul este rezonabil de gros, spuse el în

timp ce i-l scotea uşor.

Tiffany ridică un picior ca să poată scăpa de ciorapi, apoi îşi băgă degetele sub talpa lui.

— Numai din cauză că acum se poartă dresuri opace, admise ea, eliberându-şi şi celălalt picior din dres şi încălzindu-l în acelaşi fel. Am fost de o încăpăţânat fără margini.

Corpul lui Mitch începuse să răspundă într-un fel normal, dar total nepotrivit la eforturile lui Tiffany de a-şi încălzi diferitele părţi ale trupului ei.

— Să văd dacă nu găsesc o cămaşă din păr şi nişte cenuşă pentru tine, murmură el, în timp ce îi desfăcea sutienul şi i-l dădea jos.

Tiffany îşi lăsă capul pe spate şi se încruntă la el.

— Să găseşti ce?

— Nimic!

Aruncă sutienul peste celelalte haine şi se luptă să se menţină la un nivel de obiectivitate, chiar şi atunci când Tiffany îşi lipi de el sânii frumoşi, cu sfârcurile mici şi rigide care-i făceau sângele să fiarbă periculos. El ştia că frigul îi întărise sfârcurile, dar nu se putu stăpâni să nu se gândească la o cale plăcută pentru a le încălzi.

Transpirând abundent, el îşi băgă degetele mari pe sub elasticul chiloţilor, respiră adânc şi îi trase în jos.

Goală toată, era mai drăguţă decât în toate visurile sale. Sânii ei erau tari şi fermi, iar talia îngustă îi evidenţia curbura graţioasă a şoldurilor. Pielea ei moale şi catifelată era bronzată într-o nuanţă strălucitoare de piersică aurie, iar vârfurile sânilor aveau acelaşi ton de roz adânc ca şi buzele.

Gura lui Mitch tânjea să guste din dulceaţa trupului ei, dar când îşi plimbă mâinile pe spatele ei lung, graţios şi peste rotunjimile uşoare ale feselor, simţi cât de rece era încă. îşi desfăcu halatul şi îl înfăşură în jurul ei, strângând-o lângă el, aşteptând să se umple cada.

Când în sfârşit era suficient de multă apă, Mitch închise robinetele şi răsuci discul care activa vârtejurile. Cu Tiffany atârnată de gâtul lui, mişcându-se înlănţuiţi ca într-un dans ciudat, intim, el nu găsi decât o singură soluţie. O ridică din nou în braţe şi păşi cu grijă în cada adâncă. Se aşezară amândoi în apa ce ţâşnea, cu Tiffany încă lipită de pieptul lui.

— Este atât de frumos, murmură ea, mângâind panta de deasupra claviculei lui, cu buzele. Toate casele din Winnipeg au câte o baie?

Mitch râse.

— Sigur. Şi sub zăpadă, toate străzile sunt pavate cu aur.

— Sunt atât de bucuroasă, spuse ea cu un oftat. Am crezut că este doar foarte multă zăpadă.

Relaxându-se sprijinită de el, ea închise ochii, genele ei lungi atingându-i pielea ca un sărut chinuitor.

Mitch avea nevoie de fiecare gram de autocontrol ca doar să o susţină pe Tiffany, când corpul lui cerea mult mai mult. Dacă doar cu câteva săptămâni în urmă, cineva i-ar fi spus că va ajunge să ţină atât de mult la o femeie, încât să-şi pună în joc toate rezervele lui de autodisciplină pentru a rezista să nu o aibă, el ar fi râs de această idee ca de un nonsens.

Şi iată unde ajunsese. O îmbrăţişa pe scumpa lui Tiffany, îi mângâia braţele şi vălurea apa peste curbele umerilor şi văile sânilor ei, în timp ce recita mental tabele de multiplicare.

Când apa se răcorea, el trebuia să se întindă să ajungă la robinete ca să o reîncălzească, regretând de fiecare dată că trebuia să o deranjeze. Dar era necesar!

— Îmi pare rău! spuse el după a treia reîncălzire, când apa devenise suficient de fierbinte ca să iasă aburi din ea.

Ea îşi înălţă capul şi îi zâmbi fermecător.

— Să nu-ţi pară rău. Este minunat. Şi merge. M-am încălzit.

— Bine, vom mai sta puţin şi pe urmă te duc în pat.

Tiffany zâmbi din nou şi îşi vârî faţa în curbura gâtului lui. Un moment mai târziu, depunea săruturi moi pe gâtul, umerii şi pieptul lui Mitch, în timp ce cu degetele îi mângâia coapsele.

Mitch îşi ţinu respiraţia şi începu să vadă stele. Totuşi, reuşi să spună senin:

— Se întâmplă cumva să fiu sedus?

— Nu ştiu, răspunse Tiffany, lingându-i uşor pielea cu vârful limbii, ca o pisicuţă. Eşti?

El îi răspunse trecându-şi mâna peste şoldul, talia şi stomacul ei, până ajunse să cuprindă cu palma sânul cu vârful roz, în timp ce-i muşca uşor buzele.

— Ai merge oricât de departe ca să mă bagi în pat, nu?

Ştiind că el o tachina, Tiffany râse şi îşi trecu degetele prin cârlionţii uzi de pe pieptul lui, zgâriindu-l uşor cu unghiile.

— Situaţia devenise imposibilă. A trebuit să iau măsuri drastice.

Limba ei o întâlni pe a lui şi dansară împreună puţin. Apoi, cu un alt zâmbet în care se împleteau inocenţa cu şiretenia, ea întrebă moale:

— Are să-mi facă vreun bine?

Mitch o privi stăruitor, imprimându-şi pentru totdeauna momentul în memorie, apoi îi răspunse capturându-i gura într-un sărut lung, ameţitor, care era o promisiune erotică. Mâinile lui se mişcau pe trupul ei, conturându-i curbele, învăţându-i contururile de parcă ar fi fost o comoară nepreţuită, care intrase în posesia lui printr-un miracol inexplicabil.

— Chiar mă doreşti, suspină Tiffany, simţindu-i bătăile puternice ale inimii în palma care se odihnea pe

pieptul lui. Chiar mă vrei!

— Dumnezeule mare! spuse el cu vocea îngroşată de dorinţă, luându-i mâna într-a lui şi mişcându-i-o în jos, până când ea atinse evidenţa de netăgăduit a nevoii lui. Da, te doresc! Ţi-am spus cât de mult. De atâtea ori ai văzut şi ai simţit cât de mult. Sunt sigur că nu ai avut niciodată îndoieli.

În timp ce mângâia uşor lungimea lui rigidă şi mătăsoasă, sânii ei se întăriră şi ea rosti cu respiraţia uşoară şi înceată:

— Nu mai am nicio îndoială acum, Mitch. Niciuna.

El îi aşeză mâinile în jurul gâtului lui, îi înconjură talia cu braţele şi o scoase cu grijă din cadă. O înfăşură în halatul lui gros, iar printre sărutările uşoare cu care îi mângâia faţa, el îi spuse:

— Într-un anumit moment, scumpa mea iubită, o să fac dragoste cu tine aici, în cada asta. Şi sub duş şi probabil chiar sub masa din sufragerie. Oriunde şi oricum, unde putem fi singuri şi neinhibaţi. Dar acum, te vreau acolo unde te-am dorit tot timpul. Nu într-o cameră de hotel, nu la fermă, nu în patul altui bărbat, chiar dacă îţi aparţine temporar. Tu aparţii patului meu, Tiffany Greer, şi acolo este locul unde o să te duc.

El îi zâmbi şi îi netezi câţiva cârlionţi căzuţi pe frunte.

— Ai de gând să aduci un alt argument la ăsta?

Cu ochii strălucitori şi cu buzele curbate într-un zâmbet care era apanajul misterului feminin, Tiffany îşi scutură încet capul, dintr-o parte în alta.

Pulsul lui Mitch galopa nebuneşte, iar inima ameninţa să-i explodeze în piept. Mâinile îi tremurau, iar corpul îi cerea să se grăbească, să o ducă pe Tiffany în pat şi să se împlânte în căldura ei umedă, catifelată.

Dar el încă se străduia să avanseze încet, să desăvârşească primul act de iubire cu Tiffany, până spre

cele mai îndepărtate limite.

El o aşeză pe scaunul pe care îl plasase în faţa oglinzii şi începu să-i usuce părul umed, gândindu-se să-şi înfăşoare un prosop peste mijloc, realizând că ea îi urmărea fiecare mişcare, ca vrăjită. Când ea se întoarse cu, faţa la el, privirea ei era atât de intensă, încât făcea ca lampa de căldură să pară rece.

Terminase de uscat părul, când Tiffany începu să-l atingă. îşi aşezase vârfurile degetelor de la ambele mâini în părul aspru şi cârlionţat de pe piept, ca apoi să-şi alunece palmele în mângâieri sălbatice, pline de emoţie, în spirale din ce în ce mai mici, ca în final să contureze aureolele din jurul sfârcurilor lui. Când îşi trecu degetele mari peste vârfurile întărite, căldura trecu prin el, precum o linie de electricitate conectată direct la cea mai adâncă sursă a fiinţei lui.

El puse cu grijă uscătorul jos şi îşi plimbă degetele prin părul ei ca mătasea, de un negrualbăstrui, tentat să o apropie şi mai mult de el, în timp ce buzele ei erau aşezate exact deasupra inimii lui. Limba ei îi mângâia pielea în timp ce mâinile urmau o potecă înclinată peste şoldurile şi coapsele lui.

Undeva, în adâncurile mânjii, el îşi reaminti că intenţionase să se controleze, să orchestreze fiecare împărţire de delicii. Şi în locul lui, ea era cea care preluase iniţiativa. Se presupunea că el trebuia să o incite pe ea, dar adevărul era că ea era cea care îl incita pe el. Şi Dumnezeule bun, cum îl mai incita. Buzele şi limba ei creau magie, iar mâinile ei îl atingeau la fel de uşor ca şi aripile unei păsări-muscă.

— Eşti atât de frumos, şopti ea, respiraţia ei mângâindu-i pielea. E aşa de bine să pot să te ating în felul ăsta. Şi să te gust.

Un geamăt profund răbufni din gâtul lui Mitch. Ea îl adusese la marginea rezistenţei, dar trebuia s-o oprească

înainte să treacă peste acea limită. Punându-şi mâinile pe umerii ei, o ridică şi o trase mai aproape, apoi îi invadă gura cu un sărut sălbatic, devastator.

Câteva secunde mai târziu, Tiffany era iar goală, halatul fiind abandonat la picioarele lor. Braţele ei îi înconjurau gâtul, iar trupul ei se modela după trupul lui.

— Te simt atât de bine, murmură el mângâindu-i spatele şi cuprinzându-i fesele în palme. Am dorit atâta timp să te am lângă mine în felul ăsta, scumpo. Chiar se întâmplă cu adevărat?

— Aşa cred. Şi se putea întâmplă mai devreme, şopti ea, muşcându-i încet buza de jos. De ce nu s-a întâmplat, Mitch? De ce te-ai retras, când ştiai cât de mult te doream?

— Cred că am avut un motiv serios, răspunse el, degetele lui apăsând carnea ei moale, strângând apoi trupul ei fragil la piept pentru a para orice întrebare despre intenţiile lui de a se retrage şi de această dată. Dar, pe viaţa mea, iubito, nu mi-l pot aminti acum!

Ea îşi mişcă şoldurile într-un cerc plin de senzualitate, care aproape că îl aruncă în tavan.

— Nu ţi-l aminti! îl îndemnă ea. Nici măcar să nu încerci!

El nici măcar nu realiză când o luase în braţe şi o dusese în dormitor, dar dintr-odată ei erau acolo, iar corpurile lor erau strâns lipite pe toată lungimea.

Fiecare fibră din fiinţa lui îşi cerea eliberarea, dar hotărârea lui era încă mai puternică decât nevoia. El îi marcă prin sărutări faţa, gâtul, umerii şi interiorul fiecărui braţ până la vârful degetelor. Limba lui îi mângâie palmele, punctele în care se simţea pulsul şi încheieturile braţelor. Buzele şi limba lui acordară aceeaşi atenţie sânilor, înainte să se mişte peste piept şi stomac.

— Nu mai suport, se plânse Tiffany. Mitch, te rog, nu mai pot aştepta!

— Poţi! spuse el încet. Ai răbdare, iubito. Răsplata

călătoriei este ţinta!

Cu un oftat tremurător, Tiffany se abandonă călătoriei dulci, lăsându-se condusă de Mitch.

Era un voiaj încet, lung, de descoperiri pline de şocuri delicioase şi surprize plăcute. Ea nu avusese nici cea mai mică idee de cât putea fi de senzuală, în câte feluri putea fi mângâiată şi cât de multe locuri ale corpului ei erau la atingere ca nişte chei magice spre o nouă lume erotică; o lume unde nu exista altceva decât mângâierile lui Mitch şi ceea ce simţea ea. Degetul lui mare îi trasa delicat arcul piciorului. Buzele lui treceau de-a lungul pulpei, de la gleznă la genunchi. Bărbia lui aspră se freca de coapsele şi de pântecele ei. Se auzi singură gemând, în timp ce limba lui trasa mici cercuri în interiorul buricului şi pe moliciunea interioară a braţelor ei. Apoi el se înclină şi îşi concentră atenţia asupra sânilor ei, prinzând sfârcurile între dinţi şi mângâindu-le cu limba.

Tiffany simţea că ia foc. Fiecare particulă, fiecare celulă din corpul ei era cuprinsă de dorinţă, când Mitch se întinse lângă ea, îmbrăţişând-o şi capturându-i buzele într-un sărut de o tandreţe nemărginită. Mâna lui liberă se mişca peste ea de-abia atingându-i pielea şi înfiorându-i fiecare terminaţie nervoasă cu energia lui pur senzuală. El atinse punctul care era centrul electrizant al nevoii ei şi-i întâmpină A gemetele cu incursiuni adânci în dulceaţa gurii. În timp ce degetele lui îi explorau cele mai intime secrete, ea simţi cum petalele feminităţii ei se depărtau, asemenea petalelor unui hibiscus la atingerea razelor de soare.

— Mitch, oftă ea. Dumnezeule, Mitch, acum, te rog, acum…

— Da! Da, scumpo! Da! Acum!

El se mută deasupra şi încet, cu grijă, se eliberă în căldura ei, pecetluindu-i gura cu buzele. Gura ei îi primi sărutul, îşi destinse corpul încordat şi îşi încrucişa braţele

în jurul gâtului lui. Corpul ei părea că se topeşte, momindu-l dulce, conducându-l în moliciunea ei irezistibilă.

Abandonarea ei îl cuceri. Cu un geamăt el se împinse adânc în ea. Începură să se mişte într-un ritm nerăbdător, plutind pe valuri uşor ondulate, care încetul cu încetul deveneau tot mai puternice.

— Mitch?! şopti Tiffany, cuprinsă de o senzaţie neobişnuită, de un sentiment ciudat de a nu şti de unde plecase ea şi unde începuse el. Mitch, îmbrăţişează-mă! suspină ea speriată de intensitatea senzaţiilor.

Mitch îşi împreună amândouă braţele sub ea şi o strânse lângă el.

— Eşti lângă mine, scumpo. Nu-ţi dau drumul!

Dintr-odată lumea încetă să mai existe. Timpul se opri. Tiffany simţi un val de căldură intensă, explozia ridicându-i-se din interior. Se uită la Mitch şi transformă ochii lui într-un punct concentrat al universului care începea să se destrame.

— Lasă-te în voie, spuse el. Nu te împotrivi, iubito!

Apoi, ochii lui se întunecară. Fiecare muşchi din corpul lui era încordat. Mâinile lui coborâră să-i cuprindă spatele şi să o ridice spre el, în timp ce respiraţia i se transformase în răsuflări gâfâite.

Brusc, o mie de senzaţii trecură peste Tiffany, iar căldura din interiorul ei erupse precum un vulcan. Mitch se mişca sălbatic în ea, cu strigăte primitive de triumf masculin, care se împleteau cu propriile ei ţipete neajutorate de plăcere.

În acel moment, nu exista vreo teamă din lume care să o poată atinge. Completând cercul uniunii lor cu un sărut, ea nu mai cunoştea decât Nirvāṇa glorioasă, perfectă.

*

Cu Tiffany cuibărită la pieptul său, cu păturile bine trase în jurul ei, Mitch zâmbea fericit.

— Mi-am amintit acum de ce voiam să aştept până când era timpul potrivit pentru ca noi să facem dragoste, spuse el încet.

— Hmm?! exclamă Tiffany lipindu-şi buzele de umărul lui.

— Din fericire, continuă el cu un râs înfundat, timpul a fost perfect în seara asta.

Ea oftă nevinovat, trecându-şi un braţ şi un picior peste el.

— Nu am vrut – şi nu vreau – o legătură cu tine, urmă el mângâindu-i absent umărul. Vreau să spun, nu *doar* o legătură.

Mitch o sărută în creştetul capului, umplându-şi nările cu aroma ei dulce, feminină şi vorbi mai departe, cu o hotărâre subită:

— Ştiu că mai sunt detalii de discutat între noi, întrebări pe care amândoi vrem să le punem, compromisuri. Dar problema principală este aranjată. Ne aparţinem unul altuia. Eşti a mea, iubito! Toată a mea! Chiar dacă înţelegi complet sau nu, îmi aparţii mie acum, tot aşa cum îţi aparţin eu ţie – şi asta probabil încă din ziua când ne-am întâlnit prima dată la aeroport.

El zâmbi din nou şi o îmbrăţişă mai strâns, încântat că ea nu protesta.

— Şi, pe Dumnezeu, adăugă el cu fervoare, indiferent de ce alte idei este posibil să mai păstrezi încă, intenţionez să te ţin lângă mine, indiferent cât m-ar costa.

Realizând cu câtă încredere în el vorbise, se pregăti să o audă pe Tiffany sugerând că era îngrozitor de arogant dacă îşi închipuia că ea va rămâne într-o ţară friguroasă, uitată de Dumnezeu şi la o depărtare de mii de kilometri de casa ei. Şi nu pentru câteva luni sau chiar un an, ci,

pentru totdeauna. El i-ar fi explicat, desigur, că era pregătit să plece cu ea înapoi în Hawaii, dacă ea aşa dorea. Viaţa îi ascuţise sensibilitatea.

— Ea nu scoase un cuvânt.

O bănuială încolţi în mintea lui Mitch. îşi întoarse capul spre ea ca să-i poată vedea faţa.

Buzele îi erau curbate într-un zâmbet visător. Ochii îi erau închişi, iar genele ei negre şi lungi se odihneau pe obrajii îmbujoraţi de dragoste. Respiraţia îi era adâncă şi regulată.

Mitch zâmbi şi se întinse spre întrerupătorul veiozei aşezate pe noptiera de lângă el. Se îndoia că ea auzise ceva din ceea ce spusese. Şi poate că era mai bine.

Răbdare, îşi spuse el. Răbdarea fusese întotdeauna cheia!

*

— Nu crezi că a venit momentul să-mi spui ce s-a întâmplat alaltăieri, după ce ne-am despărţit în faţa fabricii? întrebă Mitch nepăsător, în timp ce o conducea pe Tiffany spre intrarea unui magazin din oraş, ţinând-o de cot.

— Nu prea multe, răspunse Tiffany. Mimând inocenţa, ea încercă să evite întrebarea, continuând grăbită: Am veşti din Honolulu. Cei din conducerea companiei au fost ocupaţi cu alte proiecte mari, dar vor ajunge în curând la o decizie şi asupra proiectului nostru. Benjamina domnului Kozak se simte mai bine şi, împreună cu celelalte plante, vor fi în curând un grup fericit

Verificând plăcuţele indicatoare ale magazinului, Mitch găsi ceea ce căuta.

— Haine pentru femei la etajul al treilea, spuse el, apoi se întoarse spre Tiffany cu un zâmbet răbdător în timp ce o împingea spre ascensoare. Şi acum, „fagure de

miere”, lasă joaca! Ştii ce te-am întrebat. Când te-am lăsat eu acum două zile, totul era bine între noi. Când te-am sunat în seara aia, ai început să te joci de-a „mă ascund şi sunt bolnavă” şi ai ţinut-o tot aşa până când subconştientul tău a preluat conducerea şi ai aruncat cheile în zăpadă, ca să te forţeze să vii la mine. Despre ce a fost vorba?

Ochii lui Tiffany se măriră.

— Sub… sub… subconştientul meu a făcut ce? se bâlbâi ea.

El îşi aruncă capul pe spate şi râse.

— Te-am păcălit! Este bine s-o ai pe vechea Tiffany înapoi. Iubito, doar glumeam! Devenind brusc gânditor, el spuse: Totuşi, trebuie să admiţi că este o teorie interesantă.

— Nu trebuie să admit nimic de genul ăsta! Pierderea acelor chei a fost un accident. Chiar şi tu ai spus că se-ntâmplă tot timpul. Şi de vreme ce ai de gând să mă presezi până obţii o explicaţie, uite despre ce este vorba: Motivul pentru care am fost puţin cam… ei bine, întoarsă, a fost pentru că eu… eu…

Se încruntă cu mintea subit golită. Cum ar putea ea să-l facă pe Mitch să înţeleagă panica care pusese stăpânire pe ea, când nici măcar ea însăşi nu putea înţelege?

Uitându-se la el cum continua să aştepte răbdător ca ea să continue, Tiffany îşi îndreptă spatele şi se hotărî să mărturisească:

— După ce m-ai părăsit ca să te întâlneşti cu agentul tău, m-am dus la bibliotecă şi am descoperit câteva lucruri despre tine care m-au tulburat.

Mitch îşi ridică o sprânceană.

— Pare ceva serios! Dar sunt nedumerit. Ce puteai afla, care să fie mai rău decât ceea ce crezi tu deja?

— Ai fost schior olimpic, răspunse ea în timp ce se urcau în ascensor. Un schior *Olimpicu*

— Ei bine, în cazul ăsta nu e de mirare că eşti supărată! Asta-i problemă serioasă! Dacă ai fi descoperit că sunt bigam sau ucigaş în serie, nu ar fi fost atât de rău. Dar un schior olimpic?! Cine te-ar putea condamna că ai fugit speriată?

Tiffany refuză să ridice mănuşa.

— Ştiu de asemenea despre cariera ta secundară ca instructor de schi, în câteva din cele mai exclusiviste staţiuni din Europa. Te-ai amestecat în mulţimea de la Robin Leach. Te-ai întâlnit cu femei despre care eu am citit în coloanele sociale din *Vogue* şi *Town and Country*. Ai dat lecţii de schi unor capete încoronate!!!

El scutură din cap şi râse.

— Da, şi?

— Şi nu mi-ai spus niciodată!

— Totul s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Trebuia să mă prezint ca Mitch Canfield, o fostă speranţă olimpică? Fostă mascotă a celor bogaţi?

— Nu vorbi în felul ăsta! De ce cauţi să te prezinţi în cea mai proastă lumină? Pentru o vreme, am crezut că era din cauza faptului că doreai să fii sigur că nicio femeie cu o jumătate de creier în cap nu se va interesa de persoana ta pentru mai mult de o întâlnire…

— Serios? întrebă el cu un zâmbet de simpatie, prinzându-i braţul în timp ce ieşeau din ascensor. Interesant! S-ar putea, bănuiesc, deşi gândul nu mi-a venit niciodată. El privi în jur, localiză paltoanele şi porniră spre ele. Am putea, la fel de bine, să luăm toată istoria strămoşilor de la început. Bănuiesc că ştii, de asemenea, că accidentul de care ţi-am vorbit a fost un caz clar de depăşire a limitelor mele fizice, încercând să câştig medalia de aur.

— Am citit despre accidentul tău, da! Despre cum ai pierdut aurul din cauza lui, dar şi cum ai câştigat un premiu mult mai important, învăţând să mergi şi să schiezi

din nou, în pofida pronosticurilor nefavorabile. Lucrurile astea sunt importante, Mitch! De ce nu mi le-ai spus, în special când te-am întrebat despre accident? De ce încerci mereu să eviţi să-mi dai răspunsuri clare?

El se oprise lângă un stand cu paltoane din lână groasă şi le studia.

— Aş putea spune că totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, că mă gândesc rar la ce a fost atunci, spuse el cu o ridicare nepăsătoare a umerilor. Aş putea pretinde că amintirile din trecut mi-ar aduce prea multă durere. Dar adevărul este că nu am nici cea mai mică dorinţă să vorbesc despre lucruri care mă stânjenesc!

— Te stânjenesc? Ai ajuns până la Olimpiadă, ai pierdut aurul din cauza unui accident, te-ai refăcut complet în ciuda medicilor care nu-ţi dădeau nicio şansă şi te simţi stânjenit?

— Nu a fost un accident! A fost o prostie!

El trase un palton de un albastru regal din raft şi îl ridică ca să-l privească îndeaproape.

— Eram un tânăr cu capul înfierbântat, convins că ştiam mai multe decât ştia antrenorul meu. l-am ignorat sfatul, forţându-mă prea tare înainte să fiu gata, şi am capotat.

— Şi asta e ceva de care să te jenezi? Eşti îngrozitor de dur cu tine, comentă Tiffany.

Mitch puse paltonul albastru înapoi, gândindu-se că era prea greu pentru ea.

— N-ar fi fost prea grav, dacă eu aş fi fost singura persoană afectată, dar i-am dezamăgit pe ceilalţi: echipa, sponsorii, antrenorii – întreaga afurisită de ţară, din acest motiv. Costă ani, bani şi sunt o mulţime de oameni implicaţi ca să poţi avea un singur sportiv într-o echipă olimpică, lăsat singur tot drumul până la podium. Am spulberat totul în câteva secunde de neatenţie, deoarece credeam că argintul nu e destul de bun pentru mine. Cel

mai bun lucru pe care îl pot spune despre întreaga experienţă este că am învăţat să trăiesc în prezent, în loc să mă farmece un singur moment de glorie efemeră şi că am scăpat de o logodnică cu care nu mă potriveam.

— Ai fost întristat din cauza ei?! Defectele acelei femei ţi-au umbrit întreaga existenţă de atunci, relaţiile tale cu toate femeile! rosti Tiffany, ajungând în final la ceea ce o deranja cu adevărat.

— Te rog să mă scuzi? întrebă el cu un zâmbet şocat.

— M-ai auzit!

El se întoarse spre un raft cu paltoane matlasate, trase afară trei pe măsura ei, îi luă mâna şi o împinse spre cabinele de probă.

— Nu poţi intra aici! spuse Tiffany în timp ce el o împingea într-o cabină şi închidea uşa după ei.

— Suntem singuri. Am verificat, spuse el. Nu se vede niciun picior pe sub uşi.

— Dar cineva…

— Tiffany, ascultă-mă! i-o tăie el, atârnând paltoanele într-un cuier. Vreau să te lămuresc chiar acum. Acea logodnică m-a lăsat ca bărbat tânăr şi trist, da. Pentru două luni, poate chiar trei. Dar, în timp, am revenit pe picioarele mele şi am realizat ce cale de scăpare îngustă am avut. Era drăguţă. Putea fi fermecătoare când dorea. Dar nu era pentru mine. Acel accident m-a costat o medalie de aur, dar m-a şi scăpat de o greşeală teribilă. De atunci, nu m-am mai implicat serios vreodată. Şi uneori mă întrebam de ce? Am pus-o pe seama leneviei emoţionale, dar acum ştiu mai bine. El prinse faţa lui Tiffany în mâini şi o sărută lung, pasionat, apoi spuse încet: Motivul a fost simplu, scumpo. Nu te întâlnisem pe tine!

Ochii lui Tiffany se umplură de lacrimi.

— Oh, Mitch! murmură ea.

El zâmbi.

— Îmi place felul în care spui asta. Hai, scumpo!

Spune-o din nou!
— Oh, Mitch! repetă ea îmbrăţişându-l.
Mitch o ţinu lângă el o vreme îndelungată, apoi, în final, ordonă cu o voce joasă, răguşită.
— O.K! încearcă lucrurile astea chiar acum. Nu plecăm de aici până nu luăm un palton gros.
Tiffany zâmbi. Când era foarte emoţionat, omul devenea adorabil de autoritar.

*

Cumpărarea atâtor haine groase la sfârşitul iernii îi păru o extravaganţă prostească lui Tiffany, dar când nici cel mai mic semn de primăvară nu se arătă nici la sfârşitul primei săptămâni de martie, ea se bucură sincer că avea paltonul verde, uşor şi confortabil, şi cizme îmblănite, până la înălţimea genunchilor, care îi păstrau picioarele calde şi fără ciorapi în plus.
Într-o dimineaţă de vineri, găsi pe masa ei de lucru un fax din Honolulu, transmis la sfârşitul zilei de muncă de acolo şi sosit în Winnipeg probabil în cursul nopţii. Mult aşteptata decizie a şefilor ei sosise. Termenii pe care îi negociase cu familia Canfield erau acceptabili pentru *Paradise Foods*. Un avocat urma să sosească în câteva zile, pentru a încheia oficial afacerea.
Tiffany era încântată de noutăţi.
Apoi citi ultimul paragraf al mesajului. Fu ca o lovitură în stomac. îl citi din nou.
— Nu este cinstit! gemu ea. Este răutăcios, mizerabil şi împuţit de necinstit!
După câteva minute de atenuare a şocului, se întinse după telefon ca să-l sune pe Mitch, dar mâna îi şovăi deasupra telefonului. Ei îşi făcuseră planuri pentru un sfârşit de săptămână special. De ce să-l distrugă?
Pe la începutul săptămânii, Jackie, Pete şi copiii

pregătiseră valizele şi plecaseră spre sud, şi nu se întorceau decât duminică noaptea, târziu. Ei îl rugaseră pe Mitch să aibă grijă de fermă şi să le ridice corespondenţa. El, în schimb, venise cu un plan care îi plăcuse lui Tiffany.

— Ce zici, păzim proprietatea cum se cuvine, stând exact acolo de vineri noaptea până, să spunem, duminică seara devreme? îi sugerase el. Vom face un serviciu familiei! Ei şi-au lăsat camioneta în parcarea aeroportului, aşa că nu trebuie să-i aştept acolo. Vor fi satisfăcuţi să se întoarcă într-o casă caldă, iar noi vom putea petrece weekend-ul bucurându-ne de puţin schi de fond adevărat – fără înghesuială, zgomote, ciocniri prin aglomeraţie. Doar noi doi şi urmele noastre pe zăpadă.

Ea se hotărâse să-şi ia liber în după-amiaza de vineri pentru a adăuga câteva ore preţioase în plus, în mica lor evadare.

Tiffany luă o decizie rapidă. Noutăţile ei – cea bună şi cea rea – puteau aştepta până în noaptea de duminică. Nimic nu avea să strice acest weekend cu Mitch.

*

Pe la unsprezece şi jumătate, Tiffany era un pachet de nervi, tot încercând să nu gândească mai departe de următoarele două zile şi aşteptându-l pe Mitch să vină să o ia de la casa lui Kozak, pentru un prânz târziu la fermă.

Imediat ce văzu Cherokee-ul venind, începu să-şi încalţe cizmele şi să-şi pună haina, iar când Mitch bătea la uşă, ea era gata de plecare.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse el grăbit şi cu părul mai ciufulit ca de obicei. Am avut multe comisioane de făcut care mi-au luat mai mult timp decât am crezut. Privirea lui o măsură. Pari gata de plecare!

— Sunt! răspunse ea lunând geanta de voiaj pe care o pregătise dimineaţa devreme, când trecuse pe acasă să se

schimbe pentru a merge la birou.

Mitch zâmbea întotdeauna sardonic în faţa acestui obicei ritual, dar nu se plângea. Părea să înţeleagă că ea avea nevoie să se agaţe de autonomia ei.

— Mi-ai adus şi celelalte lucruri? întrebă ea, pentru că şi echipamentul şi costumul de schi erau la el.

Mitch îşi pocni fruntea cu palma.

— Ştiam eu că am uitat ceva!

Ea îl crezu vreo cinci secunde, până văzu lucirea machiavelică din ochii lui.

— O.K., O.K., nu trebuia să întreb, spuse ea, dându-i în joacă un pumn în umăr. îmi pare rău. Am verificat fără să vreau, probabil pentru că nu sunt obişnuită să depind de altcineva.

— Obişnuieşte-te! spuse el cu severitate, prinzându-i mâna sub braţul său, relaxându-se apoi cu un zâmbet şi o clipire. Dar nu strică să verifici. Nici eu nu sunt infailibil, fie că mă crezi sau nu.

Obişnuieşte-te, repetă ea în gând. îşi dorea doar să aibă ocazia.

— Tiffany! exclamă Mitch îndoindu-şi degetul sub bărbia ei ca să o facă să se uite la el. Te frământă ceva?

Ea se sili să zâmbească.

— Da, ultima ta remarcă îmi cerea o amintire în care tu să nu fii infailibil şi nu găsesc niciuna.

El râse, acceptând răspunsul ei la justa lui valoare.

Drumul până la fermă decurse în mod plăcut. Mitch primise veşti de la Pete în dimineaţa aceea şi era plin de poveşti amuzante despre cum se distra familia, aşa că Tiffany nu trebui să se chinuiască să menţină o conversaţie fluentă.

Imediat ce ajunseră, Mitch întrebă:

— Ţi-e foame sau eşti pregătită pentru puţin schi ca să ne facem poftă de mâncare?

— Hai să sărim pe scânduri! răspunse Tiffany,

încântată de geamătul de exasperare al lui Mitch la auzul argoului ei.

Câteva minute mai târziu alunecau de-a lungul câmpurilor nemărginite.

— Ce zi frumoasă! exclamă ea inhalând aerul proaspăt şi rece. Nu-mi vine să cred ce cald e!

Mitch zâmbi.

— Aproape zero grade. Primăvăratic, îţi aminteşti?

De vreme ce pe o asemenea zi blândă nu era nevoie de măşti de schi, Mitch se asigurase doar că faţa ei era bine unsă cu o cremă împotriva arsurilor soarelui şi buzele protejate de un balsam. Cât timp el se agitase în jurul ei, ea îşi ţinuse ochii închişi. Lacrimile, periculos de aproape, ameninţau să se reverse. O să-i lipsească protecţia lui. O să-i lipsească zâmbetul, tachinările şi felul lui de a fi autoritar.

Se apropiau de o pădurice familiară şi Tiffany îşi dădu seama că Mitch o adusese la căsuţa din cor Dac.

Îşi scoaseră schiurile şi se căţărară până la creanga pe care era aşezată, dar, în momentul în care intră pe uşa joasă a ascunzişului, Tiffany izbucni în lacrimi. Un sac de dormit mare, îmbietor, era aşezat pe podea. Lângă el era un încălzitor portabil, un coş de picnic plin până la refuz şi o sticlă de *Dom Perignon* aşezată într-un vas de argint cu gheaţă.

Mitch îşi scoase mănuşile, îşi descheie fermoarul de la haină şi o luă în braţe.

— Hei, am vrut să te fac fericită!

— M-ai făcut, spuse ea înconjurându-i talia cu braţele şi strângându-l de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată. Întotdeauna mă faci fericită. Transformi fiecare moment într-o… într-o celebrare. Oh, Mitch, te iubesc!

Declaraţia ei era îngrozitoare. Ce-ar fi trebuit să facă el acum? Să fie îndatoritor şi să-i întoarcă sentimentul? Să încerce să-i explice că era extrem de ataşat de ea, dar că

dragostea nu era pe agenda lui?

El îi ridică bărbia şi o obligă să se uite în sus la el.

— Am sperat că vei mărturisi asta, mai devreme sau mai târziu, şopti el căutându-i ochii. Pentru că şi eu te iubesc!

Tiffany se uită la el uimită, inima tresărindu-i. O iubea? Era posibil? Chiar asta voia să spună sau era doar o frază şablon? Nu! Nu Mitch! El nu s-ar fi jucat niciodată cu vorbele astea.

Aproape că vru să-i spună atunci că era chemată înapoi în Hawaii şi că trebuia să plece peste câteva zile. Dar nu putu. Nu în acel moment. Ar fi fost ca şi cum i-ar fi prezentat un ultimatum: o iubea el suficient, încât să-i ceară să nu plece?

Dacă nu, ea prefera să nu ştie încă.

Şi dacă da, era ea gata să renunţe la tot şi să rămână?

Prefera să nu se încurce deocamdată cu aceste întrebări.

— Scumpo, eşti sigură că totul este în ordine? o întrebă el curtenitor.

Tiffany îşi scutură capul încet şi îi încolăci gâtul cu braţele.

— Sunt prea uimită ca să vorbesc, asta-i tot. Zâmbi seducător. Ai vreo idee de cum ne-am putea petrece timpul?

El o privi în ochi câteva momente lungi, apoi îşi înclină capul ca să-i atingă gura cu buzele.

— Cred că pot veni cu câteva idei, murmură el.

*

— Îmi plac ideile tale, spuse Tiffany mult timp mai târziu, înfăşurată plăcut în sacul de dormit. Era neobişnuit de încălzită, ţinând cont că Mitch de-abia dăduse drumul la

încălzitor. Ea nu-i dăduse răgaz s-o facă mai devreme. Emoţiile ei puternice explodaseră în clipa în care el începuse să o sărute şi avusese mâinile ocupate, tot convingând-o să caute căldura sacului de dormit înainte să fie complet dezbrăcaţi.

Odată tras fermoarul, restul hainelor zburară în toate direcţiile, iar mâinile lui Tiffany începură să se mişte lacom peste trupul lui. Ea dorea să-l atingă peste tot deodată, să se delecteze cu gura lui şi să umple durerea adâncă din interiorul ei cu căldura lui trepidantă. Pentru un timp, el fu pătura, refugiul şi piatra de temelie a existenţei ei.

Pe rând, deveniră sălbatici şi tandri, frenetici şi lascivi, trecând de la lacrimi la râs. Atingând apogeul mai sus ca niciodată, îi declară iar şi iar dragostea ei, iar în timp ce spasmele se potoleau, el îi mângâie părul şi-i şopti preţioasele cuvinte în ureche.

Urmărindu-l cum aducea încălzitorul mai aproape de sacul de dormit, Tiffany zâmbi. Era o plăcere să îl priveşti, puternic şi priceput, de o virilitate ce-ţi tăia respiraţia. În timp ce se băga în sacul de dormit, ea întinse braţele spre el.

— Te-aş înfrigura prea tare, răspunse Mitch gestului făcut de ea, stând deoparte. Lasă-mi doar un minut.

— Ai pielea de găină, i-o tăie ea înfăşurându-se în jurul lui şi frecându-i spatele lat cu palmele. Şi pe urmă, aşa e corect! Tu mă încălzeşti tot timpul. Acum e rândul meu să te încălzesc.

El cedă insistenţelor ei şi o acoperi în îmbrăţişarea lui.

— Te descurci destul de bine, murmură el.

Tiffany râse încântată, prevenită deja de cât de bine reuşise să-l încălzească.

— Stai puţin! Acum cred că este iar rândul meu să stau deasupra.

Cu o mică rostogolire până când ea ajunse deasupra,

Tiffany îi încălecă coapsele subţiri şi se lăsă în jos pentru a-l ghida în

— Încălzeşte-mă, Mitch! suspină ea. Încălzeşte-mă aşa cum îmi place să fiu încălzită!

El îi susţinu coapsele cu mâinile şi o încălzi în felul în care numai el ştia să o facă.

*

Când, în sfârşit, se aşezară să mănânce pateurile, brânzeturile, pâinea crocantă şi puiul rece din coşul de picnic, pe care Mitch îl adusese în acea dimineaţă, erau hămesiţi. Au mâncat tot, de parcă ar fi fost prima dată după săptămâni.

— Fabulos, spuse Tiffany în sfârşit sătulă.

Aşa cum stătea proptită într-un cot, pe jumătate în afara sacului de dormit, nici cea mai mică urmă de frig nu-i deranja nuditatea. Ea făcu un semn spre cupa golită de şampanie, ţinută între degete, pentru a-i fi reumplută.

— Ştii care-i cel mai grozav lucru la un picnic de iarnă?

— Cunosc câteva lucruri grozave despre picnicurile de iarnă, în special despre cel de acum, spuse Mitch în timp ce turna lichidul palid în cupaei. Dar te referi la ceva în mod special?

Ea sorbi din şampanie şi îşi lăsă capul pe spate, ca lichidul să-i gâdile limba şi gâtul înainte să răspundă simplu:

— Nu neapărat în mod special. Dar lipsa ploşniţelor este un lucru grozav.

Mitch râse şi îşi umplu şi el cupa.

— Ştilscumpo, o femeie care poate sta goală într-o căsuţă neprelucrată dintr-un copac, cu nimic altceva decât un încălzitor pe care îl folosesc pescarii la copcă, care să o protejeze de elementele…

— Şi cu un bărbat puternic care o ţine clocotind, indiferent de temperatură, punctă ea.

Hotărât, el continuă:

— O femeie care-şi pierde urma schiurilor pe întinsul terenurilor virgine şi apoi se urcă într-un copac pentru a lua masa de prânz…

— Nu prânzul era ceea ce doream să iau, îl întrerupse iar Tiffany. Data trecută când am fost aici, am lăsat o treabă neterminată.

El se întinse peste ea până la coş, luă o trufă de ciocolată, se aşeză la locul lui şi i-o trecu peste buze.

— Dacă o să încetezi cu întreruperile eu o să-ţi dau ceva bun.

Ea atinse bomboana cu vârful limbii încercând în zadar să o prindă.

— În regulă, zise ea după un moment. Dar mai întâi dă-mi trufa.

Scuturând din cap şi râzând, el băgă bomboana între buzele ei, ca după aceea, să fure din ea printr-un sărut.

— Ce încercam eu să fi spun, continuă el câteva momente mai târziu, este că nu accept nicio falsă modestie din partea ta. Ai câştigat pariul pe care l-am făcut. Vreau să te declar o dată pentru totdeauna, o *nordică adevărată*! El îşi ciocni paharul de al ei pentru toast.

Tiffany zâmbi şi acceptă omagiul lui.

— O nordică adevărată! repetă ea moale.

— Şi îţi sunt dator cu un weekend în Caraibe, îi reaminti el. Când vrei să mergem?

Tiffany se întoarse cu spatele la el.

— Am uitat de pariu, răspunse ea senină.

— Eu nu. Şi nu intenţionez să mă sustrag.

Îşi puse jos şampania şi-şi trecu un braţ în jurul lui Tiffany, prinzându-i sânul în palmă.

— Gândeşte-te puţin, scumpo, murmură el în continuare, muşcându-i uşor lobul urechii. Imaginează-ţi

cum ne vom prăji pe o plajă încinsă de soare şi cum vom dansă sub luna tropicală…

— Tentant, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Apoi, întorcându-se spre el, îi încolăci gâtul cu braţele şi vorbi mai departe: Oricât de minunate ar putea fi luna tropicală şi plaja încălzită de soare, sunt fericită aici şi acum. În plus, am învăţat de la un om foarte înţelept că, momentul de faţă este ceea ce avem cu adevărat. Hai să facem în aşa fel ca momentul de acum să conteze, Mitch! Hai să dăm fiecărei secunde ceea ce merită!

El ezită şi-i căută ochii, de parcă graba şi tonul ei evaziv îi treziseră suspiciunile dar, în săptămânile ce trecuseră, Tiffany învăţase bine cum să-l seducă până la uitarea de sine.

*

Când după-amiaza se transformă în seară, Tiffany şi Mitch îşi părăsiră cu părere de rău refugiul.

Luna care le lumina drumul nu era tropicală, dar Tiffany ştia că nu va mai vedea niciodată una mai perfectă. Plină şi palidă, ieşind în relief pe cerul de un negru precum cărbunele, prezida peste noapte ca o împărăteasă binevoitoare care îşi supraveghează domeniile.

Fără vâjâitul vântului, foşnetul schiurilor era singurul sunet în tăcerea vastă. În timpul pauzelor, când se odihneau, liniştea era atât de completă, încât Tiffany îşi închipui că putea să audă ţurţurii de gheaţă ce se topeau şi cădeau în zăpadă. Aerul era atât de curat şi de tare şi cu mult mai ameţitor decât şampania băută cu multe ore în urmă.

Când ajunseră acasă şi îşi scoaseră schiurile, Mitch inspiră profund înainte de a deschide uşa.

— Primăvara e pe drum, rosti el.

Tiffany zâmbi amuzată.

— Poţi s-o miroşi?

— Puţin. Dar mai ales pot să o simt.

— Din cauză că a crescut temperatura?

— Nu. Nu are nimic de-a face cu termometrul. E altceva. O anume blândeţe în atmosferă. O iluzie, ca un curent imaginar de căldură care se joacă în jurul gleznelor tale atunci când traversezi un lac îngheţat. Timp de câteva secunde ai impresiacă este acolo, după aceea nu mai eşti sigur. În clipa asta simt. Va apărea la suprafaţă destui de curând.

— Cât de curând? îl întrebă Tiffany cu o undă de tristeţe.

Mitch ridică din umeri.

— Greu de spus. Asta-i ceea ce face ca primăvara să fie atât de excitantă în zonele astea. Sau înnebunitoare, depinde cum priveşti lucrurile.

— Lasă-mă să ghicesc! Pentru tine e excitantă?

Lăsându-şi capul în jos, el îşi trecu buzele peste ale ei.

— Pentru mine, asta va fi cea mai excitantă vreme de primăvară pentru totdeauna.

Stomacul lui Tiffany se strânse într-un nod. Va trebui să-i spună! Cum s-ar simţi ea dacă el ar ascunde ceva atât de important?

Chiar dacă îi spunea acum că nu va mai fi cu el pentru a întâmpina sosirea primăverii, tot nu se schimba nimic, doar va arunca o umbră peste fericirea lor.

Luni dimineaţă va fi destul de curând.

*

Dimineaţa zilei de luni veni prea repede. Aşezată în faţa lui Mitch la masa din bucătărie, Tiffany îşi sorbea cafeaua de micul dejun şi căuta cea mai bună cale de a-i spune ceea ce ea ştia încă de vineri. Încercă să se

convingă că el nu va lua în tragic plecarea ei neaşteptată. În fond, acesta era acel Mitch de care se temea. Poate că el va fi uşurat că a intervenit o întrerupere firească a legăturii lor, înainte ca lucrurile să devină cu adevărat dificile.

Dar, de fapt, nu credea nimic din toate astea. Iubirea lui Mitch pentru ea era reală. La fel de reală ca şi iubirea ei pentru el. Doar că era o dragoste nou-născută, prea tânără şi fragilă pentru a fi testată în acest fel.

— În ordine, Tiffany! Spune ce ai de spus… Tresărind din zbuciumul ei lăuntric, ea îl privi pe Mitch disperată. Nu mai putea amâna inevitabilul!

— Ceva te-a tot frământat, mai spuse el aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi braţele de masă. Aşa că, hai să vorbim. Am aşteptat de vineri să te descarci dar am înţeles că tu doreai ca noi să ne petrecem weekend-ul fără să intrăm într-o discuţie serioasă. Weekend-ul s-a terminat acum! Deci, ce-i în mintea ta?

Ea înghiţi cu greutate, răsuflă adânc şi dezvălui întreaga poveste:

— Compania mea a aprobat ultima propunere, dar au hotărât să trimită pe altcineva să aranjeze tranzacţia. Trebuie să mă întorc la biroul din Honolulu la sfârşitul săptămânii. Săptămâna aceasta!

Mitch o privea înnebunit.

— De ce?

— Nu ştiu, răspunse ea simţind cum i se golea faţa de sânge. Ura modul în care o privea Mitch. Ea se aşteptase la un fel de şoc. Ceea ce vedea ea însă, era furie cu greu controlată. În mesajul pe care l-am primit nu s-a intrat în amănunte. Am crezut că şefii mei sunt mulţumiţi de treaba pe care am făcut-o. Şi le-am comunicat că mi-ar plăcea să mă ocup în continuare de proiect, dar nu este nicio greşeală în ordinul primit.

— Şi deci ştiai încă de vineri? întrebă Mitch cu o voce

neobişnuit de blândă, cu ochii & fredelindu-i pe ai ei.

Tiffany încuviinţă din cap şi îşi feri privirea.

El rămase tăcut pentru un moment lung şi apoi spuse monoton:

— O.K., ai vrut să ne bucurăm de weekend. Şi ne-am bucurat, aşa că probabil, ai luat decizia corectă. Dar, dacă nu întrebam, când mi-ai fi spus? Sau plănuiai să nu-mi spui deloc?

Ea îl privi jignită.

— Sigur că intenţionam să-ţi spun! Chiar în dimineaţa asta! Singurul motiv pentru care nu ţi-am spus înainte ca tu să întrebi este pentru că nu ştiam cum anume să-ţi dau vestea.

— Şi ţi-am părut eu ţie necomunicativ? Erai supărată pe mine pentru că nu am intuit ce anume s-a întâmplat cu tine cu nişte ani în urmă şi încă şovăiai să-mi spui ceva atât de important, atât... atât de iminent?! Relaxându-şi braţele, lovi cu pumnul în masă. La naiba, Tiffany, întâi îmi spui că mă iubeşti şi apoi îmi prezinţi treaba asta ca pe un fapt împlinit? Ce se presupune că ar trebui să fac eu? Să fiu politicos şi să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc, păcat că totul s-a terminat, nu uita să-mi trimiţi o ilustrată din Don Ho?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Mitch, nu eu am hotărât aşa! Nu vreau să plec, dar nu am de ales.

Ridicându-se în picioare, Mitch începu să se plimbe înainte şi înapoi prin bucătărie, cu mâinile băgate în buzunarele de la pijama.

— Întotdeauna există alternativă!

— Nu, aici nu e. Ea luă un şerveţel şi-şi şterse ochii. Nu poţi spune şefilor unei corporaţii că nu vrei să pleci acolo unde te trimit ei.

El se întoarse spre ea ridicându-şi o sprânceană.

— De ce nu?

Tiffany se ridicase şi ea şi începuse să strângă masa, punând farfuriile murdare în chiuvetă.

— Fii serios! Doar ştii cum se lucrează. Singurele mele opţiuni reale sunt ori să fac ce mi s-a spus, ori să-mi părăsesc serviciul.

— Să renunţi la serviciul tău, e în afara oricărei discuţii?”

Ea se roti spre el.

— Să fac ce? Nu e ca şi cum aş avea imediat un alt serviciu cât ai bate din palme. Nici măcar nu am cetăţenie aici!

— Stai cu mine, spuse el punându-şi mâinile pe umerii ei. O studie un moment lung, apoi adăugă: Căsătoreşte-te cu mine!

Tiffany nu-şi putea crede urechilor. Şi, judecând după faţa lui Mitch, nici lui nu-i venea să creadă ceea ce tocmai spusese.

— Nu cred că plănuiai cererea asta, aşa că nu o voi lua în considerare, spuse ea cu efort, deşi inima îi dădea ghes să ţipe un „Da” răsunător.

— Ia-o în considerare, îi ceru el trăgând-o mai aproape. Vreau s-o iei în considerare. Ai dreptate. Nu plănuisem cererea asta. Plănuisem una diferită. Puţin mai înflorată, mult mai romantică şi într-un moment mai potrivit. Braţele lui se strânseră în jurul ei. Dar cererea evidentă, impulsivă şi stupid de nerăbdătoare a fost cu totul sinceră. Mărită-te cu mine, Tiffany! Ne iubim. Ce altceva contează?

— Nimic altceva nu contează, spuse ea odihnindu-şi palmele pe pieptul lui şi bărbia de un umăr. Dar totul se întâmplă prea repede. O parte din mine ar putea s-o facă, Mitch. Această parte din mine nu-şi face probleme să-şi părăsească slujba, prietenii, singura casă pe care am cunoscut-o vreodată şi totul, doar pentru a-şi încerca norocul cu această dragoste în stare embrionară. Dar

cealaltă parte din mine nu este încă pregătită pentru un asemenea salt uriaş de încredere. Ar fi atâta tensiune între noi, Mitch! Vom simţi că trebuie să facem ca totul să meargă bine, indiferent cum, şi asta ar fi ca un bilet spre distrugere. Poate dacă am fi avut mai mult timp…

Înclinându-şi capul pe spate, ea încercă să zâmbească şi se aventură mai departe:

— Crezi că ai putea să-ţi iei o vacanţă să mergi cu mine în Hawaii?

Mitch se gândi un moment la propunerea ei dar în final îşi scutură capul.

— Aş putea, dar date fiind Circumstanţele, nu cred că se va rezolva ceva. Nu sunt singurul care are îndoielile tale, dar nu le pot face să dispară doar venind după tine ca un căţeluş plin de speranţe. Asta este ceva cu care va trebui să te descurci tu singură.

— M-am temut că asta vei spune, oftă Tiffany. Dar acel Mitch de care m-am îndrăgostit, nu ar fi reacţionat astfel.

— Îmi pare rău scumpo, spuse el încet.

Ea îşi scutură capul.

— Să nu-ţi pară rău. Probabil că nu ne este dat să fim împreună. Probabil soarta ne-a aruncat această îndoială pentru a ne opri să facem o greşeală.

— Chiar crezi cinstit în ceea ce spui? o întrebă el strâmbându-se.

Oftând din greu, Tiffany plecă din adăpostul braţelor lui şi merse până la fereastra din spatele chiuvetei ca să privească pajiştea acoperită de zăpadă. Ea începuse să vadă zona ca pe o Ţară a Minunilor Iernii reală, dar totul îi apăru dintr-odată rece.

— Nu, răspunse ea cu o voce care se auzea cu greutate. Dar ar fi mai bine dacă aş încerca să cred. Nu mi-a mai rămas altceva de făcut!

*

Scena semăna cu ceva *vu*, dar Mitch nu era prea încântat de asta.

Din nou el alergase la aeroport pentru a întâmpina pe cineva care venea din Hawaii. Ca şi data trecută, Pete avea o problemă urgentă şi-l rugase pe el să-l întâmpine pe reprezentantul lui *Paradise Foods*.

Doar că, de această dată, reprezentantul nu va fi Tiffany. Lui îi era teamă că doar se va uita la înlocuitorul ei şi va fi tentat să-i dea un pumn în nas.

Îi veni în minte că nici măcar nu era sigur că trebuia neapărat să întâlnească un bărbat. Pete încheiase convorbirea cu *Paradise Foods* fără să mai ceară detalii. Nu era chiar o problemă serioasă, se gândi Mitch, nu în aşa fel încât s-o dai în bară. Dacă era necesar, ar fi găsit această persoană pe listele companiei aeriene. Dar el avea sentimentul că nu va fi foarte greu să-l identifice pe cel de-al doilea sosit din Hawaii, la fel cum s-a întâmplat şi cu primul. Acesta avea probabil o cămaşă de idiot cu ananaşi pictaţi pe ea.

Verifică monitorul sosirilor şi văzu că avionul aterizase deja. Mai dura doar câteva minute până să apară şi pasagerii la poartă.

Mitch începu să se frământe, încercând să stea cât mai departe de amintirile care-l chinuiau, de viziunea fantomatică a lui Tiffany care părea să înainteze spre el în paltonul ei galben, caraghios, cu părul negru-albăstrui care îi încadra faţa şi cu privirea aceea care trecea peste el, în ochii ei verzi migdalaţi şi punându-i la încercare instinctele masculine.

Ca şi proverbialul înecat, el îşi văzu viaţa trecând prin faţa ochilor – numai cea mai importantă parte a vieţii lui.

El revăzu faţa lui Tiffany luminată de râs. O văzu

chinuindu-se să schieze de-a lungul râului îngheţat, hotărâtă să dovedească că putea să patineze, să schieze şi să meargă cu rachetele de zăpadă, de parcă s-ar fi născut pe ele. El îi revăzu capul căzându-i cu ochii închîşi în mijlocul celei mai lungi fraze din viaţa lui. îşi reaminti de buzele ei întredeschise care-i întâmpinau sărutul, cum chicotea după şampanie în căsuţa din copac, lăudându-l pentru picnicul lui inspirat şi iubindu-l.

Iubindu-l!

El se opri ca trăsnit.

Adevărul îl izbi puternic. În loc să aştepte aici, sperând, că ea se va reîntoarce, ar fi trebuit să plece el după ea. Ar fi trebuit să plece cu ea de la început şi ar fi trebuit să stea lipit de ea până când toate îndoielile ei ar fi fost spulberate. Jackie spusese aşa, cu tact, dar fermă. Pete fusese mai brutal:

— Ai devenit un ticălos, frate mai mic! explodase el cu o zi în urmă. Pete nu fusese niciodată prea blând. De ce nu eşti în Honolulu? Ce aştepţi de la Tiffany? Femeia asta te cunoaşte doar de vreo două luni. Şi în tot acest timp ţi-ai ţinut gura bine închisă despre tine şi viaţa ta, lăsând-o să creadă că eşti un fluturaş şi un incurabil Don Juan în ghete. Iar când i-ai spus că o iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu ea, ţi-ai închipuit că ea trebuia să te creadă atât de mult, încât să pună tot din propria ei viaţă deoparte? Cum ai putut să o instalezi în acel avion şi să o laşi să plece este peste puterea mea de înţelegere! Bărbatul care pleacă după ceea ce vrea să obţină, trece şi prin iad şi prin ape adânci!

Mitch simţi cum îl străbate un val de slăbiciune. Dintr-odată, realiză ceea ce făcuse. Era o derulare a trecutului ciudată, oribilă. Când ar fi trebuit să-şi drămuiască timpul şi să muncească din toate puterile ca să fie sigur că era bun momentul pentru a ţinti la cel mai mare premiu dintre toate, el devenise nerăbdător. Numai

că de data aceasta premiul pe care îl pierduse nu era aurul olimpic. De această dată o pierduse pe Tiffany.

Cum de-a putut să fie atât de prost? Cum de a crezut că doar câteva cuvinte ale lui, câteva întâlniri romantice şi câteva ore de pasiune îi vor da lui Tiffany toate asigurările de care avea ea nevoie?

De ce şi-a pierdut răbdarea chiar în momentele în care avea nevoie de ea cel mai mult?

Mitch se hotărî. „Honolulu, iată că sosesc”, cugetă el în timp ce văzu primul grup de pasageri trecând prin poartă. îl va conduce pe acest reprezentant direct la Pete, la fabrica de ambalaje. Va încerca să fie chiar politicos, de dragul afacerii de care Tiffany fusese atât de mândră. După aceea va merge acasă să-şi facă bagajele şi să ia primul avion spre Pacificul de Sud.

Nerăbdător s-o pornească el îşi dori să-şi fi făcut vreun semn care să indice cine era el şi pentru care pasager era aici ca să-l întâmpine. Asta ar fi grăbit lucrurile.

Deodată, prinse strălucirea a ceva ce-i făcu inima să-i sară din piept. Galben. Galben aprins. Marginea hainei ridicându-se în mers, dezveli nişte picioare lungi, frumoase, subţiri.

Era sigur că avea halucinaţii. O dorea pe Tiffany atât de mult, încât începuse să o vadă când ea nu era acolo.

Dar, dacă ea era un vis, era unul foarte viu. Zâmbind şi cu ochii strălucitori când îl observă, începu să meargă mai repede.

— Tiffany, gemu el.

Ea o rupse la fugă.

— Tiffany!!!

El merse mai departe. Era timpul să o întâlnească la jumătatea drumului. Mai mult de jumătatea drumului, dacă putea ajunge acolo suficient de repede. El fugea în slalomul vieţii sale, trecând de corpurile care-i barau

drumul, alergând într-o cursă care dobora toate recordurile.

— Tiffany, spuse el din nou, în timp ce o strângea în braţe. Oh, iubito, scumpo, dragostea mea... Nu existau destule alintări. Nu exista cale de exprimare a bucuriei prin care trecea. îi captură gura şi se convinse că era reală, gustându-i dulceaţa şi pierzându-se în căldura ei molcomă.

Tiffany avea senzaţia că aeroportul se clătina. Nu-i păsa. Mitch o ţinea în braţe. Întreaga planetă dacă s-ar fi deplasat într-o altă galaxie şi tot s-ar fi simţit în siguranţă şi acasă, cât timp se găsea în braţele lui.

Când în sfârşit îi eliberă gura, el îşi strecură degetele în părul ei, presându-i bărbia de pieptul său şi cu celălalt braţ înlănţuind-o atât de strâns, încât ea îşi dădu seama că nu o va mai lăsa să plece niciodată.

— Te-ai întors, spuse el frecându-şi faţa de părul ei. Te-ai întors la mine.

— A trebuit, murmură ea. îi zâmbi printre lacrimile de fericire şi continuă: Am îngheţat de moarte în Hawai. Nu există decât un singur loc pe lume unde mă pot încălzi. Cu tine, Mitch! Numai cu tine!

El o privi cu ochii umezi.

— Aş fi venit mâine acolo să te încălzesc, iubito. Mi-a luat ceva timp dar, în sfârşit, m-am deşteptat. Şi acum, vrei să rămânem aici sau ne cumpărăm două bilete şi plecăm direct spre Honolulu?

— Vreau să rămân. Trebuie să rămân. Am o treabă de făcut aici.

— O treabă? Tu eşti reprezentantul pe care trebuia să-l întâmpin?

Ea îşi înclină capul.

— Mă hotărâsem să demisionez şi să mă întorc aici la tine, dar mi-am amintit ceea ce mi-ai spus tu, că întotdeauna există şi o alternativă. M-am gândit la tine

cum ai învins un dezastru total, cu zece ani în urmă şi m-am gândit că măcar aş putea încerca să mă lupt pentru slujba mea. Aşa că, mi-am adunat tot curajul, am cerut o întâlnire cu şefii companiei şi le-am explicat că, încă de la început, proiectul Winnipeg a fost al meu şi că ar trebui să rămână al meu. Şi a mers! Cea mai ciudată treabă este că ei au crezut că îmi făceau o favoare înlocuindu-mă cu altcineva, obişnuit cu vremea rece de aici. Doreau să mă recompenseze. îţi poţi imagina?

— Sunt nişte idioţi probabil, dacă îşi închipuie că ai putea dori să stai într-un Eden tropical când poţi avea toate astea, îi spuse el gros, fluturându-şi o mână în direcţia ferestrelor, care arătau peisajul de afară nu în alb, ci în maron, datorită terenurilor noroioase peticite pe ici pe colo cu bucăţi de zăpadă murdară.

Tiffany zâmbi, continuând să-l privească pe Mitch.

— Probabil că sunt idioţi.

Un gând trecu prin mintea lui Mitch. Era prea incomod, ţinând cont de ceea ce Tiffany îi spusese deja, dar trebuia să întrebe.

— Ce se va întâmpla când totul va fi aranjat între cele două companii şi munca ta se va termina?

— Poate că nu se va termina. Am câteva idei, cum ar fi deschiderea unui birou permanent în Winnipeg, care să poată supraveghea câteva operaţiuni principale ale companiei, aici în Statele Unite, ţinând cont că amplasarea biroului este foarte bună, în mijlocul continentului. Dar dacă planul nu merge, nu-mi pasă. M-am îndrăgostit de un derbedeu superb şi asta-i tot ce contează. Ea ezită, apoi întrebă încet: Indiferent ce se întâmplă cu cariera mea, propunerea ta mai e valabilă?

Mitch se simţea de parcă abia acum putea respira din nou, după un timp îndelungat.

— Nu a fost o propunere impulsivă, scumpo. În februarie ţi-am spus că merg cu tine spre aur şi încă de

atunci vorbeam despre aurul verighetelor. Da, propunerea mea este încă valabilă, dar am să te întreb din nou, pentru a respecta tradiţia. Tiffany, vrei să te măriţi cu mine?

— Oh, Mitch! suspină ea. Oh, da, Mitch, da!

El închise ochii şi se strădui să absoarbă ceea ce părea un miracol. Când îi deschise din nou, o strânse pe Tiffany cu putere la piept.

— Doamne, te iubesc, murmură el.

În următoarele secunde, Tiffany îi văzu trăsăturile luând o expresie deja cunoscută ei, ceea ce însemna că era gata să hotărască el tot.

— Ar fi frumoasă o cununie în iunie, la fermă. Şi luna de miere trebuie să fie în Caraibe, desigur…

— Mitch! îl opri Tiffany punându-i un deget pe buze.

El îşi ridică sprâncenele în semn de întrebare.

— Ai devenit din nou autoritar.

Rostogolindu-şi ochii el râse şi o eliberă, ţinându-şi doar un braţ în jurul umerilor ei, în timp ce porniră spre caruselul bagajelor.

— O.K., eşti pe rol. Cum vrei s-o facem?

Ea se gândi pentru câteva secunde, apoi îşi ridică bărbia.

— Ar fi frumoasă o „cununie în iunie, la fermă. Şi tu chiar îmi datorezi o excursie în Caraibe!

Mitch îşi lăsă capul pe spate şi explodă într-un râs care exprima o nemaipomenită bucurie.

— De acum încolo, scumpo, promit că-ţi voi ghici dorinţele în toate problemele!

— Iar eu nu te voi contrazice cu nimic! rosti ea cu o gravitate comică.

El râse din nou şi o îmbrăţişă rapid, apoi descoperindu-i bagajele, le trase de pe banda transportoare.

— Şi în cazul în care, fiecare din noi crede ceea ce îi spune celălalt, Floarea de zăpadă ce înfloreşte iarna la

Manitoba va face un covor pe străzile Winnipeg-ului în fiecare zi din an, pentru tot restul vieţii noastre!

Tiffany nu se îndoi niciun moment că aşa se va întâmpla.

*

SFÂRŞIT

*

